

Özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 16 - 28 ŞUBAT1995 SAYI: 45 FİYATI: 20.000 TL (KDV DAHİL)

PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİ ANMA
GECESİ YAPILDI

SAYFA 7

İSMAİL BAHÇECİ HALA KAYIP

SAYFA 7

MAFYA-DEVLET HAKİM SINIFLARIN
İHTİYACINDAN DOĞAN ÖRGÜTLENME

SAYFA 9

EXPRES KARGO İŞÇİLERİ DİRENYOR

SAYFA 10

GERİCİ BELEDİYELERDE
RAMAZAN TERÖRÜ

SAYFA 14

TÜRKEŞ: ÖLDÜRME EMRİNİ BEN VERİRİM

SAYFA 22

MEB NAMUS BEKÇİLİĞİNE SOYUNDU

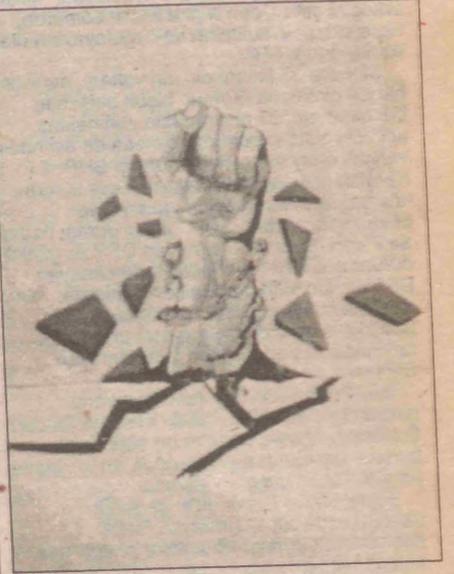
SAYFA 22

Özelleştirmede Hak-İş'e SHP rolü

□ Yağmanın başlamasıyla pis kokuların gökkubbeyi sarması bir oldu. Hak-İş özelleştirme suçuna açıktan ortak olarak iktidarın koltuk değneğine soyundu. Yağmadan kaptığı payı yiyemedi, hevesi kursağında kaldı. İt dalaşı sürüyor.

□ Yağma kolay olmayacak! Sağır kulaklar açılın ve duysunki, daha onur ölmedi! İşçi sınıfı ve emekçilerin sesi şimdi daha gür çıkacak. Sınıf işbirlikçisi hiçbir hain yaptığının yanına kâr kalacağını düşünmemelidir. Yaptıklarının tümünün hesabı er ya da geç sorulacaktır.

Sayfa 3

Tutsaklar kazandı

□ Egemenler, genelde tüm cezaevlerinde özelde ise Aydın ve Buca cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını yenileceğini bile bile yoğunlaştırdı. Ancak her zaman olduğu gibi yine kazanan devrimci tutsaklar oldu.

Sayfa 6

TKP(ML)'den Perinçek'e yanıt

□ "Partimiz TKP(ML) hele de bugünkü yönelimi ile İşçi Partisi ile fikir alışverişinde bulunmak, tartışmak, ortak platformlarında yer almak için başlıbaşına özel bir çaba sarf etmek düşüncesinde değildir. "Perinçek'in Partimiz'in Türkiye Devrimci Hareketi'nin tarihine bakışına, Kemalizme ve Türkiye'de faşizm sorunlarına yaklaşımına yönelik eleştirileri de yanlıştır."

Sayfa 4

8 Mart'a hazırlanırken

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'dür ve kavga günüdür. Öyleyse özgürlük için, insanlık için, sosyalizm için Haydi Örgütlü Mücadeleye! Haydi Alanlara!

Sayfa 21

TUZLA KATLIAMI DAVASI SONUÇLANDI

Katiller aklandı

Dört güzel insan, dört yiğit komünist; İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Fevzi Yalçın, Reha Şen'in katillerinin "yargılandığı" dava yedi yıl aradan sonra sonuçlandı. Faşist TC. aklamak amacıyla yargılandığı katilleri beraat ettirdi.

Katilleri yargılayacak olan, onlara bu cinayet emrini veren TC. ve onun mahkemeleri değil, yoksul emekçi halkımız olacaktır. Ve tarihte hak ettikleri yere gönderecektir.

Sayfa 8

www.partizanarsiv.net

TC ekonomisi çöküşünü yaşıyor

□ Enflasyon % 160'larda: TC ekonomisi tepetaklak dibe vurmuş durumda. Hiçbir tedbir TC'yi içerisine girdiği bu ekonomik bataktan kurtaramaz. Çünkü sorun sistem sorunu. Çözümü ise Demokratik Halk İktidarı'nda; sosyalizmde.

Sayfa 15

Özgür Ülke'ye kapatma

□ Toplatmalarla, bombalamalarla, hapislerle susturulamayan Özgür Ülke, Türkiye ve hatta dünya tarihinde belki de ilk defa uygulanan gülünç bir kararla; Özgür Gündem'in devamı olduğu gerekçesiyle kapatıldı.

Sayfa 11

Okurdan mesajlar

Kemalizmin "Ey Türk Gençliği" tiplemesi bay Perinçek

Bay Perinçek siyaset sahnesine çıkışından bugüne kadar, yapmak istediği ve yaptıkları malumunuzdur. Kemalizmin sadık takipçiliğini her zamankinden daha ısrarlı bir şekilde sürdürmeye devam ediyor. Özellikle bu son dönemlerde yoğun hareketlilikler yaşıyor. Ne midir bu hareketlilik?

Kendisinin liderliği yaptığı İP adına parlamento kapısına koşarak halkların düşmanı burjuvazinin parlamentodaki temsilci kilitleri görmüş. Bugünkü sistemin uygulayıcısı, iktidar ortağı SHP kliğinden başlamış. Evet, yanlış duymadınız SHP dedik. Patronlarının delirisiyle kendilerinin çıkarı uğruna, gün geçtikçe emekçi halkımız üzerinde daha fazla baskı uygulayan, halkın emeğini çalan, son iligine kadar sömüren, faşist düzenin kuklaları ve uygulayıcıları olan, iktidar ortağı SHP.

Sivas'ta 37 insanı diri diri yakan, devletin haberi olmasına rağmen hiçbir girişimde bulunmayan, 37 insanımızın yanmasına seyirci kalan, görünürde olmasa da aslında bu vahşeti onaylayan, iktidar ortağı SHP. T. Kürdistanı'nı insansızlaştırmak için sürgün, köy boşaltmaları, köyleri yakan Çiller hükümetinin ortağı SHP. İkinci durağı özünde SHP'den hiçbir farkı olmayan DSP. Bugünkü durumuyla MHP'den hiçbir farkı olmayan DSP'dir. Üçüncü partide son günlerde SHP'yle birleşen CHP, dördüncü partide BSP'dir, beşincide biçimsel ve ufak tefek farklılıklar dışında İP'den farkı olmayan SİP'dir.

Bay Perinçek'in ağır tehlikeye karşı geliştirdiği pan zehir, ittifak "idealleri" budur. Bu ibret belgesini bundan bir süre önce burjuva basınından okumuştuk, ancak hiç bir partiden olumlu cevap alamadı.

Şöyle dönüp Perinçek'in geçmişine baktığımızda hiç şaşırılmayız. Birde başkanlığını yaptığı İP sınıfsal karakterine baktığımızda nerelele kadar gidebileceğini görebiliriz. Bundan dolayı şaşırmadık, yalnızca TKP(ML)'nin bir taraftarı olarak cevap hakkımızı kullanacağız.

Eksikliklerine rağmen TKP(ML) dimdik ayakta yürüyor. Kimsenin TKP(ML)'nin geçmişini inkar etme diye bir sorunu yoktur. Evet TKP(ML) 23 yaşındadır. Bir taraftan hakim sınıfların proleterya partisini yok edebilmek için girdiği bütün sinsî çabalarını boşa çıkartmaya çalışırken, diğer taraftan revizyonist cepheden gelen saldırılara 23 yıldır göğüsliyor. TKP(ML) tüm iç ve dış saldırılara karşı halen ayakta ve ayakta durmaya kararlıdır.

Demokratik devrimden bahseden Perinçek; köylülüğün temel güç olmamasının nedenini 1960'lardan bugüne işçi hareketlerinin olduğunu, köylü hareketlerinin olmadığına bağlıyor.

DHD, proleterya esas olarak köylülere dayanır. Özünü köylü devrimi oluşturur. Feodalizme ve emperyalizme karşı savaşta mücadele edecek kesimlerin bel kemiğini köylüler, beyinide işçiler oluşturur.

"Zonguldak Botan Elele" meşhur slogan Perinçek'e aittir. Zonguldak işçileri Ankara'ya doğru yürüyüşe geçerken Perinçek bunun arkasından devrimin olacağı kanaatine varmıştı. Ancak aradan bir kaç yıl geçti devrim olmadı. Demek istediğimiz şudur, bir kaç grev ve boykotlarla devrim olamıyor. Siz sağcı, barışçıl yollarla devrim hayallerini kurmaya devam ede durun, ülkemizin gerçekliği defalarca kez göstermiştir ki, tek alternatifimiz silahlı mücadeleyi boyutlandırmaktır.

Perinçek önce kendileri gibi gıdasını resmi ideolojiden alan düzen partileriyle ittifak arayışları içerisindeydi, karşından olumsuz cevap alınca hülyaları boşa gitmesin diye bu defa daha ileri giderek TKP(ML)'ye birlik çağrısı yapma cüretine girdi. Cevap çok

açıktır. İP'in ipliğiyle ancak bataklığa inilir. Birlik olayını sizinle tartışmak dahi abestir, birlik komünistler arasında gerçekleştirilecek bir durumdur.

A. Cihan Ölmez

Gazete üzerine

S evgili Özgür Gelecek emekçileri, günümüzde çok keskin Mao'cu(cu) söylemler yapanların yanısıra, Mao'yu tartışma konusu yaparak ML'den de uzaklaşan ve ÇBS ciler konumuna düşerek bataklığa sapanlar olduğunu görüyoruz. Bunlara rağmen ve bunlarda içinde olmak üzere bir bütün olarak, MLM ikelerden taviz vermeden tüm revizyonistlere, reformistlere ve oportünistlere karşı kararlı bir yayın politikası izleyerek kızıl bayrağı dalgalandıran sizlerden olduğuna görüyoruz. Ve böylece Altıncağ'a karşı olan inancımız daha da artarken, düşmana karşı olan sınıf kinimiz de biliniyor.

Dostlar, hiç bir şeyin mükemmel olamaz, eksiklerimiz her zaman vardır ve de varolacaktır. Fakat bizler bunun bilincindeyiz ki, eleştiri-özeleştiri mekanizmasını sağlıklı bir şekilde hayata geçirdiğimiz de olumsuzluklarımızdan arınacak, olumluluklarımızda artıracaktır. Böylece, kendimizi de daha bir üst aşamaya sıçratmış olacağız.

Bu mantıktan hareketle, yayın hayatında yeni olduğunuzda gözönünde bulundurarak, sizlere bir dizi eleştiri ve önerilerimiz olacak.

1- Her sayıda oldukça fazla tasih çıkıyor. Lütfen daha hassas olun, zira yazının ciddiyetini bozuyor.

2- Fotoğraflar, yazıyı tamamlayan, yazıyı pekiştiren bir yan etkendir. Dolayısıyla konunun bir parçasıdır. Bu yüzden fotoğraf seçiminde daha dikkatli olun ve kaliteli çıkmasına dikkat edin.

3- Yazı karakterleri çok küçük, zor okuyoruz, özellikle O. Can Bakış'ın ve Ferhat Ali'nin köşeleri her sayıda karınca gibi. Rahat okunamadığından kendini yazıya tamamen veremiyorsun. Çünkü acaba satırı atladım mı, atlayacağım mı? diye düşünürsün. Köşelerle ilgili çözüm olarak dosya kağıdının belli bir ölçüsüne göre yazar arkadaşlardan yazı istenebilir. Gazetenin tamamına ilişkin ise çözüm olarak sayfa sayısını artırmak yerine, sayfaların daha rahat kullanılabilmesi bir yöntem bulunabilir.

4- Sayfaların yerlerinin belirlenmesi (ekonomi-kadın-tarih v.s.) hem olumlu hem olumsuz, olumlu çünkü gelen yazıların nereye konulacağı önceden tesbit edildiğinden, sonradan fazla kafa yormaya gerek yok. Olumsuz, çünkü, hem her yazıyı O. Gelecek'te yayınlamayız, hem de bir sonraki sayı bir önceki sayının tekrarı gibi oluyor (örgüt haberleri, sendika haberleri, toplantılarla ilgili basın açıklamaları v.s.)

5- Kolektif köşesini açmanız iyi oldu. Fakat oraya konacak yazıların gönderilen alanların sorunlarıyla ilgili yada o alandan yola çıkarak yazılan yazılar olması iyi olur. (Semtlerden, okullardan, fabrikalardan, dağlardan, cezaevlerinden v.b.) Yani nereden geldiği belirtilmeden okur anlayabilirdi.

6- Düz yazılarda resim kullanılması (bir bütün olarak gazetenin bol resimli olması iyidir-dergi olmadığımızı anlayalım-) ya da en azından resim kullanılmıyorsa, birden fazla spotlarla ve yazı içinde alt başlıklarla sayfa rahatlatılabilir.

7- Canlı haberlerdir gazeteyi canlandıran, o anlamda bu tür haberler yapmaya dikkat edelim ve zaman zaman ilginç ve etkili röportajlarla dikkatleri toplamaya çalışın

8- Reklam konusunda yazıysınız, kitle yayın organı olmanız karşın kendi çevremizin dışında isminiz pek bilinmiyor. Afişlemelerle (sık sık) ve geceler düzenleyerek bu ihtiyaca cevap verebilirsiniz.

9- Ve son olarak 15 günlük bir yayın organının somut koşulların çok gerisinde olduğu açık. Haftalık düşünülmesi ve bu yönde harekete geçilmesi gerektiği de açıktır.

Yayın hayatınızda başarılar diler, yoldaşça hepimizi kucaklarım.

Hüseyin Çelik

Merhaba yoldaşlar

E zen ile ezilenin, sömüren ile sömürülenin savaşında ezilenlere, sömürülenlere, devrimci mücadelelerinde başarılar diliyerek, başlamak istiyorum. Türkiye'deki, devrimci sınıf mücadelesi kök salıyor. Siyasi, ideolojik mücadele, proleter halk savaşını Türkiye halkının mevcut düzenden kurtuluşunun tek yoludur.

Yoldaşlar ben bir işçiyim. Genelde bütün sosyalist basını takip ederim. Özgür Gelecek gazetesinin köşe yazılarını çok beğeniyorum, onun için elimden geldiği kadar, bütün sayılarını takip ediyorum. Yoldaşlar, bölgemizde yaşanan bir kaç direnişe tanık oldum. Bölgemizdeki fabrikalarda sınıf bilinci ile donanmış insanların varlığı olmasına rağmen, kimi fabrikalarda komprador kapitalistlerden yani sömürülenlere hala en yüce değer dediğimiz, emeğin karşılığı alınmıyorsa fabrikalar sendikasıza, sınıf mücadelesi yükselmeyorsa demek ki M.L düşünce tarzı hala tam kavranmamıştır. Esasen tanık olduğum ve değinmek istediğim nokta şu: Sosyalizmi kavrayanlar, devrim diye dertlenen işçi sınıfına öğretmenlik yapmak isteyen, siyasi ideolojik çizgisi ne olursa olsun amaç aynı fakat amaca ulaşmanın yolları politik, ideolojik çizgilerin farklı kişiler arasındaki çelişki nedeniyle kimi zaman sınıf mücadelesini engellenmektedir. Oysa siyasi çizgi ne olursa olsun, mademki sosyalizm diye bir derdimiz var. Belli bir çizgiye kadar hem fikir olunmalıdır. Hele sınıf mücadelesinde bu kavram göz önünde bulundurulmazsa bu yanlışlıktan başka bir şey değildir. Kendi bakış açısına şunu vurgulamak istiyorum, devrimci dayanışma kazandırmak. Bireysel, subjektif bakış kaybettirir. İşçi sınıfının mücadelesinde başarılar diliyorum.

YAŞASIN HALK SAVAŞI- YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ

Gebze'den bir okur

Özgür Gelecek'e

S ayı 44'de okuyucu mektuplarında yer alan "proletaryanın devrimci- demokratik sanataçısı yaklaşımı" başlıklı yazıyı okudum. Yazının içeriğini özetçe M. Oruçoğlu'nun köşesinin kaldırılması ve yazılarına yönelik eleştirilerin haksızlığı noktasında. Yazının gazetede yayınlanması olumludur. Sosyalist basının kendisine yönelik övgüleri ve görüşleri yayınlanması ne kadar doğruysa, yine kendisine yönelik yergi ve eleştirileri yayınlanması o kadar doğrudur- olması gerekendir. Bu sizin eleştiriyi karşı açıklığınızı ve kendinize, siyasetinize, yayın politikasına olan güveninizi, netliğinizi gösterir. Bu açıdan ola sevindiricidir, fakat olayın bir başka boyutu ve meselenin özü bu değildir. Yazıda yanlış ve sakat anlayışlar mevcuttur. Bunlara kısaca değinmek istiyorum.

Özgür Gelecek'in bir yayın politikası ve siyasi çizgisi vardır. Bu yadsınamaz bir gerçeklik. Elbetteki bu yayın politikası doğrultusunda yazılar yayınlanır. Savunduğu siyasi- ideolojik hatta ters düşen bir yazıyı yayınlaması düşünülemez. Bugüne kadar kültür/ sanat sayfasında köşesi olan ve yazılarını ileten Muzaffer Oruçoğlu sayfanın özelliğine göre yazılarını yayıyordu. Fakat gelinen aşamada sayfanın işlevini ve amacını unutarak tamamen geliş süreci ilişkin (P. P ayrılık olayı) yoğunlaştı. P.P'ye karşı siyasi- ideolojik zeminde, karşı düşünce görüşlerini yazmaya başladı. Bu gidişat üzerine kendi siyasi çizgisine ve politikasına uygun olmayan yazıların yayınlanması noktasında Özgür Gelecek'te M. Oruçoğlu'na karşı tavir aldı. Bundan böyle M. Oruçoğlu sayfasının özelliğine göre yazılar yazmalı ve göndereceği yazılar değerlendirildikten sonra yayınlanıp- yayınlanamamasına karar verilecektir. Buna ilişkin kendisinde gazete açıklama yapıldı. Gidişata ilişkin olarak, köşenin devamlılığını sağlamak açısından pek mümkün olmadığından köşenin kaldırılmasına

ve M. Oruçoğlu'ndan gelecek yazıların uygun bulunduğu takdirde yayınlanacağına ilişkin açıklama yapıldı. Bu doğrudur ve hatta bence geç kalınmış bir karardır. Nasıl ki Muzaffer Oruçoğlu'nun kendi görüş ve düşüncelerini yazması hakkıyla gazetesinde bunu yayınlayıp- yayınlamaması hakkındır.

Yazıda değinilen bir başka nokta M. Oruçoğlu'nun proleter sanatçı olduğu kavramıdır. Proleter sanatçı kavramından ne anladığımızı açıklığa kavuşturmamız gerekli. Proleter sanatçı; proleterya diktatörlüğünü savunan ve bunun mücadelesini veren, kendi alanında yürüten insandır. M. Oruçoğlu'nun proleterya diktatörlüğünde bile burjuvazi ile seçim yarışına girme düşüncesi ve burjuva demokrasisinin savunuculuğunu yapması onun ne kadar proleter sanatçı olduğunu tartıştır bizlere.

Sonuç itibarıyla M. Oruçoğlu'ya takılan tavir doğrudur. Eğer arkadaşlarda bu bakış açısıyla bakarlarsa dedikelerinden kaldırılmasında mantığı yakalayabilirler ve daha sağlıklı düşünebilirler.

Yayın hayatınızda başarılar diliyorum. Sevgilerimle.

İstanbul'dan Özge Kaya

Merhaba Umut
Yayımcılık çalışanları

1994 yılında ülkemiz ve dünyada emperyalistlerle dünya ezilen halkları arasında kıyasıyla bir mücadele yürütüldü bu mücadelede emperyalist haydutların içine girdiği ekonomik krizin faturasını savaş yoluyla dünya ezilen halklarından çıkarmaya çalıştıysa da dünya ölçeğindeki çark dünya ezilen halklarından yana yavaş yavaş döndü ve bu çark 1995 yılında da daha hızlı bir şekilde dönceğine inancımız sonsuzdur. Arkadaşlar, 1995 yılına girerken yeni bir mücadele yılında daha kararlı, daha azimli daha çoşuklu ve daha güçlü adımlarla merhaba.

Yine komprador patron- ağa devletine karşı kana kan, diş diş hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan, dağda, tarlada okulda, fabrikada cezaevinde ve hayatın her alanında can bedeli mücadele yürüten yoldaşlara merhaba. Ve yine hepimizin bildiği gibi Ocak ayı son haftası partimiz TKP(ML)'nin 1978 de ilan ettiği parti ve devrim şehitleri ayıdır. Bu ayda şehit düşen tüm parti ve devrim şehitlerine merhaba.

Ayretten Alp dağlarından kopup gelen enternasyonal proletaryanın yiğit savaşçısı proleterya partisinin onurlu üyesi BARBARA ANNA KISTLER'e merhaba.

Değerli arkadaşlar bugün gelinen aşamada faşist Türk devletini köşeye sıkıştıran adım adım gelişen gelişmekte olan mal olan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini hiçbir gücün durduramayacağı açıktır ve yine açıktır ki bu savaşa Türkiye'de çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesi partimiz TKP(ML)'nin önderliğinde birleşen bu yolda mücadeleyi omuzlayanlar zalimin zulmünü yerle bir edebilir, iyiyi güzeli özgür bir dünyayı yaratabilir. Yeni bir mücadele yılına girerken Kürt ve Türk halkının şahsında tüm ezilen halkların zafer yılı olması umuduydu.

Yeni yılınızı kutlar, mücadelede üstün başarılar dileriz.

Ey emperyalist haydutlar ve onların paralı uşakları unutmayın ki gelecekte zaferi kazanacak olan biz olacağız.

Ama kaybedecek olanda siz olacaksınız. Şan olsun halk için silah elde toprağa düşenlere

Yaşasın partimiz TKP(ML)
Yaşasın Ordumuz TIKKO
Yaşasın Gençlik Örgütümüz TMLGBAlmanya'da Recklinghausen'de
Partizan
Özgür Gelecek ve
Yeni Demokrat Gençlik okurları adına
Zülfükar Ulurak
Sami İnal

özgür gelecek

elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:

Ahmet Şengül

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel: (0212) 516 25 38 - (0212) 516

60 20 Faks: (0212) 518 23 23,

BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216) 306 16 02

ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27,

İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR

Telefaks: (0232) 441 93 09

ÇUKUROVA: Melekirmez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA

MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Yanı Sa#beyoğlu İşhanı K-2 NO:64 Telefaks:

(0422) 322 08 04

Ayrıca Muzaffer Bursalı Hâşer- Wilhelm Str. 284 47166 - Duisburg - LEUTSCHENAU D. Tel:

0049203-4061032

Baskı: BASMAT A.Ş.

www.pazizbanarsiv.net

Özgür Gelecek'e
sahip çık!
Yazı, çizi, haber
gönder!
Oku-okut!— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi
Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yi
Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı:
3002500-7 İsviçre Frangı hesabı: 3002502-3
yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:

ADRESİ:

ŞEHİR:

TELEFON:

İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini
Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2
Sultanahmet/İSTANBUL* adresine gönderin.

Özelleştirmede Hak-İş'e SHP rolü

Özelleştirme talancılıktır, yağmacılıktır, kamu mallarını peşkeş çekmek demektir. Daha ilk adımda bu tespitlerimiz doğrulandı.

Emekçilerden kesilen vergilerle, yılların birikimi olarak KİT'ler, bugüne kadar yöneticilerin arpalık olarak kullandıkları kurumlardı. Kendilerinin, partili yandaşlarının ve çevrelerinin çıkarı için kullandılar. Son yıllarda, özellikle Özal'dan sonra bilinçli olarak yıpratıldılar. Yeni yatırımlar yapılmadı, yenileştirme, işletme, pazarlama vb. yönlerine bilinçli olarak önem verilmez, hatta bazılarına yönetici atamalarında bile vuruna duymaz davranılarak "batırıldılar." İşin doğrusu, sistemin kendisi, kendi kendisinin "yeniden üretimini" sağlayamadığından zaten bir bütün olarak tıkanıyor; krizler, bunalımlarla sarsılıyor. Pansumanlar, dış destekler, iç koltuk değnekleri ve zorba diktatörlükte zoraki yaşamını sürdürüyor. Zaten böylesi bir nitelik taşıyan ekonomide bir de bilinçlice ilgiliye terk edilen KİT'ler, iyice halkın gözünde "suçlu" konumuna sokuldu. Sistemin bütün kefareti KİT'lerin üzerine yıkılırken aynı zamanda arpalık olarak son hamleye de günde getirtiler. "Yağma, Hasan'ın böreği" mişali haraç mezat satışa sunuldu. "Özelleştirmeye evet" dedikten sonra çıkar çelişkisi ve kaygısıyla "ama"lı konuşmaya başlayan kesimlerin endişeleri de parça parça bertaraf edildi ve yağma başladı. Pis kokular da gökkubbeyi kapladı.

Şu günlerde en çok konuşulan konu ise Et Balık Kurumu (EBK)'nin Hak-İş yöneticilerine peşkeş çekilmesidir. Kamuoyunda Hak-İş'e, yani sendikaya veriliyor izlenimi yaratılan EBK, bir kısım Hak-İş yöneticisinin kurdukları özel bir şirkete veriliyor. "Et Balık Ortak Girişim Grubu" adıyla kurulan bu şirketin kurucuları şunlar: Necati Çelik (Hak-İş Konfederasyonu ve Öz Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı), Salim Uslu (Hak-İş Eğitim Sekreteri ve Öz Gıda-İş Genel Sekreteri), Agh Kafkas (Öz Gıda-İş Örgütlenme Sekreteri), Sett Arslan (Öz Gıda-İş Mali Sekreteri), Şahin Gökçen (Öz Gıda-İş Sendika Uzmanı, İktisatçı), Mecit Zeren (Öz Gıda-İş Sendikası Uzmanı, Hukukçu). Ancak şunu da önemle belirt-

mekte yarar var; bunların gerek şirket kurması, gerekse de kurumun bu şirkete verilmesi gerçekte Hak-İş Sendikası'na verilmesi, sendikayla işbirliği yapılması anlamına geliyor.

Bu arada Hak-İş'le ilgili kısa bir bilgilendirmede de yarar var. Sendika 22 Ekim 1976'da Milli cephe (MC) hükümeti döneminde kuruluyor. (Daha sonra MC'yi oluşturan partilerden MSP'nin Çalışma Bakanı Ahmet Tevfik Pakso'nun "Milli Selamet zihniyetindeki işçi sendikalarını bünyesinde barındıran bir konfederasyonun kurulması için ön çalışmaların başladığı" açıkladığı 1976 Ağustos ayı başından sadece 3 ay kadar sonra kuruluyor) 1980'e, yani 12 Eylül AFC'na kadar pek bir etkinliği gözüküyor. Yaptığı toplu sözleşmelerde, işyerine mescit açılması, namaz izinleri vb. "haklar" üzerinde duruyor. 12 Eylül AFC'sıyla birlikte, bir süre faaliyeti durdurulsa da, DISK'in kapatılmasıyla şansı açılıyor. Türk-İş'le birlikte "pastayı" paylaşıyorlar. Özal döneminde gelişme hızını arttıran Hak-İş'in 300 bin'in üzerinde üyesi var. Sendikacılık anlayışı ise, "hem işçinin hem de işyerinin güvencesini sağlayan, üretimi arttırmayı amaçlayan bir çizgi" olarak ifade ediliyor.

EBK olayına dönersek; Basında çok tartışıldı ama yine de bir özeltmekte yarar var: EBK, ülkenin dört bir yanına yayılmış tesisleri olan bir kurum, ve kendi dalında, pazarın önemli bir payını elinde bulunduruyor. Tesislerin yapım maliyeti ya da şu anda ederi; makine, araç gereçlerin tutarı vb. bir tarafa sadece ve sadece arsa bedelleri 11 trilyon lira tutuyor. İşte bu kurum herşeyiyle Hak-İş'e 1.5 trilyon liraya "satılıyor." Sendika bu parayı hemen vermiyor. Anlaşmaya göre, 2 yıl hiçbir ödeme yapılmayacak, ayrıca da devlet, sendikaya 500 milyar lira işletme kredisi verecek. Alınan bu parayla hem kurum işletilecek, hem de bir kısım arsalar satılarak ödeme yapılacaktır. Alış-veriş bu.

Alan memnun, satan memnundu. Çelik'e göre; "Bedavaya gelecek işçiye, halka gelecek. Bu mülkiyet milletin değil mi?" ydi. Fakat işi bozanlar çıktı. İş bozanlar, N. Çelik'in deyimiyle "kışkancılık kumkumaları" Türk-İş ve DISK ile diğer taliplerdi. Muhalefet edenler, hem EBK'nun be-

davaya Hak-İş'e verildiğini söylüyorlardı ve hem de özelleştirme kanununun 19. maddesine aykırı davranıldığını. 19. maddeye göre; özelleştirme idaresi başkanlığı içinde "Gayrimenkul Grup Başkanlığı" adı altında bir ünite oluşturulmuştu ve bunun görevi, özelleştirilecek kuruluşun gayrimenkullerinin ayrı ayrı satışı halinde daha çok kazanç elde edilip-edilemeyeceğini araştırmaktı. Bu yapılmamıştı. Ve tesislerin ayrı ayrı satılması devlete daha fazla kazanç sağlayacaktı.

Çiller ve bakanları her ne kadar, bu satışın sosyal boyutlu olduğunu anlatmaya çalıştırlarsa da it dalaşında itleri kendi çıkarları ilgilendirdi. Kısa vadeli düşündüler. Nitekim, değerlendirmeler satışın temel mantığını göstermesi açısından da açıklayıcıydı.

Ankara Sanayi Odası (ASO), "Sosyal patlamadan korkan hükümetin özelleştirme stratejisini bozduğunu ve özelleştirme felsefesini raydan çıkarmak üzere olduğunu" savundu. Satış iptal edildikten sonra yapılan bazı değerlendirmeler de bu yöndedir. Özellikle IMF Türkiye masası şefi Thomas Reichmann'ın değerlendirmesi önemlidir. Reichmann "EBK zaten çok para getiren bir özelleştirme değil, ama halkla ilişkiler konusunda başarısız olundu. Bu şekilde sonuçlanması da yanlış yönetimin sonucu" şeklinde değerlendiriyor. Ve "önümüzdeki günlerde büyük hedefler var, Erdemir, Tüpraş, Petrol Ofisi gibi." diye devam ediyor. Bu arada PTT'nin T'sini, Sümerbank'ı, Ziraat Bankası, Halkbank ve diğerlerini de saymak gerekiyor herhalde...

EBK'nin Hak-İş'e satıldığı günlerde, kendisinin Turban Otelleri'ne talip olduğunu açıklayan ve "Yağmaysa, yağma da ben de varım" diyen Türk-İş başkanı Meral ile, "Zaten Toy bedavaya gitmedi mi? Yem Sanayi bedavaya gitmedi mi? USAŞ bedavaya gitmedi mi?" diyerek kendi gerçekliğini de itiraf eden ve "Ahmet'in, Mehmet'in cebine gideceğine işçinin cebine gitsin" diye demagoji yapan Çelik'in arasında bir fark yoktur. İkisi de "yağma, Hasan'ın böreği"nden uşaklık paylarını istiyorlar. Çelik'in "siyasi rüşvetse bu bizim değil, rüşvet veren siyasi partilerin ayıbıdır." açıklaması da, rüşvet almayı ve altında yatan gerçekleri gizleyemez. Çünkü, buradaki para sorunu bir yerde onca önem arzetmiyor, asıl altında yatan sosyal hesapların görülmesi gerekiyor. Yoksa, bay Çelik'e hükümet neden "siyasi rüşvet" versin?

Bu soru sorulduğunda, Hak-İş'in EBK'yı alması/ya da ona verilmesi bilmesinin ana nedeni de yakalanıyor demektir.

Bu sosyal boyut denen olaydır. Ya da ASO'nun dediği gibi sosyal patlamadan korku!

Yukarıda da söylediğimiz gibi, egemen sınıflar özelleştirme konusunda öylesine planlı bir faaliyet yürüttülerki, her yolu denediler ve genel olarak kamuoyunda, özelleştirmenin gerekli olduğu duygusunu yarattılar. Komünist, devrimci-demokratların dışında hemen bütün kesimler bu koroda yerini aldı. Karşı olma noktasında en başlarda olması gereken sendikalar bile, korkutularak ya da rüşvetle özelleştirme yanlısı yapıldılar. İşsizlik ve sendikacılık tarlasının yaratılacağı apaçık ortadayken süreç böyle gelişti. Kiteler alandı. Az sayıda işçi ve memurun istatistiksel bedeli şimdilik etkili olmadı gözüküyor. Gözüküyor

ama hala da egemenlerin korktukları en önemli çibanbaşı olmayı sürdürüyorlar. Ve, özelleştirme yaşama geçtikçe bu bir avuç'un yumruk, yumruğun balyoz olduğunu göreceğiz. İşte egemenleri hala asıl korkutan da avuç'un yumruk, yumruğun balyoz olması ve tepelerine inmesi tehlikesidir.

Egemen sınıflar hükümette nasıl SHP'ye yer vermiş ve halk kitlelerini rahavete sürüklemekte, aldatmakta onları kullanmışlarsa, bugün Hak-İş'e vermek istedikleri (ya da Türk-İş'e verebilecekleri) rol de aynıdır.

Hak-İş/ya da sendikaları yemleyerek hangi kazançlar sağlanabilir:

Özelleştirmeyle ülke varlıklarını sömürücülere ve efendileri emperyalistlere daha da açıktan peşkeş çekme suçuna sendikaları, dolayısıyla da işçileri de ortak ediyorlar. Özelleştirme suçunu meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Emekçilerin yükselecek tepkilerini törpülemek ve yatıştırmak için "onlardan birini" yanlarına çekiyorlar. Onlara SHP rolünü oynatıyorlar.

Daha büyük yağmaları gözden gizlemek için onları öne sürüyorlar.

Sendikalara ve işçilerin birbirine güvenini zedeleyerek, birlikleri dağıtma olanağını elde ediyorlar. Zaten işsizlik nedeniyle güçsüzleşmekle yüz yüze kalan sendikalar böylece daha da güçsüzleşecek, işçiler örgütlenmekten korkar hale gelecek, birbirine güvensizlik iyice yerleşirecek.

İşçi ile patron ayrımı ve sınıf düşmanlığı gerçekliği gölgelenecek, bilinçler iyice dumura uğrayacak. İşçi de mülkiyet duygusu güçlendirilecek. Diğer sınıf kardeşlerine ve emekçilere karşı sömürü düzeninin paratone ri/ya da dalgakıran'ı olacaklar. Emekçiler arasında nifak tohumları yeşertilecek.

"Üretenlerin aynı zamanda yöneten" olabileceği yanılmasıyla anlayışın içi boşaltılacak, bilinçler, bir süre de olsa çarpıklaştırılacak.

Bu arada, özellikle DYP'nin de, Hak-İş tabanından RP'ye giden oyların yönünü belli oranda kendisine çevirmesi de sağlanacak.

Daha sonrasında, bugüne kadar çeşitli defalar olduğu gibi, sendikanın patronlaşması saçmalığının hayat bulmadığı kanıtlandığından, bundan da yararlanılacak, sarsılan güvenler iyice yıkılacak, emekçinin kendine ve sınıfaşına güvensizliği pekiştirilecek...

1953'den bu yana 19 defa denenmiş ve başarısız olmuş böyle bir deneyime bir kez daha evet diyen uşak ruhlu sendikacılar ise, görevlerini la-yıkıyla yapmanın ödülünü alabilirlerse yaşamlarını dünya nimetleriyle sürdürecekler..

Ama yağma yok! Bu ülkede; ne, "sendikaların ve sendikacıların görevi patron olmak değil, sınıfının haklarını ve kurtuluşunu savunmaktır" diyen sendikacılar; ne, yaşamı kolları, kafası ve yaşamıyla üreten, buna dayanarak kırıntı değil, siyasal yönetimi ve dünyayı isteyen işçi sınıfı ve emekçiler; ne faşist iktidarın silahının namlusuyla yıkacak ve Demokratik Halk İktidarı'nın yolunu döşeyecek olan gerilla, ne de komünistler ve devrimci demokratlar ölmüştür! Sağır kulaklar açılış ve duysun ki daha onur ölmemiştir!

Durgun gözükken deniz, aşağıdan gelen devinimlerle hainlerden ve faşistlerden yaptıklarını hesabını sormasını da bilecektir. Herkes hesabını buna göre yapmalı, sınıf işbirlikçisi hiçbir hain, yaptığının yanına kâr kalacağını düşünmemelidir.

SENDİKA	İŞLETME	SON DURUMU
Oleyiş	Otelcilik Okulu Sapanca Oteli Ankara Palas	
Çağdaş Metal-İş	Çanakkale Truva Oteli	
Türk-İş	Bursa Metal fab.	
Türk-İş	Aksaray Motor San.	
Tes-İş	Bingöl Yem San fab.	
Şeker-İş	Çukurova Elektirk	
	K.burgaz Polietilen Fab.	
	Prefabrike İnşaat Malz.	
Harb-İş	Un ve Ekmek Fab.	
Likat-İş	Prefabrike İnşaat	
Çelik-İş	Asya Meyve Suları	
Genel-İş	Karsusan AŞ.	
	Trabzon Giyim San.	
	Adana Elektirk Mek.	
	Em. AŞ. Basın Yayın	
Köysen-İş	Köysen Gıda	

İflas ya da el değiştirdi

1953 yılından bu yana Türkiye'de sendikalar ve işçiler tarafından işletilen kuruluşlar ve bankalar ya iflas etti ya da el değiştirmek zorunda kaldı.

www.partizan.org.tr

“Bana birşey olursa sorumlusu devlettir”

Haber Merkezi-Devletin kolluk güçleri, baskı, işkence, gözaltında katletme vb. gibi uygulamaların yanında, aynı zamanda birer harami gibi çalışmakta. Belli belirsiz saatlerde, insanlar, evlerinden, işyerlerinden, sokaklardan alınarak kaçırılmakta, işkence, tecavüz, ajanlaşırma ve en nihayet katledilmektedirler. İşte, en son örneği, Lütfü Güneş adlı kişinin yaşadığı olaylardır. Olayı en iyisi kendisinden aktaralım.

“Adım Lütfü Güneş. 1965 Ağrı doğumluyum. Geçenlerde, iş için aradıklarımı söyleyen tanımadığım kişiler tarafından telefon geldi, beni çağırıyorlardı. Bende gittim. Üç kişiydiler. Beni arabaya bindirip, ıssız bir yere götürdüler. Kafama silah dayayarak, gözlerimi bağladılar ve ajanlık teklifi yaptılar. Ya seni öldürecekiz, ya da bizimle çalışırsın dediler. Bende korkumdan kabul ettim. Aklımda kalan iki kişinin ismiyle: biri Ekrem, diğeri Ufuk idi. Bana kendilerini aramam için su telefon numarasını verdiler. (258.49.93). “362”yi bağla dersin bağlarlar” dediler. Kullanılan arabanın plakası 34 DLK 28 idi. “Şu anda hayatım tehlikede. Çoluk-çocuğu memleketi gönderdim, bende evimi terk ederek, kimsenin bilmediği yerde saklanıyorum. “Hayatım tehlikede. Bütün kamuoyuna duyurulmasını arz ederim. Bana birşey olursa sorumlusu devlettir.”

Okurlarımıza gözaltı ve işkence

Haber Merkezi-Partizan dergisinin çıkarttığı, “Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümüzdür” konulu afişini astıkları gerekçesiyle, iki Partizan okuru terörle mücadele timlerince gözaltına alınarak yoğun işkencelerden geçirilmişlerdir. 1 Şubat günü saat 23.30 civarında gözaltına alınan okurlarımız Sanyer Büyükdere Polis Karakoluna götürülerek iki gün boyunca yoğun işkenceye uğramışlardır. Tüm bunlara rağmen doktor tarafından okurlarımıza sağlan raporu verilmiştir. Okurlarımız çıkartıldıkları mahkemede tutuklanmaları yönünde polis tüm ısrarlı müdahalesine rağmen savcılık tarafından serbest bırakılmışlardır.

Gazetemizin 44. sayısı toplandı

Haber Merkezi- Gazetemiz Özgür Geleceğin 44. sayısında her zamanki gerekçelerle; vatanmiletin “hayrı” için toplandı. Toplatmaya 1. ve 5. sayfalardaki, “Devrim Şehitleri Anıldı”, 5. sayfadaki “TMLGB”den Korsan Gösteri Ve Molotoflama”, 2. sayfada ki “Merhaba”, 4. sayfada ki “Ortak Düşmana Karşı Birlikte Mücadeleyi Yükseltelim”, 10. sayfadaki “Göç Ettirilen Kürtlere Yine Zulüm Yine Ölüm” başlıklı yazılar gerekçe gösterilmiştir. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve tüm emekçi halklarını, ırkçı-faşist politikalarıyla ülkemizi kan gölüne çevirenler, adı geçen yazılarda ırkçılık yaptığımızı iddiasıyla suçlanmaktadır. Hiçbir baskı baskıya kadar susturamadı, susturamayacak.

ÖN AÇIKLAMA: Aydınlik dergisinin 28 Ocak 1995 tarihli 397. sayısında “TKP(ML)’e Çağrı” başlıklı bir yazı yayınlanmıştı. Bu yazıya cevaben PTT kanalıyla elimize ulaşan TKP(ML) KÖK imzalı bildiriye konunun önemi ve aydınlatıcı olacağı açısından olduğu gibi yayınlıyoruz.

Devrimci-Demokrat Kamuoyuna:

Doğu Perinçek’e yanıt

Aydınlik dergisi 28 Ocak 95 tarihli sayısında İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek’in “TKP(ML)’e Çağrı” başlıklı bir yazısını yayınladı.

Perinçek’in “çağrı”nın içeriğini ele almadan ilk olarak değineceğimiz nokta bu “çağrı”nın zamanlaması ve biçimidir. Partimizin bir tasfiyecilik ve darbe süreci sonrası yaşadığı saflaşmayla birlikte, sorunları daha da ağırlaştıran Partimiz yakıcı ideolojik-siyasi-örgütsel görevlerle karşı karşıya kalmıştır. Yaşadığı sorunları çözmek için öncelikle merkezleşme çabalarını yürüten Partimiz bu aşamadan sonra somut olarak konferans sürecine girmiştir. Bu dönemde Partimizin, İşçi Partisi ile herhangi bir düzeyde özel bir diyaloga girme düşüncesi ve girişimi olmamıştır. İşçi Partisi’nin de bu türlü bir tavır söz konusu çağrıya kadar mevcut değildir. Partimizle hiçbir ön diyalogu olmadan bu tür bir “çağrı”nın Partimizi de içerir bir biçimde kamuoyuna ilanı en başta “çağrı”ya muhatap olacak bir biçimde girişimde bulunanlar varsa “çağrı”nın adresi salt onlar olmalıdır. Bu nedenlerle, amacın gerçekten Partimize yönelik bir çağrı yapmak mı yoksa Partimizin içinde bulunduğu durumu kendince yorumlanmasıyla bulanık suda balık avlamaya çalışmak mı olduğu konusunda iyimser bir yorum yapmak “çağrı” sahiplerinin genel karakterini de gözönünde tutunca pek de mümkün olmamaktadır. Salt yapıldığı biçimi ve zamanlaması açısından dahi ele alındığında bu “çağrı”nın samimiyetten uzak, kendince yorumlardan beslenen fırsatçı bir politikanın ürünü olduğu açığa çıkmaktadır.

Bunun da yanısıra, her ne kadar Perinçek “çağrı”nın sonunda bol tınaklı, ünlemlerle bir yanıtı arzulanmadığını dile getirmekteyse de, kendisi gibi yasal bir partinin Genel Başkanı’nın, hem de Partisini bağlayıcı bir tarzda, bizim gibi yasadışı, silahlı mücadele yürüten bir Partiyi bu türden çağrılarla açık açık getirisinin ve faşist TC’nin bu olay karşısındaki suskunluğunun, bizde bu “çağrı”nın Partimizi reformizme-parlamentarizme ve onun üzerinde de düzene entegre etmeye yönelik her girişim bilinçli ya da bilinçsiz bir parçası olup olmadığı noktasında ciddi bir soru işareti oluşturduğuna da vurgulamalıyız. Burada hemen belirtelim ki bilinçli ya da bilinçsiz partimizi reformizme-parlamentarizme ve onun üzerinde de düzene entegre etmeye yönelik her girişim nâfiledir, abesle iştigaldir, olmayacak duaya amin demektir.

Perinçek’in “çağrı”nın içeriği ise İşçi Partisi-Aydınlik geleneğinin Partimize yönelik tavrının cilalanması, yumuşatılması bir tekrardan öteye gitmemektir. “Çağrı”nda Perinçek, Partimizin programını bildik eleştirilerle bildik eleştirilerini getirmekle işe başlıyor, sonunda da görüş alışverişi, tartışma, ortak mücadele platformu hatta büyük birleşme çağrılarında bulunuyor.

İşçi Partisi-Aydınlik geleneğinin olguları inceleyiş tarzına, kafasındaki sonuçlara ulaşmak için olguları kâh abartma, kâh küçümseme ve hatta tahrif etme damgasını vurmuştur/vurmaktadır. Perinçek TKP(ML)’nin programını eleştirenken kendisine dayanık yapmaya çalıştığı olguları da bu tarzda ele almaktadır. İşçi sınıfı ve diğer emekçilerinin durumu abartılmak-

ta, önemli bir kesimi silahlı mücadele içinde olan, silahlı mücadeleyi destekleyen, besleyen köylülüğün durumu küçümsemekte, esasta PKK önderliğinde oluşunun getirdiği olumsuzluklar Kürt köylülüğüne fatura edilmektedir. Partimiz ise halkın hiçbir kesiminin mücadelesini diğer kesimlerle karşı karşıya getirmeye, abartmaya ya da yok saymaya. Başta işçi sınıfının mücadelesi için büyük öneme sahiptir. Partimiz bu mücadeleleri küçümsemez, yok saymaz aksine geliştirmeye çalışır. Ama bunun yolunun abartma, şakşakçılık ve diğer halk kesimlerinin mücadelesini küçümseme olmadığını da bilmektir.

“Kaypakaya yoldaşa getirilen eleştiriler de temelsiz çarpıtmalardır. Kaypakaya yoldaş TC tarihini, Kemalizm’i, Ulusal Sorun’u, devrimin yolu sorununu, sosyo-ekonomik yapıyı doğru bir şekilde açıklamış revizyonizme ve oportünizme karşı amansız bir mücadele vermiş uluslararası planda Mao’cu hattı gerçek anlamda savunmuştur. Bunları yaparken elbetteki ustalardan da yararlanmış. Bu her komünist için doğaldır, hatta gerekliliktir.”

Perinçek’in silahlı mücadeleye yaklaşımı da benzerdir; PKK’nın silahlı mücadeleyi TC’yle ve emperyalistlerle pazarlık amacıyla kullanışı, bu anlayışın dışında bir silahlı mücadele anlayışı yokmuş, olamazmış gibi gösterilmekte, yaşadığımız toprakların gerçekliği kendini sürekli dayatırken silahlı mücadelenin geçersizliği görülmüştür mavalları okunmaktadır. Perinçek “çağrı”nda, Halk Savaşı’nın işçi sınıfının ideolojik-politik-örgütsel önderliği altında şehirlerde kırlarda bütünüklü bir tarzda yürütülen, kırların esas olduğu bir strateji olduğu unutturmaya, Halk Savaşı’nı köylülüğün önderliğinde salt kırlarda yürütülen bir mücadele olarak takdim etmeye çalışıyor. “Kant emekçilerinin ... bir köylü hareketine iktidarı vereceğini kim ciddiye alabilir?” diyerek bir çırpıda Halk Savaşı’nı kent emekçilerinden iktidarı almak için yürütülen bir köylü hareketi niteliğine büründürüyor. Oysa Halk Savaşı iktidarı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarından alarak yerine işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk İktidarını kurmayı amaçlayan, işçi sınıfının ideolojik-politik-örgütsel önderliği altında, temel gücü köylülüğün oluşturduğu, iktidarı parça parça ve kırlardan şehirlere doğru almayı hedefleyen, kırların esas olmaları üzere kırlarda ve şehirlerde yürütülen bir devrim stratejisidir. Bu devrim stratejisini zorunlu kılan neden ise emperyalizmin tahakkümünün ve tasfiye edilmemiş feodalizmin koşulladığı karşı-devrim ile devrim arasındaki güç ilişkilerinde kırların şehirlere karşı göreceli olarak devrimin güçleri açısından daha elverişli oluşudur. Perinçek Halk Savaşı stratejisini kadroların dağa taş çekmek, 20 yıldan beri ateşe sürmek gibi geri duyulara yönelik ajitatif söylemlerle destekleyerek mahkum etmeye çalışsa da Halk Savaşı’nın gerçekliği kısaca böyledir.

Perinçek’in Partimizin Türkiye Devrimci Hareketi’nin tarihine bakışına, Kemalizme ve Türkiye’de faşizm sorunlarına yaklaşımına yönelik eleştirileri de yanlıştır. Partimizin çeşitli biçimlerde açıkladığı görüşlerini burada tekrar tartışmayacağız. Ama şunu da belirtmeliyiz ki Kemalizmin faşist bir ideoloji TC’nin Faşist Diktatörlük olduğu tespitinin egemen sınıfların her yönelimine karşı taktikler oluşturmaya mutlak bir tarzda nasıl engel olduğunu anlamak mümkün olmadığı gibi salt taktik “zenginliklere” fırsat doğsun diye varolanı inkar edemeyeceğimiz de açıktır. Perinçek’in tüm bu konulardaki düşünceleri revizyonistlerden TC’ye

masına göz yummalıyız/göz yumuyoruz. Reformizme, parlamentarizme, oportünizme savrulanların, mücadeleye sırtını dönenlerin esas sorumluluğunu devrim mücadelesini omuzlayanlara yüklemek marifetini biz gösteremeyiz.

Perinçek “çağrı”nda TKP(ML) ile İşçi Partisi’nin genel anlamda aynı ideolojik çizgide olduğunu ileri sürüyor. Partimiz TKP(ML) MLM bilimini kendine rehber edinmiş, Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin derslerinin savunulmasını günümüzde komünistlik temel taşlarının başında gören bir Parti’dir. İşçi Partisi ise Büyük Proleter Kültür Devrimi’nin hedefleri arasında olan müzmin Mao karşıtı Deng’in çizgisini savunarak tekeli devlet kapitalizmine sosyallizm etiketi yapıştıran, Üç Dünya hattı benimseyen bir Partidir. Partimiz TKP(ML) TC devletini yıkıp yerine işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk İktidarını kurmak için mücadele etmektedir. İşçi Partisi ise kendi ifadeleriyle Cumhuriyet devriminin kazanımlarını yarı TC’yi korumayı görev edinmiştir. Partimiz TKP(ML) devrimin yolunda Halk Savaşı stratejisini benimsemiştir. İşçi Partisi ise Parlamentarizm mücadeleye bel bağlamıştır. Partimiz TKP(ML) TC’nin bir Faşist Diktatörlük, Kemalizmin faşist bir ideoloji olduğunu en başından tespit etmiştir. İşçi Partisi ise 2. Cumhuriyet’e karşı olma adına TC’yi korumayı üstlenmiş ve Kemalizm’e olmadık payeler biçerek mevcut düzeni bagını sürdürmekte ve güçlendirmekte olan bir Partidir. Partimiz TKP(ML) Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı her zaman savunmuş, hem ezen ulus şovenizmine hem de ezilen ulus milliyetçiliğine, şovenizmi her zaman esas hedef olarak karşı durmuştur. İşçi Partisi ise dönem dönem ezilen ulus milliyetçiliğine hoş görünmeye çalışmışsa da esasta ezen ulus şovenizmine arka çıkmış, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı’nı sözde savunmuştur. Bu belli başlı ayrımların da gösterdiği gibi Partimiz ile İşçi Partisi aynı ideolojik çizgiye sahip değildir. Partimiz işçi sınıfının ideolojisini benimsemiş komünist bir Partidir. İşçi Partisi ise Türk ulusal burjuvazisinin devrim ile karşı-devrim arasında yalpalayan reformist bir Partidir.

İşçi Partisi-Aydınlik geleneği tarihinde karşı-devrim safılarında doğrudan yer almayı da barındırmaktadır. Ve bugün de faşist düzen partileri olan SHP-CHP-DSP’ye uzanan ittifak çağrılarında, Kemalizm şakşakçılığının dozunu her geçen gün yükseltmesiyle, 2. Cumhuriyete karşı olma adına Faşist TC’yi korumayı görev bilmesiyle, son dönemlerde TC’ye Kürt Sorunu’nda akıl hocalığına soyunmasıyla tehlikeli bir rotanın ciddi sinyallerini vermektedir.

Partimiz TKP(ML) hele de bugünkü yönelimiyle İşçi Partisi ile fikir alışverişinde bulunmak, tartışmak, ortak mücadele platformlarında yer almak için başlıbaşına özel bir çaba sarfetmek düşüncesinde değildir. Partimiz İşçi Partisi’ni halen halk saflarında görmekteyiz. İşçi Partisi’ne karşı yönelim halk saflarına yönelik tartışma, eylem birlikleri vb. girişimlerinin bir parçası olacaktır ancak. İşçi Partisi ile birleşmek düşüncesi ise TKP(ML)’ye tamamen yabancıdır.

"Dün dündür, bugün bugündür". Tüm mesele işi kılıfına uydurduğunu sanabilmektir (!)

Öncü Partizan Ocak-Şubat 1995 tarihli Sayı:5'te "Köylü Gerilla Savaşının Pratik Sorunları Nasıl Aşılır?" başlıklı bir yazı yayımlandı. Adı geçen yazıda silahlanma üzerine bir mantık yürütülüyor.

Aynı kafaların farklı dönemlerde ortaya koydukları iki farklı anlayışı esasta yorumsuz olarak okuyucuya sunmakta yarar görüyoruz. Doğru-suz bizim açımızdan tasfiyeci mantığın bilinmeyen yanı, çözülme bir sınırdır.

Bu birbirini yadsıyan anlayışları okumaya-anlamaya en çok darbeci saflarda kalan ve olayın esas özünü göremeyen, kavrayamayan, belli sivrili olumsuzluklardan hareketle tavır belirleyen arkadaşların daha çok ihtiyacı vardır. Bu esasta yorumsuz alıntıların bazı gerçekleri görebilmelerinde yardımcı olabileceği düşüncesindeyiz.

"Bu sorunlarımızdan birisi de silahlanmaktır. Silah sorununu çözmeye esas almamız gereken halkayı kavrayarak (entellektüel olarak bilmek yetmiyor. Mesele kavramak ve gereklerini yerine getirmektir) silahlanmayla birlikte diğer bir dizi sorunu da çözmüş olacağız." (Öncü Partizan, S. 5 Sayfa: 72)

"Silahlanma sorunu, olanak ve fırsatlar olduğu ölçüde parayla alma yoluna girerek sağlanmaya çalışılacağı gibi, bu başyurulması gereken son yöntem olup, esas itibarıyla düşmandan ele geçirerek çözmeye gerektiğini bilmekten öte, artık kafalarımıza kazık gibi çakıp, gereklerini yerine getirebilecek şekilde kavramamız gerekiyor." (Ağd)

"Evet silahlanmadaki esas halka düşmandan ele geçirmektir demistik. Bu pratik olarak nasıl olacak, şimdi ona değinelim.

Peru Komünist Partisi Başkanı Yoldaş Gonzalo'nun deyimiyle: 'Düşman silahlarını bizim bulduğumuz yerlere taşımak zorundadır.' Bizim yapacağımız şey ayaklarımızı kadar getirilen silahları eylemlerle düşmanın elinden çekip almaktır." (Öncü Partizan S.5 Sf.73)

"Düşmana darbe vurma, askeri-ni saf dışı bırakmak, saf dışı bırakılan düşmanın silah ve teçizatını ele geçirmek... Zaten bizzat düşmandan silah alabilmek için o silahı kullanıma saf dışı bırakmak gerekiyor.

"... Daha açık ifade edersek, silah elde edebilmek için o silahı kullanan düşman gücüne darbe vurup saf dışı etmek gerekiyor. Saf dışı edilen düşmanın silahını alabilmeyenin koşulu ancak böyle yaratılabilir. Bu aynı zamanda şu sonucu

ortaya çıkarır. Kendi gücünü korumak için düşman gücünü yıpratmaktan başlayarak peyder pey imha etmek. Silahlanmayı düşmanı silahlılandırarak sağlamak, bunun yapılabilmesi için de yine ilk belirttiğimiz yani düşmana darbe vurmayı esas almak gerekir." (Öncü Partizan, S. 5 Sf. 73-74)

"Konferans sonrasında bugüne değin orduya verilen para ...TL ... Mark ve ...Franktır. Açık ki, bu parayla savaşın yükseltilebilmesi bir yana sürdürülmesi bir yana sürdürülmesi dahi olanaksızdır." (AK. 2 Top.Raporu)

"Konferansa alınan kararlara ve verilen vaadlere karşın, o günden bu yana orduya verilen savaşçı sayısı ancak 50'yi bulmaktadır." (AK.2. Top. Raporu)

"Konferansın sonra orduya lojistik destek", 20 Klaşnikof ve 20.000 dolayında çeşitli çap ve marka mermiden ibarettir. Etkili vuruş gücüne sahip silahları dahi temin etmek zor değildir..."

"Kitleler bizden silah ve cephaneye beklemektedir. Kitlelerin silah sorununu çözmek bir yana, ordu'ya büyük bir silah sorunuyla karşı karşıyadır. ... Yoğun katılım beklenildiği ve artık ne pahasına olursa olsun savaşın yükseltilemesinin zorunlu olduğu günümüz koşullarında silah sorununu çözmek, ordunun ve savaşın gelişmesine-niyet ne olursa olsun engel olmaktır." (AK. 2. Top. Raporu)

"Savaş partimizin faaliyetinin esasıdır. Savaşın yükseltilemesinden şu ya da bu şekilde ihmali olanlar kesinlikle cezalandırılmalıdır." (AK. 2 Top. Raporu)

"Savaşın yükseltilemesi bir ölçüde ordunun silah sorununu çözümüne bağlıdır..." (AK 2 Top. Raporu)

"Silah sorununun çözümlenmesi de tamamen ordunun ihtiyaç duyduğu para sorununu çözümüne bağlıdır." (AK. 2. Top. Raporu)

"Ordunun kaynak yaratma sorunu yoktur. Parasızlık nedeniyle kaynağı değerlendirememesi sorunu vardır." (AK. 2. Top. Raporu)

"İnançsız yönetim ordunun ve savaşın mali ve lojistik ihtiyaçlarını gidermemiş, soruna lakayit davranmış, savaşın düşük bir seyir izlemesine seyirci kalmıştır." (AK. 2. Top. Raporu)

Yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü gibi silahlanma sorununun çözümüne ilişkin olarak ortaya konan ve tamamen birbirine zıt iki farklı yaklaşım söz konusudur. Burada ilginç olan yön, her iki yaklaşımın da aynı ağızdan ve aynı anlayış tarafından farklı tarihlerde ortaya konmasıdır.

Şimdi sormak gerekir, silah sorununun çözümüne yönelik olarak hangi anlayış benimsenmelidir? Olması gereken ve doğru olan hangi anlayıştır?

Kuşkusuz burada esas ve doğru olan düşmandan ele geçirme anlayışıdır. Bu anlayışı katılmamak mümkün değil. Öyle ise, tasfiyecilik öncesi pratik süreçte "şehirlerden para, insan, silah vb. gelmiyor" diyerek (!) feryad-ı figan edip "para, para" çılgınlıklarında bulunan anlayışın altında yatan niyetleri ve gerçek amacı neydi?

Bilinir ki, birlik ve sonrası süreçte, TKP(ML) savaş gücü olarak hiçbir dönem bu denli imkan ve olanaklara sahip değildi. Yapılması gereken eldeki mevcut imkan ve olanaklarla taktik önderlik fonksiyonunu birleştirerek ve yaratıcı taktikler üretmek savaşta daha da geliştirip yükseltmekti. Ama maalesef bu böyle olmadı. Birakalım yaratıcı taktikler üretmeyi, küçümsenemeyecek oranda elde mevcut olan imkan ve olanaklar dahi savaşın hizmetine sunulup kullanılmadı. OPK'dan AK, 2. Toplantısının yapıldığı döneme kadar geçen yaklaşık dört aylık sürede silahlanmaya yönelik bir tek eylem dahi yapılmamıştır. Yine ciddi anlamda düşmanı imhaya yönelik bir tek eylem dahi yoktur-yapılmamıştır.

Demek ki, burada sorun esas olarak parasızlık ya da olanaksızlık değil, aksine, eldeki mevcut imkan ve olanakları değerlendirememektir.

Tasfiyecilik öncesi süreçte silahlanma sorununa ilişkin olarak TKP(ML)'de ortaya konan doğru anlayış ve perspektif yok muydu? Tabii ki vardı. Ama gel gör ki amaç başka olur ve kafalar tasfiyeciliğe çalışırsa doğru olan ilke ve anlayış bir anda çiğnenerek firlatılıp atılabiliyor.

İşte AK'nin yaptığı tam da bu olmuştur. Öncelikle "para, para" anlayışına sarılarak ve kendi organı dışındaki organları sağcılıkla nitelendirerek ilk hamlede bulunmuş. Peşi sıra kendi sağcılığını keskin söylemlerle perdeleyerek, son hamleyle yaparak sonuçta yaptıkları darbe ile gerçek amaçlarını açığa vurmuşlardır.

Ayrıca Öncü Partizan Sayı 5'te yer alan "Köylü Gerilla Savaşının Pratik sorunları nasıl aşılır?" başlıklı yazıyı bir bütün olarak değerlendirmeye gereği duymuyoruz. Çünkü, yazar esasta nesnel gerçeklikten çok, subjektif niyetinden, daha-ısı diğer ülke pratiklerini kalıpcı bir tarzda kaleme almıştır. Somut değil, soyuttur.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Sınıfın gündemi ve işçi kurultayı

Önce bir durum belirlemesi yapmak gerekir. "Mevcut durum nedir?" sorusu sorulmalı ve yanıtlar alınmalıdır. Ülkede neler yaşanıyor, gelişim ne yanadır? Bunun dünyayla bağlantısı da kurulmalıdır. Yoksa nedenler tam anlaşılabilir, doğru sonuçlar çıkarılamaz. Parçada ki olumluluk ve olumsuzluğun bütün içinde yerine oturtulması, doğru ilişkilerin kurulması önemlidir. Kapitalist, emperyalist sistemin bir parçası olarak, Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının sistemi ve onun temel kurumu olan TC. devleti ne durumdadır? Buna verilebilecek en büyük yanıt, bu faşist kurumun en tepesinde gibi görünen S. Demirel tarafından verilmektedir. 12 Ocak 1995 tarihli Hürriyet gazetesinde Demirel: "Korktuğum başıma geldi, %149 lara çıkan enflasyon Türkiye tarihinde hiç olmadı. Savaş dönemlerinde bile olmadı." diyor. Öbür taraftan TÜSİAD gibi devletin sahibi olan bir kuruluş ise sürekli "toplumsal patlama" sinyali veriyor. Bir burjuva gazetecisi soruyor, "günde 1 trilyon TL savınma harcaması enflasyonu artırır mı, artırmaz mı?"

Evet mevcut durumun TC. cephesi böyle. Peki proletarya ve onun temsilcilerinin cephesinde neler var? Ya da bu mevcut durum da proletarya ve emekçi yığınların temsilcisi durumundaki örgütler neler yapmalı ve bunları nasıl yapmalıydılar? Bu önemli soru yaşamın ve mücadelenin her alanında sorulmalıdır. Sınıf savaşının içinde olan her birey, her örgüt, her kurum ve kuruluş bunu yaşatmanın bilincinde ve sorumluluğunda olmalıdır.

Çelişkiler şiddetlenmektedir. Toplumsal her hoşnutsuzluk boyutlanmaktadır. Yeni anlayışlar, toplumun esas yönelimini oluşturmaktadır. Düzen ve onun tüm kurumları güvenciliğini, saygınlığını önemli ölçüde yitirmiştir. Devlet, ordu, parlamento, parlamento partileri ve bunların devamı olan kurumlar TC.tarihi boyunca en "güven vermez" dönemini yaşamaktadırlar. Öyle bir hal ki, devlet ve onun sahipleri, onun politik partileri artık kendi iğrençliklerini gizleyemez duruma gelmişlerdir. Rüşvetler, skandallar, hayali ihracatlar, komplolar vs. vs.. Hele buna devletin mafya tarafından yönetildiğini ve devletin ve onun kurumlarının mafyanın kendisi olduğu böylesine açık biçimde ortaya çıkması da eklenince, TC.nin ne kadar acz içinde olduğu açıkça görülmektedir.

TC.nin bu durumu onu yeni önlemlere, yeni saldırılara zorluyor: "Topyekün savaş", "Topyekün imha" politikaları sonucu yaşanan vahşet bunun ürünüdür. "Bunun yanında "demokratikleşme" sahtekarlığı bu vahşeti gizlemenin taktiğidir. "Toplumsal uzlaşma, Toplumsal barış" projesi tamamen birer taktiktir. Cephesini genişletme, proletarya ve emekçi yığınlar arasında çelişkiler yaratmak bu cepheyi daraltma ve zayıf düşürme taktiğidir. Bunlar önemle görülmelidir. TC.nin "toplumsal uzlaşma ve barış" aldatmacasına karşı, "Özgürlük ve ekmeğe yoksul barış da yok! Şarap haykırılmalı ve saldırının bu yana boş çıkartılmalıdır.

TC.nin ve sınıf içindeki ajanların etkisizleştirilmesinin birinci koşulu, politik ideolojik tavrıdır. "Sistem içlik mi dışlık mı?" sorusuna net yanıtıdır. "Meşruluk mu yasalıklık mı?" sorusuna net yanıtıdır. Verilmenden yapılanların sınıf savaşına fazla bir değer sunmayacağı görülmelidir. Bu oyunlar iki sınıfın politik ideolojik olarak birbirinden ayırılmasıdır. İki sistemin tüm kurum ve kuruluşlarıyla karşı karşıya konulmasıdır. Bunlar yapılmadan sorunun esasını oluşturan Politik İktidar Mücadelesi hedeflerinin tutturulması ve gerekliliklerinin yerine getirilmesi mümkün olmaz.

Bugün sınıf bir çok saldırıyla karşı karşıyadır. Sadece sınıf değil, köylülük, küçük esnaf, gençlik, aydınlar, sanatçılar, yazarlar devrimci komünistler TC. nin en azgın saldırılarıyla etkisizleştirilmeye, köleleştirilmeye, onursuzlaştırılmaya, dağıtılmaya ve yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu saldırıların biçimi herkeşce bilinmektedir. İşte sınıfın gündemi de bu saldırılara karşı koyuşun yöntemi ve somut biçimleridir. Tüm bu saldırılara karşı gelişen tepkiler, bugün sınıfın ve mücadelenin dinamiklerini oluşturmaktadır. Bu dinamiklerin önünü tıkanan anlayışlara, kurumlara, kuruluşlara yönelmek, bunları etkisizleştirmek ve ortadan kaldırmak bugün başlıca görevlerden biri olarak görülmelidir. Üzünce sürecin olumsuzluklarından dersler çıkarılmalı, yeni süreçte tamamen sınıf savaşının tez ve kurallarıyla politik iktidar mücadelesini tüm gerekleri yerine getirilmelidir. Bunun yolu da bilinen, doğru hedeflere ulaşmak, saldırılara boğa çıkarmak, yeni mevziler elde etmek, elde edilenleri korumak, geliştirmek için radikal ve kitlesel eylemlerden, karşı duruşlardan geçer.

Birinci sorun dar ve geniş örgütlenmelerin yaratılmasıdır. İkinci sorun; saldırılara karşı en geniş kesimi örgütlemek, harekete geçirmek ve savuşturmak. Grevlerde, direnişlerde, mitinglerde, işgallerde, dayanışmalarda kitlenin seferber edilmesi, eğitilmesi ve sınıf bilincine donatılması militanlaştırılmasıdır. Üçüncü sorun politik ideolojik saldırıların ve tahribatlarının bu pratik süreçte görülmeye ve mahkum edilerek, bulaşıklaştırılma kafaların netleştirilmesi, soysuzlaştırılma kavramların, deşerlerin yerli yerine oturtulmasıdır. Dördüncü sorun sınıfı bölen, etkisizleştiren davranışlardan, dar grup çıkarları, hedef şaşırtmalar, gündemi karartan uçuk teorilerden sınıf savaşını kurtarmaktır. Bu da muazzam bir politik ideolojik örgütsel eğitimi zorunlu kılmaktadır. Bu eğitim sürecinin en iyi yaşanacağı yasağalacağı yer sınıf savaşının sıcak pratikleridir. Yeni ÜRETİMDEN GELEN KAHRİDİCİ GÜCE BAŞVURMAKTIR. Tüm sorunların çözüleceği yegane yöntem budur. Sorunların bu yöntemle çözülmesi esas biçim haline getirilmelidir.

İki çözüm biçimi sunulmaktadır. Biri reformist, revizyonistlerin sistem içindeki çözümdür. Diğer MLM'lerin sistem dışı ve politik iktidar mücadelesinin çözümdür. Birincisi, her sorunun çözümünün protokol, bürokratik toplantılar, bürokratik dayanışmalar, uyduruk kavramlar vb. vb. yöntemlerle çözümsüzlüğü, dolayısıyla yeni tipte sendika ağalığı üretir ve kitleleri devredışı bırakarak figüranlaştırır.

İkincisi ise, sınıfın ve emekçilerin birleşik mücadelesini hedefler. Üretimin gelen gücün sahibi olan kitleleri harekete geçirir, örgütler eğitir ve sınıf savaşının esas sahipleri haline getirir. Sınıfın bilincinde sığrama yaratır, bilincini pekiştirir. Proletarya P. saflarında Yeni Demokratik Devrimin, Sosyalizmin ve Komünizmin savunucusu haline getirir. İşçi kurultayının çalışmaları, hedefleri ve amacı da buna göre değerlendirilmeli ve neyin ihtiyaç olduğu iyi görülmelidir. Bizce sınıfın esas sorunu, acil sorunu işçi kurultayından çok aşağı örgütlenmelerin oluşturulması, harekete geçirilmesidir. Oluşturma ve harekete geçirmeden sonra kitleselleşmenin bir aracı olarak kurultay gibi çalışmalara da başvurulabilir. MLM'ler bu tür yöntemleri yadsıyabilir. Sınıf sendikalarının diğerlerinden farkı ve görevleri doğru kavranmalıdır.

Kurultay çalışmaları dar grupların çalışma araçları haline getirilirse demokratik niteliğini yitirir. Bundan önceki öğrenici gençlik kurultayından doğrular çıkarmak gerekir. Olumsuzlukları aynı biçimle yaşayanlar, bizden bunun devamına ortak olmaz istiyorlar. Buna alet olmayacağız. Ancak esas çalışmalarımızı engellemeyecek, bizim de kurultayın tüm aşamalarına katılıp sınıfın ve sınıf sorunlarının esas savunmasının ve çözümlerinin neler olduğunu anlatmaya koyacağız. Bizim düşümda diye buna burun kıvrarak doğru bir yaklaşım olmaz. Ama oraya sınıfın bugünkü sorunlarının çözüleceği umudunu yüklemek de anmaklık olur, hedefi saptarmak ve gündemi saptarmak olur.

Çözüm, Proletarya Partisi önderliğinde örgütlenmekte, kitleselleşmekte, radikalleşmekte ve üretimin gelen gücün işgallerde, grevlerde sokaklara taşıyarak politik iktidar mücadelesine kanalizasyon emektir. Mücadeleyi salımlara, bürokratik toplantılara tutsak etmeyelim. Düşmanın önündeki engelleri parçalayalım. Sınıf diyor ki "moralimiz enflasyonun üzerindedir". Aydınlar diyorki "yaşlı olmasaydım dağa çıkardım" (Aziz Nesin). Bu sözle kulak verelim. İleri atalım.

TMLGB'den yazılama ve afişleme

Haber Merkezi-TKP(ML), 1978'de yapılan I. Olağan Konferansı'nda aldığı kararla Ocak ayının son haftasını parti ve devrim şehitlerini anma haftası olarak ilan etmişti.

Parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla TKP(ML) TMLGB tarafından çeşitli semtlerde afişleme ve yazılama yapıldı. TKP(ML) TMLGB'nin devrim şehitleriyle ilgili çıkardığı afişler, Büyükdere,

Devrim ve komünizm şehitleri

hevler, Derbent, Pınar ve Poligan mahallelerinde yayın bir şekilde asıldı.

Yine devrim ve komünizm şehitlerini anmak amacıyla, Ferahevler, Derbent, Şenevler ve Hacı Osman'da "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Şehitlerimiz Toprakta, Hasadımız Devrim Olacak!", "Şehitler Yaşıyor" yazılamaları yapıldı.

Kazım Karabekir Mahallesi, Kocataş, Çayırbaşı, Hacı Osman, Şenevler, Fera-

TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamaları yapıldı.

Sinop Cezaevi'nde faşist saldırı

Haber Merkezi- Tüm cezaevlerinde olduğu gibi Sinop E Tipi Kapalı Cezaevi'nde de hükümlü olarak bulunan siyasi tutsaklara yönelik, cezaevi idaresince faşist saldırılar yoğunlaşmakta. Saldırıları olarak bir basın açıklaması gönderen tutsaklardan Zeynel Cihan Şahin ve Ali Yıldırım konuyla ilgili olarak; "Biz üç arkadaş olarak bulunduğumuz cezaevlerinde, idareye karşı isyan örgütlediğimiz iddiasıyla Sinop Cezaevi'ne sürgün edildik. Sinop E Tipi Cezaevi'ne geldiğimiz günden itibaren, idarenin ırkçı ve şovenist yaptırımlarıyla karşı karşıyayız." dediler. Tutsaklar, cezaevi idaresinin zorbaca tutumlara girdiğini ifade ederek "Kendilerinin meşru gördükleri zulmü, beynimize kazıyacaktıkları her fırsatta ifade ederek, provokasyon ortamı yaratmaktadırlar. Bizleri diğer adli tutuklularla karşı karşıya getirerek ölüm senaryoları hazırlamaktadırlar" açıklamasını yaptılar. Tutsaklar, yaptıkları açıklamada, bu ve benzeri yaptırımlara boyun eğmediklerini, bundan sonra da eğmeyeceklerini, şu anda can güvenliklerinin olmadığını, bu nedenle başlarına gelebilecek herhangi bir olumsuzluktan cezaevi 1. müdürü ve tüm personelin sorumlu olduğuna değinerek, kamuoyunu sorunlarına karşı duyarlı olmaya çağırıyorlar. Öte yandan 26 Ocak tarihinde Sinop'ta cam fabrikasını gezen bakan Azimet Köylüoğlu, Sinop Cezaevi'nde sadece kendisine gösterilen yerleri gezdi. Köylüoğlu, Sinop Kalesi'nde idam edilmeyi bekleyen ve açlıktan ölmek için günboyu boncuk işleyen Seyfettin Üzundiz'i ziyaret etmedi. Bu durum da tutsak Ali Yıldırım tarafından kınandı. Yıldırım, 30 Ocak tarihli "Şovmen Bakana Mektup" başlıklı mektubunda, Köylüoğlu'ndan Van Cezaevi'ne gitmesini ve burada cezaevi müdürü A. Selam Aşan tarafından işkence yapılan Nahide Özer'i dinlemesini istedi.

TKP(ML), MLKP-K Ortadoğu Temsilciliklerinde açıklama

Haber Merkezi: TKP(ML) ve MLKP-K Ortadoğu Temsilcilikleri 6.2.1995 günü "Devrimci Demokrat Kamuoyuna" başlıklı ortak bir açıklamada bulunarak cezaevlerinde siyasi tutsaklara yönelik tüm baskı politikalarının kaldırılması için tüm devrimci-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor. Yapılan açıklamada, devrimci güçlerin ve karşı devrim güçlerinin durumuna ve faşist T.C'nin Kürt ve Türk halkları üzerindeki vahşet politikalarına kısaca değinildikten sonra, "Faşist T.C'nin uyguladığı baskıların yoğun olarak yaşadığı yerlerden biri de cezaevleridir." denildi. Kamuoyuna yapılan açıklamanın sonunda "Bizler aşağıda imzası bulunan (TKP(ML), MLKP-K) örgütlerin Ortadoğu Temsilcilikleri olarak devrimci-demokratik örgütleri ve kamuoyunu Türkiye ve Kürdistan cezaevlerinde direnen devrimci, komünist, yurtsever tutukluların direnişleriyle dayanışmaya, destek olmaya ve faşist diktatörlüğün insanlık dışı uygulamalarına karşı duyarlı olmaya, tavır almaya çağırıyoruz." denildi.

BUCA VE AYDIN CEZAEVLERİNDE Zafer yine direnen tutsakların

İzmir/Özgür Gelecek: Ülkemizde yaşamın her alanında olduğu gibi cezaevlerinde de devrimle karşı devrim arasında kıyasıya bir mücadele yaşanmakta. Karşı devrimci güçler (yani devlet) kendilerini en güçlü sandığı bu alanda, siyasi tutsakları, salt bedenen değil, düşünsel olarak da teslim almaya çalışır. Devrimci güçler ise yaşamın diğer alanlarında sürdürdükleri onurlu mücadeleyi, hem devrimci kişilik ve onurlarını korumanın, hem de, hakim sınıflara karşı yürütülen devrimci mücadeletin bir halkası olduğu bilinciyle, bedenen esir düştüğü karşı devrimin zindanlarına da taşırlar.

Nazım Usta'nın da dediği gibi "Tarihte son sözü hep direnenler söyler." Gerçekten de tarih birçok defa kanıtlamıştır bu doğruyu. Cezaevlerinde sürdürülen direnişler de böyledir. Faşizm saldırır, devrimci tutsaklar direnir. Sonuç, devrimci tutsaklar kazanır. Neden böyledir? Çünkü devrimciler, güçlerini halktan yana olmaktan, haklı olmaktan alırlar; bu bilinç ve coşkuyla savaşırlar. Başkan Mao "Bütün gericiiler kağıttan kaplandı." diyor. Gericiileri böyle kağıttan kaplan kılan nedir? Çünkü onlar, güçlerini "kitlelerin kahredici gücü"nden almazlar; güçlerini para, silah, kan, gözyaşı ve her türlü pislikten alırlar. Ayrıca Tarih'in akışı önünde durmalmalardan. Bu yüzden Tarih ve "kitlelerin kahredici gücü" tüm gericiileri bir kağıt gibi buruşturup çöplüğe atmıştır, atıyor, atacaktır.

1980 Askeri Faşist Darbesi'yle birlikte, hakim sınıflar cezaevlerine doldurduğu halkımızın binlerce güzel insanlarını teslim alabilmek için saldırı; direnişle karşılandı; kaybettiler... Saldırı; direnildi; ölüme direnildi; şehit verildi; kaybeden yine kendileriydi. Defalarca, defalarca saldırı; her defasında ölüme direnişle karşılandı; her seferinde kaybeden kendileriydi.

İşte, yine saldırıların yoğunlaştığı düşman. İşte, yine direnişin güzelliğiyle karşılandı. Türkiye'de tüm cezaevlerinde olduğu gibi, özellikle de Buca ve Aydın Cezaevleri'ndeki siyasi tutsaklara karşı saldırılar yoğunlaştırıldı. Beraberinde de direnişler yükseldi; tutsakların direnişlerinde en önemli silahı olan bedenler konuldu yine ortaya... Açlık grevine gidildi. Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsakların açlık grevi direnişlerinin 46. gününde; Aydın Cezaevi'nde de 42. gününde zaferle sonuçlandı. Kaybeden yine karşı

devrim güçleriydi... Kazanansa yine direnenlerdi.

BUCA CEZAEVİ

Buca Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar, cezaevi idaresinin, kan-can pahasına kazanılmış hakları tekrar gaspetmesi nedeniyle 20 Aralık 1994

günü süresiz açlık grevine başlamıştı. Açlık grevinin uzaması nedeniyle, bir çok tutsak ağır bir şekilde rahatsızlanarak, her an ölüme karşı karşıya bir vaziyette hastaneye kaldırıldı. Ancak, tutsaklar hiç bir tedaviyi kabul etmeyerek teslimiyet karşısında ölümü seçtiler.

Direnin 42. gününde "İnsan Haklarından Sorum(suz)lu" Devlet Bakanı Azimet Köylüoğlu, cezaevine bir ziyarette bulunuyor. Ancak, ne hikmetse, sorunun esas muhatapları olan tutsaklarla görüşme zahmetinden bulunmadan cezaevi yetkilileriyle görüşüyor. Tutsakların tüm görüşme talebini reddeden Köylüoğlu, cezaevi yetkililerinden aldığı tek taraflı yalan -yanlış bilgilerle kamuoyunu yanıltmaya çalışmaktadır. Elbetki Köylüoğlu'nun amacı, sorunları çözmek değil, bakanlığını yapmış olduğu kurumun adını kullanarak, tutsakların direnişlerinin meşruluğunu ve haklılığını kamuoyundan gizlemek ve tutsakları haksızmış gibi göstermektir.

Tutsakların onurlu ve bir o kadar da kararlı bir mücadele yürütmeleri sonucu, cezaevi idaresi geri adım atmak zorunda kaldı. Ve bir kez daha direniş zaferle taçlandırıldı. Bunun sonucu olarak açlık grevi 46. gününde 3 Şubat 1995 günü sona erdirildi.

Tutsaklar 50 maddelik isteklerinden, "malta" maddesi (bütün tutukluların bir arada olması) haricindeki 49 maddenin tümünü kabul ettirdiler.

AYDIN CEZAEVİ

Yine karşı devrim güçlerinin, si-

oturma eylemi, ağızlarını bantlama iltica talebinde bulunma, Anavatan Partisi'nin işgali vb. çeşitli eylemler yaptı; dövüldü, coplandı, göz altına alındı; yılmadı...

Aileler son olarak 2 Şubat günü SHP binasını işgal ettiler. Bunun üzerine SHP'liler polis çağırarak halk düşmanı yüzünü bir kez daha göstermiştir. Aileler, işgal eyleminin sürdürmelerini, dağılmayacaklarını söyleyince, polis, ailelerin üzerine vahşice saldırarak 102 kişiyi göz altına aldı. Gözaltına alınan aileler kendilerine işkence yapıldığını dile getirdiler.

Bu direnişin kazanımıla bitmesinde sadece tutsakların değil, aynı zamanda açlık grevine yatan, polis copuna direnen, en son işkence gören ailelerin de eşit oranda etkisi olmuştur. Aileler de bunun bilincinde ve bunun mutluluğunu yaşamaktadırlar. Evet, SON SÖZÜ YINE DİRENENLER SOYLEDİ.

ELBİSTAN CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ DEVAM EDİYOR

Elbistan Cezaevi'nde yatmakta olan siyasi tutsaklar, kendilerine cezaevi idaresince işkence yapıldığı, itirafçılık ve ajanlık dayatıldığı vb. anti demokratik uygulamalar nedeniyle açlık grevinde...

Konuyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan İHD Malatya Şube Sekreteri Av. Ali Karahan ve İHD üyesi Av. Hasan Doğan, açlık grevindeki tutsakların çok kötü koşullarda yaşadığını ve yoğun faşizan baskılara maruz kaldıklarını aynı baskıları avukatları olarak kendilerinin de yaşadığını belirttiler.

Yapılan açıklamada sunlara değinildi: "26 Ocak'ta müvekkilimizle görüşmeye gittiğimizde görüşmek istediğimiz müvekkillerimizin çoğu getirilmedi. Getirilen az sayıdaki müvekkilimizle görüşmemiz ise gardiyan gözetiminde ve çok kısa tutuldu. O kısa görüşme süresi içerisinde müvekkilimiz, kendilerine çok yoğun baskı yapıldığını, itirafçılık dayatıldığını, zorla hücrelere atılıp işkence yapıldığını söylediler. Ayrıca birçok tutsağın sağlık durumunun bozulduğunu ve revire kaldırıldığını öğrendik. Diğer müvekkilimizle görüşmemiz, nöbetçi gardiyan olmadığı gerekçesiyle engellendi."

Avukatlar ayrıca, "Elbistan Cezaevi'nde doğacak olayların sorumlu Adalet Bakanlığı olacaktır. Kamuoyunu Elbistan Cezaevi'ne karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz. Çünkü susmak onaylamaktır. Onaylamak faşist diktatörlüğe hizmettir" diyerek basın toplantısına son verdiler.

İHD'den, 1994 Yılı İşkence raporu

İstanbul/Özgür Gelecek : Ülkemiz faşizmin gün geçtikçe turandığı ve hatta 12 Eylül Faşizmi döneminde dahi olmayan uygulamaların yaşandığı bir süreçten geçiyor. Tabii bu gittikçe batağa saplanan T.C'nin izlediği politikaların halk üzerinde daha fazla etkisini göstermesi anlamına geliyor. Halkların kanını emerek egemenliğini sürdürmeye çalışan sömürüye dayalı düzen, halkların yükselen muhalefeti karşısında yine bu sömürü politikasının gereği olarak daha fazla kan ve zulme başvurmaktadır. T.C ekonomisi bilindiği gibi sifiri tüketti. İçine düştüğü batağa çirpiniyor ve çirpindikçe bir yandan bitişini hızlandırıyor, bir yandan da pervasızca sağa sola saldırıyor ve daha çok katliamlara başvuruyor.

T.C. zulmünün sadece bir kısmını saptayabilen İHD İstanbul Şubesi İşkence İzleme Komisyonu 1994 yılı işkence raporunu açıkladı. 8 şubatta İHD İşkence İzleme Komisyonu bu raporu açıklarken raporda yer alanların sadece kendilerine yapılan başvurular olduğuna bunun çok çok daha fazlasının ülkenin her tarafında sistemli bir biçimde devam ettiğine dikkat çekildi.

Ayrıca yapılan basın açıklamasında İHD İstanbul Şubesi İşkence

İzleme Komisyonu'na 1993 yılında yapılan yazılı işkence başvuru sayısı 77 (61 İstanbul'dan 16 İstanbul dışından) iken bu sayının 1994 yılında 145'e yükseldiğine de yer verildi.

Açıklamada dikkat çekici bir noktada da bu işkencelerin 1993 yılında 13'ü adli 64'ü siyasi iken 1994 yılında 84'ü adli 61'i siyasi olarak tespit edildiği idi. Bu da gösteriyorki T.C'nin işkencehaneleri ve işkencecileri en ufak bir muhalefete tahammül edemezken, artık sıradan, siyasetle ilgisi olmayan insanlara da zulmediyor, işkencelerden geçiriyor. Ve tabii devletin tanımladığı yaşamın dışına çıkmaya cesaret eden onurlu bir yaşamı isteyen herkes bu devletin hedefi demektir.

Devam eden işkence davalarının dışında raporda yer alanlardan bazıları şöyle:

İşkence İzleme Komisyonu'na yapılan başvuru sayısı: 645

Yalnızca adli tıp raporu ile başvuru sayısı: 500

Yazılı başvuru sayısı: 145, Kadın: 33 Erkek: 107, Çocuk: 5, Adli: 85

Siyasi: 60

Yazılı başvuruda Adli Tıp Raporu Alanların Sayısı: 70

Gözaltında ölüm: 1, Tecavüz: 2 (1 kadın, 1 erkek), Ajanlık teklifi: 7

Bu sayılar sadece küçük bir bölümü; İHD'ye başvuru ve belgeleyenler. Ya gizli kalanlar! Bunların çok çok daha fazlası yaşanırken çeşitli sebeplerden dolayı insanlarımız gerek İHD, gerekse savcılığa suç duyurusunda bulunma konusunda çok eksik kalmakta ve işkencecileri teşhir etmemektedir. Ve tabii böyle olunca işkencecilerin yaptığı da yanlarına kar kalmakta ve bundan cesaret alarak daha da azgınlaşmaktadırlar. Ve raporda yer alan dikkat çekici noktalardan biri ise İşkence İzleme Komisyonu'na yapı-

lan başvuru sayısı 645 iken suç duyurusunda bulunanların sayısı 25.

Bu konuyla ilgili olarak İHD tarafından yapılan basın açıklamasında "Biz insan hakları savunucuları olarak diyoruz ki; işkence insanlık suçudur, işkenceyi önlemek onu belgelemekten geçer, işkence yapılanları bunu raporla belgelemeli, yasal yollara başvurarak işkencecileri teşhir etmelidir."

Açıklamada ayrıca işkence görenlerin mutlaka İHD'ye başvurularını istendi.

Parti ve Devrim Şehitleri Anma Gecesi yapıldı

Özgür Gelecek/Duisburg: Parti ve devrim şehitleri Almanya'nın Duisburg şehrinde düzenlenen bir geceyle anıldı.

Gece tertip komitesinin yaptığı açış konuşmasında "Partimiz TKP(ML) 1978'de yapılan 1. Olağan Konferansında aldığı kararla, ocak ayının son haftasını parti ve devrim şehitlerini anma haftası olarak ilan etmiş ve bu karar her yıl ocak ayında görkemli bir şekilde yerine getirilmektedir. Bu, şehitlerimizin sadece her yıl ocak ayında anılması olarak anlaşılmalıdır, ola-

tarhinde gerçekleştirildi. 500 kişinin katıldığı "Parti ve devrim şehitlerini anma gecesi" Genelde tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Kültürel etkinliklerle devam eden gecede yerel sanatçıların sunduğu devrim türkülerine geceye ayrı bir anlam katıldı. Yeni bir tarz ve yorumla geceyi renklendiren Grup Tohum'u kitle beğeniyle izledi. Ayrıca Duisburg işçi derneğinin kendi olanaklarıyla hazırlayıp sunduğu işkence konulu tiyatro oyunu ve yine Duisburg işçi derneğinin folklor ekibi sunduğu çeşitli halk oyunları,

TKP(ML), Önderliğindeki TIK-KO-TMLGB!", "Komprador-Patron-Ağa Devletini Yıkacağız Halk İktidarını Kuracağız!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganları atıldı. TKP(ML) KOK'un geceye gönderdiği mesaj okundu. Okunan TKP(ML) KOK imzalı mesajda "Düzenlediğiniz gecenin anlamı çok büyüktür. Sınıf mücadelesi tarihinde düşmana karşı verilen onurlu mücadelede şehitlik mertebesine uğurladığımız nice yoldaşlarımızı ve devrim şehitlerini anıyoruz bu ay (...)"

İçinde bulunduğumuz OPK sürecinde, partimiz sol-sekter, kariyerist tasfiyecilerin partide yarattığı tahribatları MLM'nin ilkeleri ile onaracak ve hızla ivme katederek sınıf mücadelesinde ki açıklarını kapatacağıdır. (...)

Bu onurlu ayda, şehitlerimizi bir kez daha anarken, yurtdışında partimize değerli katkı ve desteklerini sunan tüm parti taraftarlarımızın mücadelesinde başarılar diliyoruz, hepinizi kavganın sıcaklığı ile selamlıyoruz." Mesajın okunmasıyla birlikte "Yaşasın Partimiz TKP(ML)!" sloganları daha bir coşkuyla duyuldu.

Ayrıca anmada TKP(ML) GYDB, TMLGB, Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik, ATIK, MLKP-K Duisburg taraftarları, TIKB Duisburg taraftarlarının göndermiş olduğu mesajlar okundu. Dia gösterimiyle devam eden gecenin siyasi konuşmasında ocak ayının TKP(ML) açısından yeri ve anlamı vurgulandıktan sonra, dünya daki gelişmeler emperyalistlerin içinde buldukları durum ve emperyalizme karşı gelişen mücadelelerin hangi boyutta olduğu, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi duruma ilişkin ise, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin geldiği boyut, hakim sınıfların ekonomik ve siyasal çıkmazlarının geldiği boyutun vurgulandığı konuşmada, TKP(ML)'nin içinde bulunduğu durum ve kendisini bekleyen görev ve sorumlulukların neler olduğu dile getirildi. Kültürel etkinliklerle gece coşkuyla bir şekilde sona erdi.

Parti ve devrim şehitleri Duisburg'da yapılan bir anma gecesiyle coşkuyla anıldı.

mazda. Biz şehitlerimizi düşmana indirmediğimiz her darbeye her zaman anıyoruz." denildi.

Bu nedenle Ocak ayında yurtdışında, "Parti ve devrim şehitlerini anma gecesi" olarak düzenlenen gece tertip komitesi tarafından çıkarılan bildirimlerde her zamankinden farklı olarak Türkiye proletaryasının komünist önderi ve TKP(ML) nin kurucu önderi İbrahim Kaypakaya ve genel sekreterleri S.Cihan ile Kazım Çelik olmak üzere haylice kibar bir TKP(ML) şehitler listesi dikkat çekiciydi. Bu gecelerin ilki Almanya'nın Duisburg şehrinde 14 ocak

ilgiyle izlendi. Wetzlar işçi derneği folklor ekibinin birbirinden güzel değişik yöre halk oyunlarını sunması kitle tarafından coşkuyla karşılandı ve bu coşku "Gençler Dağlara Partizan İktidara" sloganıyla bütünleşti. Programda yer alan Volkan Yağan, söylediği devrimci türküler ve marşlarla geceye yeni bir coşku kattı.

Şiwan Perver'in söylediği Kürtçe türküler kitle tarafından büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılandı. Gece boyunca, "Biz Biz İşçinin Köylünün Yiğit Sesiyiz. Namluya Sürülmüş Halk Meremisiyiz!", "Yaşasın Partimiz

İsmail Bahçeci hala kayıp

İstanbul/Özgür Gelecek-TC ömrünü uzatılabilmek amacıyla baskı ve zor yollarını 1980'den sonra daha da arttırdı. Yargılı ve yargısız infazlara, gözaltında kayıplara bu tarihten sonra daha da sistemleştirilerek ivme kazandırdı.

Yargısız infaz Türkiye haklarının tarihinde Tuzla olayı diye bilinen Reha Şen, İ.Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar ve Fevzi Yalçın'ın şehit edilmesiyle anılmaya başlandı.

Faşist TC'nin bir başka baskı yöntemi göz altında kaybetme. İsmail Bahçeci'de bu metotla yok edilmeye çalışılıyor.

Gözaltında kayıplarla ilgili Haklar ve Özgürlükler Platformu 5 Şubat'ta Yunanistan'dan; Avukat Dimitris Hadji Panayotou (Uluslararası Demokratik Dayanışma Örgütü Yunanistan Komitesi Başkanı). Gazeteci, Marianna Tolia, Joanna Sotirchov, Nikitos Papanastatatos, Kostas Kadiris, Avusturya'dan Wolfgang Eisner, Hollanda'dan Avukat Mariette Timmer, gazeteci Eildert Mulder'den oluşan bir heyeti Türkiye'ye davet etti.

Türkiye'ye gelen heyet daha sonra bir basın toplantısı yaptı. Avrupalı heyet; kendilerini Türkiye'de en çok etkileyen şeyin; insan hakları ihlallerinin çok fazla olması ve bu olaylara devletin sessiz

kalmayı olduğunu, İsmail Bahçeci olayı ile ilgili olarak Adalet Bakanı ve İnsan Hakları Bakanı'yla görüşmek istediklerini fakat görüşemediklerini söyledi. Bu yüzden Türkiye'deki insan hakları ihlalleriyle ilgili bilgilerinin Uluslararası Af Örgütü'nün çıkardığı bültenler olduğunu fakat son aylarda elde ettikleri bilgilerin fazla olduğunu, yalnızca Batman'da 400'den fazla faili meçhul cinayetin olduğunu bildiklerini belirttiler. TC parlamenterleri tarafından telaffuz edilmekten kaçınılan adına kontrgerilla denilen bir güçten bahsedildiğini, görüştükları parlamenterlerin bu konuda açıklama yapmaktan kaçınmalarına rağmen görüşlerinde bu olayları yasal olmamakla beraber devletin içerisinde varolan bu gücün yaptığı söylediğini, İ.Bahçeci'yi aramak için Ankara'daki DAL'a gitmek istediklerini fakat izin verilmediğini belirttiler. Ayrıca, İ.Bahçeci'yi veya başka bir insanı kaybetmenin diktatörlüklerin en büyük özellikleri olduğunu söylediler.

Heyet gözaltında kayıpların olmaması için; bu tür olayların yurt içinde ve yurt dışında duyurulması gerektiğini bu nedenle Türkiye'deki bütün elçilik ve konsolosluklara, insan hakları kuruluşlarına, ulusal ve uluslararası komitelerine, Uluslararası Af Örgütü'ne başvurulması

gerektiğini bildirdiler.

Yunanistanlı gazeteci Johanna Sotirchov; çalıştığı gazetesinin insan hakları ve özgürlükler konusunu işlediğini, Türkiye'deki bu olayları gazetesi aracılığıyla tüm Yunanistan halklarına duyuracağını, ayrıca tüm Yunan parlamenterlerini ve Avrupa Birliği'nde Yunanistan'ı temsil eden görevlileri bilgilendireceğini belirttiikten sonra insan hakları ihlallerinin TC'yi zor duruma sokacağını söyledi.

Hollandalı gazeteci Eilder Mulder kendisinin solcu olmadığını, İ.Bahçeci ile konuşma imkanı olmayı fikirlerinin çatışacağını ama insan hakları ihlallerine kişinin fikri ne olursa olsun karşı çıkılması gerektiğini söyledi. "Zalimlikler karşısında sessiz kalırsanız sizde ona destek olursunuz" sözünü anımsattıktan sonra T.Çiller'in "Ben Türk halkının hepsini kucaklamak istiyorum" demesine rağmen Ankara'da açlık grevi yapan İsmail Bahçeci'nin ailesiyle görüşmek istemediğini söyledi.

Heyet: "Fikirleriniz tamamen karşıyım ama sizin fikirlerinizin tartışılması için ölümlü bile göze alırım" dedikten sonra "Bir kişinin özgürlüğünün olmadığı bir yerde toplumun özgürlüğünden bahsedilemez" sözleriyle toplantıyı bitirdiler.

Özgürce

İsmail Yıldız

Sıfır zam

12 Eylül döneminde cezaevleri katmerli birer işkence yuvasıydı ve topluma "sonunuz böyle olur" mesajının verildiği alanlardı. Ama aynı zamanda toplumun muhalefet dinamizminin odaklarıydı da.

Buradan topluma iki zıt mesaj ulaşıyordu. Zalimlerin "ayağınızı denk alın, zulüm tepenizde duruyor", mesajına karşılık, komünistlerin ve devrimcilerin "zulme karşı her şart altında direniş mümkündür ve son sözü direnenler söyler" mesajı...

Ve sık sık, biz tutsaklar, "cezaevlerindeki uygulamalar, toplumda yapılmak istenen izdüşümdür, cezaevleri toplumun aynasıdır" derdik.

Bu yaklaşım bugün de isabetliliğini koruyor. İstisnalar hariç, cezaevlerinde vahşet artışıyla dışarıdaki vahşet artışı ve demagojik aldatma süreçleri aynı zamanlara denk düşmektedir.

Son zamanlarda cezaevleri gene kaynıyor. Bir iki yıldır, "sık-gevşet" yöntemindeki periyotların arası daha da kapandı. Direnişlerle gevşemek zorunda kalan faşist diktatörlük, hemen peşinden yeniden saldırıya geçiyor, sıkıyor. Verilen sözler söz olmaktan, anlaşmalar anlaşma olmaktan çıktı. Faşistlerin hiçbir ciddiyeti kalmadı. Kalleşlik, ve üç kağıtlık düşmanın en has yöntemi oldu.

Şu anda bir dizi cezaevinde direnişler ölüm sınırına gelip dayanmıştır. Tutsakların bir kez daha zaferi göğüsleyeceğine inanıyorum. (Ama bu aynı zamanda, biz dışardakilere göreylerimizi de hatırlatıyor.)

Ülkede ise haksızlıklar son sınırındadır. Çizilen pembe tablolar, okşayıcı vaatler bir yandan, aynı anda atılan kazıklar bir yandan...

Daha birkaç ay önce, kamu emekçilerini gevşetmek için ücretlere önemli zam yapılacağı duyurulmuşken, şimdi oyunun gerçek yüzü ortaya çıkıyor. Sözümona kamu da çalışan işçi ile memurlar arasındaki ücret dengesizliğini düzeltmek istiyorlarmış! Eskiden, komünizmin anti-propagandasını yaparken, "komünistler yokluğun ortak paylaşılmasını istiyorlar" diye sözümona bizim düzenimizde yokluğun kaçınılmaz olduğunu söylemiş oluyor ve o anda henüz ölmeyecek kadar geliri olanlarla, küçük mülkiyeti olanları korkutmaya çalışıyorlardı.

Elbette zenginlik varsa zenginlik, yok(sul)luk varsa yok-sulluk da herkesin arasında paylaşılmalıydı. Ama açtık ki komünistlerin amacı yoksulluk değil zenginlikti. **Özellikli ise, bireylerin zenginliği, mülkiyeti değil, toplumun zenginliğidir.** Zira bireysel zenginlik ve mülkiyet, diğer birçok bireyin yoksulluğunu da zorunlu olarak getirecektir.

Oysa şimdi "sıfır zam" savunularında görüyoruz ki, "yok(sul)lukta eşitlik" anlayışı (o da emekçi sınıf ve katmanlar için geçerlidir. Kendileri bu denkleme yoktur.) sömürücü faşistlerin anlayışıdır.

Gerçekte önemli olan, sadece sömürücü olanlarla emeğini sattığı halde hakkını alamayanlar arasındaki "dengesizlik"tir, haksızlıktır, adaletsizliktir. **Sömürücüler çalışmadan üretilen kaymağını, çalışanlar da kuruntusunu yiyorsa asıl değiştirilmesi gereken budur.** Faşistlerin işçiyile-memuru karşı karşıya getirmeye çalışmaları bu gerçek çelişkiyi gözlerden gizlemek içindir. Üstelik, söylediklerinde bile tutarlı olmak isteselerdi, bu durumda memur ücretlerine iyi bir zam yapmaları gerekmez miydi? Oyle de olmayacak IMF'nin direktifleriyle, sadece işçilere değil, kamu işyerlerinde çalışan tüm emekçilere "sıfır zam" uygulaması gündemdedir.

Enflasyonun yüzde 200'lere ulaştığı, geçim sıkıntısının had safhaya vardığı bu süreçte, ücretlere zam yapılmaması doğaldır ki karşı tepkiyi de doğuracaktır. Ama bu tepki nasıl bir tepki olmalıdır? Asıl önemli olan budur!

Egemen sınıfların çeşitli kesimleri, bu tepkinin **özene zarar vermemesi için** dört bir yandan kuşatmak için şimdiden harekete geçtiler bile.

Muhalefetin hemen hepsi olayı Çiller hükümetinin düşürülmesi çerçevesinde ele alıyor ve tepkilerin sadece bu çerçevede kalmasını sağlamaya çalışıyorlar. Emekçileri uyarıyor, bu vesileyle bir kez daha egemen sınıfları da "uyarmaya" çalışıyorlar.

Örneğin; sıfır zam olursa, çalışanlar sokağa dökülür, bunu bahane eden Çiller hükümeti Anayasanın 119. maddesinde ("tabii afet ve ağır ekonomik bunalım nedeniyle olağanüstü hal ilanı") öngörülen koşullar oluştuğundan, önce olağanüstü hal, sonra da sıkıyönetim ilanına gidirmiş, amacı buymuş. Türk-İş başkanı Meral böyle söylüyor. Meral kimi uyarıyor, kime yol gösteriyor?

Ecevit, Yılmaz, Erbakan, DİSK vb. hepsi kendi cephesinden birilerini uyarıyorlar.

Demirel'in neden "seçimleri yenileme" yetkisi istediği şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Fakat esas belirleyici tepkiyi emekçiler göstermeye hazırlanıyor. **Sıfır zam'ın sıfır çözümlü olduğunu** onlara gösterecekler. Üretimden gelen güçlerini kullanacak, alanlarda ve sokaklarda protestolarını haykıracaklar. Olağanüstü hal ya da sıkıyönetim olmasın diye emekçilerin teslimiyeti seçeceğine sananlar yanılıyorlar. Bütün kuşatılmışlığına, baskı ve zulme rağmen direnenin sadece mümkün olduğunu değil, aynı zamanda yaşam ve onur için bunun zorunlu olduğunu gösterecekler.

Faşizmin kirli ve haksız savaşını, nasılsa gerilla direnişle karşılayor, onu acze sokuyor ve iktidar hedefine yöneliyor. Aynı şeyi, "üreten biziz yöneten de biz olacağız" düsturuna, ortak çıkarlarının bilincinde olan proletaryaya ve emekçiler de gösterecektir.

Açık cezaevinin kuşatılmışlık deryasından çıkması gereken ve çıkacak olan tayin edici mesaj budur!

ERHAZ işçileri direnişte

Erzincan/ Özgür Gelecek- Erzincan'da kurulu ERHAZ Tekstil Fabrikası işçilerinin, fabrikada başlatılan işçi kıyımını protesto etmek amacıyla başlattıkları direniş devam ediyor. İşçiler fabrikadaki olumsuz koşulların düzeltilmesi ve atılan işçilerin geri alınması amacıyla 31 ocak günü oturma eylemi yaparlar. Bunun üzerine patron "işyerini kapattım" diyerek 60 işçiyi polis zoruyla işten atar. İşçiler daha sonra fabrikanın önünde direnişe başlarlar. Fabrika önündeki direnişlerini olumsuz hava koşullarından dolayı SHP Erzincan İl Binası'nda devam ettirirler. Yaklaşık 15 gündür devam eden direniş, işçi ve memur sendikaları tarafından destekleniyor.

Erzincan Hazır Giyim Sanayii (ERHAZ), Erzincan'ın tek tekstil fabrikası. Üç yıl öncesine kadar Özel İdare'ye bağlı olarak Köy-Teks adına çalışıyordu. Köy-Teks'in Malatya, Sivas ve Erzincan'daki fabrikaları Ayşe Balcı'ya kiraya verildi. Ayşe Balcı'da Köy-Teks'te ilk iş olarak sendikasıyla mücadele etti. Çeşitli vaatlerle işçileri sendikadan istifa ettirildi. İlk aylarda işçilere yüksek ücretler verildi. Sonları işçilerin kazanımları tek tek ellerinden alınmaya başlandı. İşçilerin sigorta primleri, mesai paraları ödenmedi. Fabrikanın servis aracı kaldırıldı, senelik izinler kullandırılmadı, tasarruf fonları yatırılmadı, ücretleri zamanında ödenmedi. Hastalanan işçilerin raporları kabul edilmedi, tatil günlerinde çalışma zorunluluğu getirildi. İşyerinden keyfi işçi atmalar başladı. Usta ve şefler, işçilere her türlü hakareti yapmaya başladı. Bu uygulamalara karşı sendikalaşma mücadelesi veren işçi önderleri de işten atıldı. İşçiler, 8 şubatta Çalışma Bakanlığı'na bağlı müfettişlerin inceleme yapma üzere fabrikaya geldiklerini ve bundan henüz bir sonuç alınmadığını söylüyorlar.

Adana Büromuz yine basıldı

Adana/Özgür Gelecek- Gazetemiz Adana Bürosu 8 Şubat günü polislerce basıldı. Olağan hale gelen bu baskınlarda polisler pervasızca tavırlar içerisine girerek hiç de hakkı yokken, büroda bulunan misafirlerimizin üzerlerini arayıp, kimlik kontrolü yaparak, ev adreslerini aldı. Daha sonra arama hakları olmadığı halde büromuzu arayarak, gazetemiz için hazırlanmış olduğumuz haberlerimize ve yayınımlarımıza el koydu. Toplatma tutanağının bir fotokopisini istememize rağmen polis keyfiliklerini sürdürerek vermedi. Adana polislerinin bu tür pervasızca saldırılarına sadece gazetemiz Adana Bürosu'na yönelik olmayıp, tüm diğer devrimci-yurtsever basına yönelik de sürmektedir. Polisin tüm bu yıldırma çabaları boşunadır. Hiçbir baskı ve saldırı bizlerin özgür geleceği yaratma mücadelesinden alıkoymayacaktır.

Tuzla Katliamı davası sonuçlandı, katiller aklandı!

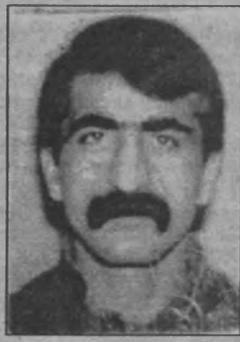
Haber Merkezi-Türkiye'de, yargısız infazların ilki olan ve adı TUZLA KATLIAMI olarak tarihe geçen; 7 ekim 1988 günü, Tuzla Köprüsü altında, 4 güzel insan, 4 yiğit, gençlik insanı, İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Fevzi Yalçın ve Reha Şen faşizmin cinayet şebekelerince katledilmişti. Katliamın ardından, bu dört komünist insanın ailelerinin, cinayet şebekesi polisler hakkında açılan dava, 7 yıl sonunda 6 Şubat 1995 günü sonuçlandı. Sonuç; bu dört TKP(ML) TIKKO militanlarının katilleri olan Bayram Kartal, Celal Demirtaş, Halil Yalçındağ, Taki Süme, Abdullah Süzer, Hüseyin Demir, Ali Çetki, Enver Aytemür, Fahrettin Meral, Enver Arslan, Efraim Erkek, Mehmet Kulaç, Abuzer Fidancı, Fikret Işınkaralar, İsmail Alıcı ve Metin Öztürk adlı katiller beraat ettiler.

Engin Kaya adlı bir alçağın düşmana verdiği bilgiler sonucu, baştan sona planlanarak ve sağ yalalama amacı taşımadan dönemin İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli'nin emriyle doğrudan imhaya amaçlayarak gerçekleştirilen bu puslu MİT ile İstanbul Emniyeti'nin ortak çalışması ve işbirliği ile gerçekleştirilmişti. Dört komünistin bulunduğu arabayı Tuzla Köprüsü altında "normal bir trafik kontrolü" bahanesiyle durdurdu cellatlar, köprü üstündeki gizlenme noktalarından kurşun yağmuruna tutarak, daha sonra arabaya yaklaşık yarım metre mesafeden tarayarak bu dört kizil karanfili katlettiler.

Düşman suçüstü yakalanmıştı Tuzla katliamında. Suçunu örtbas edebilmek için bir yığın senaryolar ürettiler. Yalan ve demogojilerle

İ. HAKKI ADALI

KEMAL SOĞUKPINAR

FEVZİ YALÇIN

REHA ŞEN

stırılmaya çalıştılar; katlettikleri dört kızıl karanfili "silahlı olduğunu, dur ihtarına ateşle karşılık verdiklerini, aranan kişiler olduklarını, Kirşehir'den firar eden cezaevi firarileri olduklarını" vb.. vb. Tüm bu senaryoları yutturarak bir yandan katliamı meşrulaştırmayı, diğer taraftan katliama gelececek tepkileri nötralize etmeyi hedeflediler. Ama beceremediler. Bütün çabalarına rağmen, TKP(ML)'nin açtığı kampanyalar, devrimci-demokrat kamuoyunun, aydınların, insan hakları kuruluşlarının ve uluslararası baskının bu kampanyalara destek olması ve yoğunlaşan tepkiler sonucu şehit ailelerinin de takipçiliği ve ısrarı ile cinayetin failerinden bir bölümünü göstermelikte olsa yargılamak, mahkeme önüne çıkartmak zorunda kaldılar. Aslında göstermelikte olsa böyle bir yargılamaya hiç taraf değillerdi. Defalarca tehdit ve şantajlarla aileleri davadan vazgeçirmeye çalışmışlar, avukatları sindirip, pasifize etmeye yeltenmişlerdi. Ama başaramadılar. Faşist caniler defalarca tanıkları susturmaya çalıştılar. Yar

gı delillerini yok etmeye uğraştılar. Hipokrat yeminli işkencecilerin ve adli tıp kurumunun yardımıyla aleyhlerinde varolan raporları kendi lehlerine olabilecek şekilde yeniden hazırlamaya çalıştılar. Eski raporları ve belgeleri geçersiz saydılar. Tüm bu uğraşlarının büyük bir bölümünü başardılar sonuçta. Çünkü arkaları sağlamdı ve devlet onları; onlar devletti.

Yargılama sürerken görevlerine devam eden kelle avcılar mesleklerini icra ediyorlardı bile yeniden; Cihangir Katliamı, 19 Mayıs Hasanpaşa Katliamı, 12 Temmuz, 16-17 Nisan katliamı, 20 Temmuz, Maltepe vb.. yerlerde insan kıyımı sürüyor, kutsal görev iştahla yerine getiriliyordu.

Tuzla katliamından sonra TKP(ML) çıkardığı bildiri ile sorumluları açıklayarak (Dönemin Başbakanı Özal, eceliyle gitti; dönemin İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli; dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Hamdi Ardali ve yukarıda isimleri geçen 16 polis) ergeç cezalandırılacaklarını ilan etmişti.

28-9-1993 tarihli duruşmada, savcı Petrev Kumbasar mütalasında polislerin 448 maddeden (adam öldürme) cezalandırılmalarını, ayrıca 4 kişi öldürüldüğü için 4 kez aynı maddeden cezalandırılmalarını istemişti. Ama, ne hikmetse, savcı Petrev Kumbasar bu davadan alınmıştı. Faşist TC. sadık bekçilerini aklamak için, savcısını başka bir göreve vermişti.

Bu işkenceci katillerin faşist TC tarafından cezalandırılacağı hayal edilmemeli. Bu katiller hakkında açılan davanın amacı, esasta onları yargılamak değil, zaman aşımına uğratıp, hafızalarda unutturup aklamaktır. Sonuçta işkenceci katil sürülerinin hepsi "kanunun tanıdığı hak ve yetkiyi kullandığı, otomobilden açılan ateş sonucu (alçakça yalan söylemekle, ateş açma olayı olmadığı gibi böyle bir şeye imkanda yoktu.) aldıkları emri yerine getirmişlerdir" denilerek beraat ettirilip aklanmışlardır. Tuzla Katliamı davası avukatlarından Av. Abdurrahim Doğan, aynı

gün kararın iptali için temyize gitti. Av. A. Doğan "Şaşırıldım" diyor. Ekliyor "Çünkü en azından, zarar-retin verdiği sınırlar aşıldığı için cezalandırılmalydılar."

Elbetteki, faşist TC'nin amacı katil sürülerini yargılamak değil aklamaktır. Onları yargılayacak olan, bu katillere cinayet emrini veren TC ve onun mahkemeleri değil, katilleri ve bu katilleri besleyen TC'yi birlikte yargılayıp, tarihte hak ettikleri yere gönderecek olan halktır. Tarihte hesabı sorulmadık hiçbirşey yoktur.

KATİL POLİSLERE BERAAT, ANALARA, AVUKATLARA CEZA!

Şu TC'nin işine bakın ki, insanların yaşamına kastetmiş katilleri aklamayı beraat ettirip, cinayetlerine devam edebilmeleri için tekrar halkın arasına salarken, analara ve avukata mahkeme heyetine hakaret ettiği gerekçesiyle hapis ve para cezası veriliyor.

İsmail H. Adalı'nın anası Hüsnüye Adalı, yargılama devam ederken olayı protesto ettiği için "Adliyenin emniyet kuvvetlerinin manevi şahsiyetine hakaret" ettiği iddiasıyla 1 yıl hapis cezasına çarptırılmış ve ceza tevil edilmişti.

Fevzi Yalçın'ın anası Şazimet Yalçın'da mahkeme heyetine hakaretten dolayı, 6 ay hapis ve para cezasına çarptırılmış ve hapis cezası para cezasına çevrilmişti.

Müdahil avukatlardan Ercan Karar'a da "Bir nazi savcısı gibi davranıyorsunuz" sözleriyle sanık vekillerine hakaret ettiği gerekçesiyle 10 ay hapis cezası verilmişti.

Görüldüğü gibi, işkenceci katiller hakkında 7 yıl boyunca karar "vermeyen" TC mahkemeleri, anaların ve avukatın haklı tepkisine tahammül edemeyerek kısa sürede kararını vermiş, cezalarını kesmişti.

Burada bir kez daha Tuzla Şehitlerini anıyor; katliamın hesabı sorulacaktır diyoruz.

Tuzla'da dört komünisti katleden faşist diktatörlüğün eli kanlı cellatları, göstermelik olarak "yargılandıkları" mahkemede beraat ederek aklandı. Ama halkımızca aklanmadı, birgün ama mutlaka hesabı sorulacaktır.

DİRENIŞTEKİ CİHANGİR DERİ İŞÇİSİNİ, Partizan Emekçiler yalnız bırakmıyor

Kartal/ Özgür Gelecek- Tuzla Organize Deri Sanayii'nde direnişteki Cihangir Deri işçilerine ziyaretler sürüyor. 11 şubat günü Anadolu yakası Tüm Sağlık-Sen üyesi bir grup sağlıklı ve 12 şubat günü Gebze Partizan, Özgür Gelecek, YDG okurları Cihangir Deri çalışanını yandırdı.

Ziyaretçiler burada yaptıkları konuşmalarda Cihangir Deri çalışanının bu onurlu mücadelesi zaferle sonuçlanana kadar kendilerini destekleyeceklerini ve yalnız bırakmayacaklarını belirttiler.

11 şubat günü sağlıklılar adına

yapılan konuşmada, "ülkemiz koşullarında biz emekçilerin haklı mücadelemizi sekteye uğratmak için egemenler her türlü baskı ve zor kullanarak mücadelemizi yok etmeye çalışıyorlar. Bu onların asli görevidir bizimse faşizmin baskı ve zulümlere karşı asli görevimiz örgütlü mücadelemizdir. Bugün emekçi sınıfına yöneltilen saldırılar gün geçtikçe artıp gelişmektedir. Burjuvazi biz emekçileri zayıf, çalız ve tek başına bulduğu zaman baskı ve zulmünü artırıyor. Örneğin belediye alanında Kağıthane işçileriyle başlayıp, Gebze Belediye işçilerini so-

kağa atmıştır. Buda gösteriyor ki örgütlü mücadelemizin olmadığı yerde her zaman baskı her zaman zulüm vardır" denildi.

Gebze Belediyesi'nden gelen Partizan, Özgür Gelecek ve YDG'li okurlardan bir konuşma, Gebze Partizan kamu emekçileri adına bir konuşma yaptı.

Konuşmasında "Buradaki yaktığımız ateşin bir parçasını da biz almaya geldik. Niye mi almaya geldik? Çünkü hakın sınıflar zor durumda, zor durumda oldukları için hergün daha azgınca saldırmaktadırlar emekçi kesimlere. İşkenceden

geçirmeler, gözaltı kayıpları sendikacı arkadaşlarımıza yapılan saldırılar, bunların göstergeleridir. Arkadaşlar çaldığımız bu ateşi sınıf mücadelesini her alana götürme ve oradan kırsal kesimde tutuşan bozkıra götürmeye, oradan siyasal iktidara yürütmeye geldik. Siyasal mücadelemizin bir parçası olarak hepimiz zihin zaman yanınızda olduğumuzuzu söylemek istiyoruz." dedi.

Tuzla Deri-İş Sendikası başkanı Musa Selvi'de kurtuluşlarının tüm işçi sınıfının birlikteliğiyle olabileceğini, zorlukların ancak böyle aşılabileceğini belirtti.

ÇEAŞ'ta işçi kıyımı

Adana/Özgür Gelecek- Özelleştirme sıralamasında sonlarda yer alırken, hemen gündeme alınan ve devletle yakın ilişkileriyle tanınan Uzan'lara bin bir dalavere ile satılan bir KİT olan Çukurova Elektrik A.Ş son bir yıldır artan bir şekilde işçi kıyımına sahne oluyor. '94 yılında Uzan'ların haraç-mezat aldığı ÇEAŞ'tan bugüne kadar 450 işçi, emekçi, memur kapı dışarı edildi. İşçiler hiç bir gerekçe gösterilmeden işten atılırken sorunlarını anlatacak bir muhatap bulamıyorlar. Çukurova köylüsünün emeğiyle, "yastık altı" altınlarıyla oluşturulan baraj gölünde yapılan ÇEAŞ, Uzanlar tarafından İstanbul'a taşınırken; olayın bir diğer ilgi çeken boyutu da işten çıkarılanların arasında Genel Müdür Yardımcısının da bulunduğu 8 idari personelin durumudur. Gerek özel sektörde patronun, gerekse KİT'lerde patron devletin üst düzey idari kadrolara verdiği ayrıcalıklarla emeğini satan bir emekçi olmaktan çıkarılan ve bir işveren konumuna getirilen idaricilerin de aslında sermayenin gözünde ne olduğu ortaya çıkıyor.

ERBE Seramik işçileri direnişte

Kartal/Özgür Gelecek- Tuzla/ Aydınlık'yı de bulunan ERBE Seramik fabrikasında sendikaya üye oldukları sendika çalışması yaptıkları için 3 işçinin işine son verildi. Bunu protesto eden diğer sendikacı işçilerden, 53 işçi 11 şubat günü iş bırakma eylemine başladı. İşçiler, bir süre önce Türk-İş'e bağlı Çimse-İş'e üye olmuş. Bunu öğrenen işveren işyeri sendika temsilcisi ve iki işçiyi ötekile işçilere gözdağı vermek için işten attı. Çalışma koşulları çok kötü olan, hiçbir sosyal hakları olmayan ERBE seramik işçileri, üretimden gelen güçlerini kullanarak tek ses iş bırakma eylemine gittiler. Üretimi durduran işçiler, makinalarının başında bekliyor. İşverenle görüşmelerin devam ettiği beliren işçiler, arkadaşlarını geri alınana kadar eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler. İşçiler sendikacı olmanın en doğal hakları olduğunu söylüyorlar. İşverenin bu tutumunu anlayamadıklarını söyleyen ERBE seramik işçileri, deri işçilerinin direnişlerini kendilerine örnek almanın gerektiğini belirttiler.

Tarım-Sen 8. Başkanlar Kurulu toplandı

Haber Merkezi- Tarım Sen (Tarım İşçileri Kamu Çalışanları Sendikası) 8. Başkanlar Kurulu 21-22 Ocak 1995 tarihlerinde Ankara'da toplandı. Çok sayıda ilden, Şube Başkanları, İl Temsilcileri ile Genel Merkez Yönetim ve Denetim Kurulu üyelerinin katıldığı toplantıda kısaca şu kararlar alındı:

1- Sendikamızın yöneticilerine ve üyelerine yönelik olarak bugüne kadar yapılan idari, adli baskı ve sürgünlere karşı Tarım ve Köyişleri Bakanlığı, İl Müdürlükleri düzeyinde daha etkili, aktif ve sonuç alıcı eylemler gerçekleştirilecektir. 2- Konfederasyonlaşma konusunda daha önce "nasıl bir konfederasyon" sorununa yönelik olarak örgüte bildirilip, görüş istenen ilkeler bir kez daha onaylanmıştır. Ayrıca Konfederasyon çalışmalarının belirsizliğe bırakılmadan, hazırlıklarının sürdürülmesi, konfederasyonlaşmanın çok aceleyle getirilmeden ve aynı zamanda belirsiz bir tarihe bırakılmadan gerçekleştirilmesi kararlaştırılmıştır."

Expres Kargo işçileri direniyor

İstanbul/ İzmir/ Özgür Gelecek- İstanbul'da 24 ocakta Ekspres Kargo işçileri sendikalaşma haklarını kullandıkları için işten çıkarılmaları karşılıklıydılar. Daha sonra Ekspres kargonun Türkiye çapındaki bütün işyerlerinde sendikalaşmak istediklerinden dolayı 215 işçi işten çıkarılmıştı. Polis ve sivil faşistlerce çeşitli saldırılara maruz kalan işçiler direneceklerini söylüyorlardı. Ve bunda da kararlı olduklarını gösterdiler.

İstanbul Küçükköy'deki Ekspres Kargo aktarma merkezinden atılan işçiler aktarma merkezinin karşısına çadır kurdu. 31 Ocak günü bu çadır polisler tarafından basılarak yıkılmak istendi. İşçiler çadırı yıktırmayıp polise direnince polisler Tümtis sendikasına ait bir minübüse plakası sahte diyerek el koydular. Fakat 2 gün sonra geri getirip vermek zorunda kaldılar.

Bugüne kadar gelişen bu olaylarla ilgili olarak Tümtis Merkez Yönetim Kurulu adına Genel Başkan Sabri Topçu, Küçükköy'deki Ekspres Kargo aktarma merkezinde bir basın açıklaması yaptı. Yaptığı açıklamada "aldıkları sefalet ücretiyle, 13-14 saatlik ağır koşullarda çalışan Ekspres Kargo işçileri, anayasada yer alan sendikalaşma hakkını kullandıkları için işveren tarafından topluca işten atıldı" diyen Topçu, işten atılan işçilerden İstanbul'da 18, İzmir'de ise 71 işçinin gözaltına alındığını, bu işçilerden ancak 56'sının savcılığa çıkarıldığını sonra serbest bırakıldığını belirtti.

Sabri Topçu, gözaltılarla yılmayan işçilere bu sefer polislerin de yanlı davranışlarıyla işverenin kiraklı katillerle saldırdığını söyledi. "Soruyoruz, ülkemizde demokrasi nerede, demokrasi kimin için var? İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız bu saldırılara karşı, işi ve ekmeğinin mücadelesini veren Ekspres Kargo işçilerinin desteklemesi ve onlarla dayanışma içinde olmasının yalnızca demokrat olmanın bir görevi değil, insanı bir görev olduğuna inanıyoruz" dedi.

Ambarlardaki 150-200 kişilik direnişçi işçi kitlesi, Ekspres kargo işçilerine destek olmak amacıyla "Birlik Mücadele-Zafer!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!" sloganlarıyla kargo işçilerinin bulunduğu alana geldiler.

Ambarlardan gelen işçilerin sözcüsü "Demokratik bir talep olan sendikalaşma haklarını isteyen

İzmir Ekspres Kargo işçileri, patron-polis ve sivil faşist saldırılarını yaptıkları gösterilerle protesto ettiler.

bu arkadaşlarımız anti demokratik yollardan engelleniyor. Biz işçiler birlik ve beraberlik içinde olduğumuz zaman anti-demokratik baskı ve saldırıları yıkarız" dedi. Ambar işçileri Ekspres kargo işçilerine 175 milyon liralık maddi destekte bulundular.

Kürtçe- Türkçe ezgileri ve "Yaşasın İşçilerin Birliği!", "Birlik-Mücadele-Zafer!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarıyla Ekspres Kargo ve ambar işçileri mücadeleyle beraber halaya durdular.

İZMİR EKSPRES KARGO İŞÇİLERİNE SALDIRI

Expres Kargo işvereni tarafından, Türkiye'nin diğer bölgelerinde olduğu gibi İzmir'de de işçilere yönelik saldırılar artarak devam etmektedir. En son Tümtis İzmir Şubesi Yönetim Kurulu üyelerinden Remzi Horasan ve Metin Orhan'a sivil faşistler tarafından bıçaklı saldırı düzenlenerek yaralanmalarına neden olmuştur.

13.1.95 günü Ekspres Kargo işçilerinden 15 kişinin işten çıkarılması nedeniyle işten çıkarılan işçiler işyeri önünde oturma eylemine gittiler. Arkadaşlarının işten atılması nedeniyle diğer işçilerde işbaşı yapılmayarak olayı protesto ettiler. Sendika temsilcileriyle birlikte 65 kadar işçi, işverenle Çınarlı'da görüşme yaptılar. İşçilerin önünde gerçekleşen bu görüşmede işveren

bundan sonra işten çıkarılmalarını olmayacağına dair söz vermesine rağmen 25 ocakta işbaşı yapmak için gelen işçilere işin fesh edildiğini ve işyerinin kapatıldığını söyleyerek işçileri kibarca işten atmıştır. İşveren bu şekilde sendikal örgütlenmeyi hiçe saymayı ve kırmayı hedeflemektedir. Ayrıca bu işyerinin Gazimurad'da kaçak olarak işini sürdürdüğü belirtildi.

Bu olayları protesto etmek amacıyla işçiler iş çıkışında dövizler açarak yürüyüş düzenlediler. İşçilerin bu dayanışmasını kırmak için polis 100'ün üstünde işçiyi gözaltına alarak bir çoğunu tutuklamıştır.

İşveren ve polisler işçilerin direnişini kıramayınca ülkücü mafyayı devreye sokmuştur. Sivil faşistler silah göstererek arabalarla önlerinden geçip gövde gösterisi yaparak ve çeşitli tehditler savurarak işçilere gözdağı vermeye çalışmaktadırlar. Ülkücü mafyanın gözdağı vermek için kullandıkları arabaların plakalarını alarak savcılığa bunlar hakkında suç duyurusunda bulunmuş, ancak hiçbir sonuç alınmamıştır. Polislerde fiilî göz yummuştur, olayın bu boyuta gelmesini sağlamışlardır.

06.02.95 tarihinde Konak Tümtis Sendikası Şubesi önündeki protesto eylemine katıldıktan sonra oradan ayrılan sendikamızın yönetim kurulu üyelerinden Remzi HORASAN ve Metin ORHAN Kemeralı'nın tenha bir yerinde

35BMP 47 plakalı bordo Doğan bir araçtan inen daha önce bilinen işçiler tarafından tanınan beş kişinin bıçaklı ve sopalı saldırısına uğramışlardır. Tepecik SSK Hastanesi'ne kaldırılan Remzi Horasan ve Metin Orhan hemen ameliyata alındılar. Yaralanan Metin Orhan'ın ölüm sınırında olduğu belirtilmektedir. Saldırısı yapan kişilerin bilinmesine ve arabalarının plakasının verilmesine rağmen bu kişiler ellerini kollarını sallayarak gezmektedirler.

7 şubat günü saat 12:30'da Tümtis tarafından basın açıklaması yapılarak bu olay kinandı. Yapılan basın açıklamasının sonunda "Bizce olayın sorumlusu işverenler Serdar YARASIR, Hülya YARASIR ve Emniyet mensuplarıdır. Emniyet mensupları hakkında suç duyurusunda bulunacağız" diyerek olayın gerçek sorumlularını gösterdiler. Daha sonra "Sendikamız ve işçiler bu saldırılara karşısında susmayarak direnecektir" denilerek basın açıklaması bitirildi.

100 civarında işçinin katılım gösterdiği basın açıklaması esnasında işçiler sloganlar atarak saldırdıkları protesto ettiler. 10-15 dakika süren protesto gösterisinde "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "İşçiye Kalkan Eller Kırılacak!", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!", "Suskun Toplum İstemiyoruz!" gibi sloganlar atan işçilerin kinlerini dile getirdiler.

Tüm Maliye-Sen İstanbul 3 Nolu Şube'de panel

Haber Merkezi- Tüm Maliye-Sen İstanbul 3 nolu Şube binasında, Eğitim Kültür Komisyonu tarafından 4 Şubat 1995 tarihinde, "1995 yılında işçi ve memur sendikalarının yoğunlaşan baskı ve saldırılara karşı ortak mücadele perspektifi ne olmalıdır" konulu bir panel düzenlendi. 50 civarında kitlenin katıldığı panele, Yol İş 1 Nolu Şube Başkanı Ercan Atmaca, Tuzla Deri İş Şube Başkanı Musa Selvi, Tüm Maliye-Sen Genel Merkez YK Üyesi Nafi Maraş ve Eğitim Sen İst. Üniv. İşyeri Temsilcisi Zeynep Gülen konuşmacı olarak katıldılar.

Panelistler, ülkede ve dünyada yaşanan genel sorunlara değindi. Özellikle 1994 yılında 5 Nisan kararları ile başlayan özelleştirme, sendikasılaştırma, işten atmalara karşı işçilere ve emekçilere yönelik yoğun baskı ve saldırılar dile getirildi. Faili meçhul cinayetler, yargısız infazlar, katliamlar ve Kürt halkına yönelik sürdürülen haksız kitleli savasın ülkenin baş gündemini oluşturduğu vurgulandı. Egemen sınıfların yaşadığı ekonomik ve siyasi krizin derinleştiği, yönetenlerin, yönetememe gibi bir

sorunla başbaşa kaldığı saptamalarını yapan panelistler ikinci turda, 1995 yılında ortak mücadele hattı üzerine konuşmalar yaptılar.

Tuzla Deri İş Şube Başkanı Musa Selvi, Tuzla'da yaşadıkları pratik sorunlardan yola çıkarak direniş ve mücadele ile Tuzla'da nasıl örgütlenmiş olduklarını, baskı ve zora rağmen işçi sınıfı ile nasıl bütünleştiklerini somut örnekler ile anlatarak 1994 yılında işçilerin ve kamu emekçilerinin ortaklaşa yaptıkları 14 Nisan, 20 Temmuz, 20 Aralık eylemlerinin önemine değinerek, aynı mücadele hattının daha da yükseltileceğini ve kitleselleşerek 1995 yılında da sürdürülmesi gerektiğini vurguladı. Üretimden gelen gücün sokak eylemleri ile bütünleştirilerek sınıf dayanışması ve bilinci ile yoğunlaştırılması gerektiğine değinen Selvi, baskı, sömür ve saldırıların ancak bu pratik mücadele ile geri püskürtüleceğini vurguladı. Merkezi ve yerel platformların işlevli hale dönüştürülmesi gerektiğini ve bunun için de sınıfların işçilere ve kamu emekçilerine büyük görevler düşüğünün altını çizdi. Aynı konular ile ilgili olarak Ercan Atmaca da,

önümüzdeki dönem iki önemli noktasının işçi sınıfı açısından toplu sözleşme sürecinin olması ve kamu emekçileri açısından da grevli toplu sözleşmeli sendikal hakkın genişletilerek kazanılması olduğunu belirtti. Geniş emekçi kitleler ile taban bağının oluşturularak, sendikal bürokrasi ve saldırılarını püskürtülebileceğini, işçi-memur sendika şubelerinin ortak dayanışma ve örgütlenmesinin gerekliliğini, İstanbul işçi ve kamu emekçileri sendika şubeleri platformlarının ortak toplantılar yaparak birlikte bir eylem ve mücadele programının oluşturulması gerektiğini vurgulayan Atmaca, özveri, sokak ve kolektif çalışmanın da önemine dikkat çekti. Kolektif çalışmanın halka yayılarak yerel platform ve inisiyatiflerin yaratılması gerekliliği, işçi ve kamu çalışanları arasında sendikal ve ücret rekabeti yaratmaya çalışan egemen güçlerin, sendika ağalarının oyunlarını boşa çıkartmak gerektiğini de vurguladı.

Nafi Maraş ise sınıf sendikacılığının perspektifine tabanla birlikte hareket eden dürüst ve namuslu sendikacılarla yönelik son dönemlerde baskıların arttığını, ülkede

yaşanan sorunların tüm halk kesimlerini ilgilendirdiğini, köylülüğün, gençliğin ve diğer ezilen kesimlerin sorunlarının ortak olmasından dolayı, sendikal mücadelesinin de bu kesimlerle ortak talepler etrafında birleştirilerek sürdürülmesi gerektiğini vurguladı.

Maraş, grev ve direniş yerlerinin kitlesel katılımlarla ziyaret edilmesi ve desteklenmesi, yerel platformların oluşturularak merkezi platformların zorlanması ve mücadele ortamına çekilmesinin gerekliliğine değinerek o konuşmasını tamamladı.

En son söz alan Eğitim-Sen işyeri temsilcisi Zeynep Gülen, esas sorunun iktidar sorunu olduğunu, tüm mücadelenin ücretli kölelik düzeninin ortadan kaldırılmasına yönelik olması, yasal düzenlemelerle elimizdeki kazanımların alınmaması için fiili ve meşru mücadelede ısrarcı olunması gerektiğini belirtti.

Ayrıca, teslimiyet çizgisi taşıyan sendika ağalarına ve gerici sendika öbeklerine (Türk Kamu-Sen vs.) karşı mücadelenin önemine değinerek konuşmasına son verdi.

İrkçilik ve bölücülük yapanlar Yaşar Kemal'i "İrkçilik ve bölücülükten" yargılıyor

İstanbul/ Özgür Gelecek-Can yayıncıları tarafından yayımlanan ve yayımlandığı günlerde toplatılan "Düşünce Özgürlüğü ve Türkiye" adlı kitaptaki 2 yazısı nedeniyle hakkında soruşturma başlatılan Yaşar Kemal ile yayıncı Erdal Öz 9 şubat günü İstanbul DGM savcılığına ifade verdi.

Yaşar Kemal'e destek vermek amacıyla Zülfü Livaneli, Ferhat Tunç, Orhan Pamuk, Lale Mansur, Şanar Yurdatapan, Atif Yılmaz, Ataol Behramoğlu ve çok sayıda yerli, yabancı gazeteci ve aydın, yazar İDGM önünde toplandılar.

Yaşar Kemal ve Erdal Öz'ün ifadeleri devam ederken, Şanar Yurdatapan bir açıklama yaparak düşüncenin suç görülmesine karşı olanları, buna karşı mücadele etmeye çağırıyor. Bu açıklamadan sonra Fransız Radyo Televizyonu Flarmoni Orkestrası üyesi Setrak, Paris Komünü sırasında bestelenen "Kiraz Mevsimi" adlı parçayı kemanla çalarak Yaşar Kemal ve Erdal Öz'ün yanında olduğunu açıkladı.

Erdal Öz ve Yaşar Kemal ifade verdikten sonra alkışlar eşliğinde dışarı çıktılar. Yaşar Kemal bir basın açıklaması yaparak konuşmasına "Ülkelerin türkülerini yatanları kanunlarını yapanlardan daha güçlüdür" dizeleleriyle başladı.

"Halkı böylesine yakan, milyonlarca insanı sürgüne eden, akıl almaz işkenciler yapan, milyonlarca hektarlık ormanları yakan savaşı, dünyanın sonuna kadar insanlığın yarası olarak kalacaktır" diyen Yaşar Kemal, kirli sa-

Yaşar Kemal, mahkeme çıkışı yaptığı basın açıklamasında anaların ağıtları dursun diye ülkem 21. yüzyıla onurlu girsin diye bu savaşı veriyorum dedi.

vaşın durması için herkesi elinden geleni yapmaya çağırıyor. Daha sonra Pir Sultan Abdal'ın, Yunus Emre'nin, Karacaoğlan'ın çocukları olduğumuzu söyleyip, tarihin en kara lekesini almımızdan silmemiz gerektiğini belirtti.

Açıklamadan sonra soruşturmanın neden yapıldığı sorusuna "İrkçilik ve bölücülükten" diyen Yaşar Kemal sözlerine "Ben 50 senedir hep ırkçılık aleyhine yazıyorum. yazılarımda ırkçılığın lehine tek satır bulursanız en ağır cezaya razıyım ben ırkçılık, insan oğlunun kanseridir diyorum.

ikinci suçlama bölücülük. Biz ülkemizi böldürmemek için herşeyi yapmaya hazırız. 24 ocak 1923'te Mustafa Kemal "kürtlere muhtariyet verilecektir" demiştir. Beni bölücülükten yargılayanlar M. Kemal'ide yargılamalıdır. Asıl bu kirli savaş bölücülüğe götürür ülkemizi. Ölümle dursun diye, anaların ağıtları, aşkların türkülerini dursun diye, 21 yüzyıla ülkem onurlu girsin diye ben bu savaşı veriyorum, sonuna kadar vereceğim" diyerek son verdi.

Özgür Ülke'ye kapatma

Haber Merkezi- Özgür Ülke'nin yayını durduruldu. Dokuz aydır yayın faaliyetinde bulunan Özgür Ülke toplatmalarla, bombalamalarla susturulamayınca İstanbul DGM. tarafından "Özgür Gündem gazetesinin devamıdır" gerekçesiyle toplatıldı (daha matbadayken el koydu) daha sonra basın kanununa ek 2/2 maddesine dayandırılarak Özgür Ülke kapatıldı. Türkiye'de belki ilk kez böyle bir karar uygulandı ve bu Ö. Ülke'ye nasip oldu.

Bir kan gölüne çevrilen Türkiye de Özgür Ülke gibi günlük bir gazete gereksinim vardı. İnfazların, göz altında kayıpların, köy yakma ve göç ettirmelerin yoğun yaşandığı ve bu zulme karşı en azından, düşüncesini ifade eden düşünür, sanatçı ve yazarların cezaevlerini doldurduğu bir ülkede burjuva basına muhalif devrimci-sosyalist ve yurtsever basın faşist TC için elbet tehlike arz etmektedir. Hatta öyleki tüm engellemelere rağmen faşist devletin katliamlarını ve teşhirini en iyi sosyalist basın yaptığından mutlaka "bertaraf" edilmesi gerekir. Yapılında bu dur. İşte bu nedenle Ö. Ülke bir çırpıda Ö. Gündem devamı ilan edilirdi. İşte bu nedenle Özgür Ülke gazetesinin yayını işleme hale getirildi. Konuyla ilgili olarak 4 Şubat 1995 günü bir açıklama yapan Özgür Ülke gazetesi genel yayın yönetmeni Baki Karadeniz "Gazetemizin 2 Şubat 1995 tarihli ve 280/1'inci sayısı önceki gün İstanbul Cumhuriyet başsavcılığı Basın Bürosu tarafından toplat-

ma istemiyle İstanbul 1.sulh ceza mahkemesine gönderildi. Mahkeme aynı gün DGM'nin 9 ayda yapamadığı incelemeyi yaparak gazetemizin kapatılan Özgür Gündem'in devamı olduğunu karar vererek toplatma kararı aldı. Aynı gün gazetemizin 2. şubat 280/3. baskısında aynı gerekçeyle toplatıldı. Aynı içerikteki bir kararda İstanbul 2. sulh ceza mahkemesi tarafından dün alındı ve gazetemize tebliği edildi.

Böylece 9 aydır yayınlanan Özgür Ülke, bir günde Özgür Gündem gazetesinin devamı oluverdi ve hakkında bu defada bu gerekçeyle toplatma kararı çıkarıldı şeklinde gelişmeleri diye getirdi. Bu durum kirlenmiş gelişen silahlı ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin bastırma için

faşist devletin yeni manevralara gireceğini gösteriyor. Buda dünya kamuoyunda daha fazla teşhir olmamak içindir. Dolayısıyla girişeceği kitlesel katliamları daha pervasız yapmasının bir ön adımı. Bu anlamda Özgür Ülke gazetesi şahsındaki bu kapatma kararı devrimci-sosyalist ve yurtsever basında hedeflemektedir.

Bunun bilincinde olan DSBP. Özgür Ülke'yle dayanışmaya girdi. Ayrıca bu dayanışma İstanbul Demokratik Kitle Örgütleri'de katıldı ve İlk ses Sine-Sen'den geldi ve "Umuda yolculuk" adlı filmi sosyalist basınla dayanışmak için gösterime koydu. Bu platform "Düşünce ve Basına Özgürlük" şiarıyla etkinliklerini devam ettirecek.

Kolektif / Tutsaklardan

D. Bekir Dicle

Önce içimizdeki düşmanı vuralım!

Eski ile yeni arasındaki çatışma toplumsal ilerleyişin temel motorudur. Yeni zaferi selamlarken dahi, eskiden bir bütün olarak arınmamıştır. Eskinin kültürünü, alışkanlığını üzerinde taşımaktadır. Dahası yeni, toplumsal ilerleyişe ayak uydurmayarak kendi kendini yenileme bilimsel mantığı yerine, statükocu ve durağan bir rota izlediği andan itibaren kendi yenisiyle de dövüşmek zorundadır. O halde şu gerçeğin altını rahatlıkla çizebiliriz: **Sınıflar var olduğu müddetçe eskiyle yeni arasındaki çatışma kıyasıyla devam eder. Bugün yeni ve doğru olan yarı eskiyip, yanlış olabilir. Bu gerçeği göremeyenler, kavramayanlar hiçbir olayı, olguyu sağlıklı bir şekilde değerlendiremezler.**

Toplumsal ilerleyiş sağlayan asıl unsur insandır. Dolayısıyla bu yazımızda esas olarak insan unsuru üzerinde duracağız. Yeni tipte insan olmaya aday olan bireylerin eski toplumla olan bağlantılarına dikkat çekmeye çalışacağız. Özcesi bireyin içinde yer aldığı yapıyla, kendi kendisiyle olan çatışmadan sözedeceğiz.

Bizler sınıflı toplumun ürünüyüz. Doğduğumuz andan itibaren "ben" şarkısını dinlemeye başlarız. Benim oyuncağım"la başlayan bu şarkı bencilliğin ve bireyciliğin tepeden tırnağa tüm benliğimizi sarmaya kadar gider. **Ben olgusu, paylaşmaya, toplumsal dayanışmaya, başkaları için fedakarlıkta bulunma anlayışına ve erdemliklerine düşmandır.** Bundan dolayıdır ki; egemen sınıflar her fırsatta insanları birbirleriyle yarıştırmaya, dövüştürmeye sevk etmişlerdir-yönlendirmişlerdir. Çünkü onların istediği insan tipi yaşamı kendisiyle başlatıp, kendisiyle bitiren insan tipidir. Öyleki bu türden anlayışları halkımızın beynine çiviyle kazımışlardır. Örneğin, "Bana yar olmayanı başkasına yar etmem" ya da "benden olmayan kafirdir" vb. vb. Özcesi düzen kendisi için varolmayı, kendisi için yaşamayı her şey sanan bireyci ve toplumsal sorunlardan uzak, dayanışma duygusu tükenmiş insan tipi yaratmıştır.

Birey olarak proletarya partisi saflarına yalnız devrim istegimiz ve coşkuyla değil, tüm günahlarımız ve sevaplarımızla geliyoruz. Bunun anlamı şu demektir: **eski toplumdan bize miras kalan tüm küçük burjuva anlayışlarımızı da Proletarya Partisi saflarına taşıyoruz.** Eskiyi yıkmaya savaşını yürütürken, yeniye uygun bir insan tipi olmak için sürekli değişmek gerekir. **Değişmeyi bilmeyen, değiştirmeyi de beceremeyen.** Sürekli değişim, sürekli yenilik bilimsel yaşamın kanunudur. Oyunu bu kanuna göre oynamayan her bireye her parti toplumsal gelişmelerin gerisinde kalmaya, kaybetmeye mahkumdur.

Bugün çok karmaşık ve zor bir süreçten geçiyoruz. Birey olarak üzerimize düşen görev ve sorumluluklar vardır. Herkes bu görev ve sorumluluklarını yerine getirmeye çalışsın, o zaman sorunlarımızı daha rahatlıkla çözebiliriz. Diğer bir deyişle akan dereleri birleştirip, çağlayan çöşkulu bir nehir yaratmak için önce akmasını bilmek gerekir. **Ama maalesef akmadan gürleyenler vardır.** Kendi üzerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getirmedeği halde, başkalarını sorumsuzlukla suçlayıp, sorumluluk dersi veriler vardır. Bunu mutlaka değiştirmemiz gerekir. Kişisel devrimini toplumsal devrimle bütünleştiren ve devrimle yatıp kalkan kişiler yaratmak zorundayız.

Birey olarak kafamızdaki küçü kbenlik dünyasını yıkamadığımız müddetçe iyi bir devrim emekçisi olamayız. İş yapmak için kafa yormak yerine, yapmamak için teori üretir, kılıf buluruz. Partiyi ilerletip geliştirmeye, kendimizi koruma telaşı içine gireriz. Şöyle tarihimize bir gözatalım: Ülke içinde ileri parolasına ayak diretenler, yurtdışından ülkeye gelmemek için çarpınanların ortak paydası; sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına, ülke gerçeklerine göre değil, kendini zorluklardan, tehlikelerden koruma mantığına uygun olarak teoriler ürettiler. Sonuç ortada. Bugün kendi benleri için yarışıyorlar. Artık poliikte, onlar için boş zamanlarını değerlendirme aracı haline gelmiştir.

Benlik duygusu sınıflı toplumun ürünüdür. **Bugün burjuva-feodal topluma karşı her cepheye açılan savaşa paralel olarak kafamızdaki küçük burjuva anlayışlara karşı da savaş açmak zorundayız.** Aksi takdirde sınıf savaşımında bir arpa boyu yol alamayız. Bugün burjuva anlayışların içimizdeki yansımaları şöylece özetlemek mümkündür: Mevcut sorunlarımızı nasıl aşarız sorularına cevap arama, mücadelenin bizden istediği fedakarlığı en üst boyutta sunma yerine, icraatı, fedakarlığı hep başkalarından beklemek, olumsuzlukları başkasına yükleme gafleti içine düşüyoruz.

Evet, önce içimizdeki düşmanı vuralım. İçindeki düşmanı vurmaya beceremeyen kafalar, karşısındaki düşmanı da kolay kolay yok edemezler. İçinde büyüttükleri düşman süreç içinde onları da karşısındaki düşmanın birer uysal kölesi, yani kendi derdine düşen birer sade **Murtaza** durumuna getirmeyi başarır. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Kendini yenilemeyen toplumlar, partiler, bireyler tarihin yenilikleri karşısında yenilmeye mahkum olmuşlardır.

Kişilik Üze

Kişilikliyiz, onurluyuz, onurunu haraç mezat pazarda metalaştıranlardan değiliz. Yabancılaşma setini yıkmaya çalışan güçlü bir onur yumruğumuz var. Yeterli midir? Kendimizi kandırmayalım: Kendi sınıfına ihanet edip proleter saflara gelen küçük burjuva kişilikleri yeniden kalıba dökmede zorlanıyoruz. İhtiyacımız olan yeni tipte kişiliklerdir. Yeni tipte kişilik MAOİST kişilik demektir. Maoist kişilik, Marksizm'in diyalektik sıçramalı gelişiminin en modern, en birikimli, en yeni oluşumdur. Kapitalizmin ve eklenilerinin insan bilincindeki kalıntılarını, lekelerini yok etmeye burjuvazinin proletarya üzerindeki her türlü etkisine, gevşekliğe, aylaklığa, tembelleğe küçük burjuva disiplinsizliğine ve bireyciliğine, aç gözlülüğe ve parti faaliyetleri konusundaki sorumsuzluğa karşı mücadele etmek en ilerici, en zengin, en devrimci eylem biçimidir. Bugün esas olan budur. Mesele egemen sömürgeci kuşatma ve bastırma hareketına karşı direnenlere gıpta değil, direnmektir. Dimdik ayakta durabilmektir. Bunun için toplumu iyi tanımak, sistemin yaratmak istediği insan tipini iyi bilmek ve ona alternatif davranışlar göstermek zorunludur.

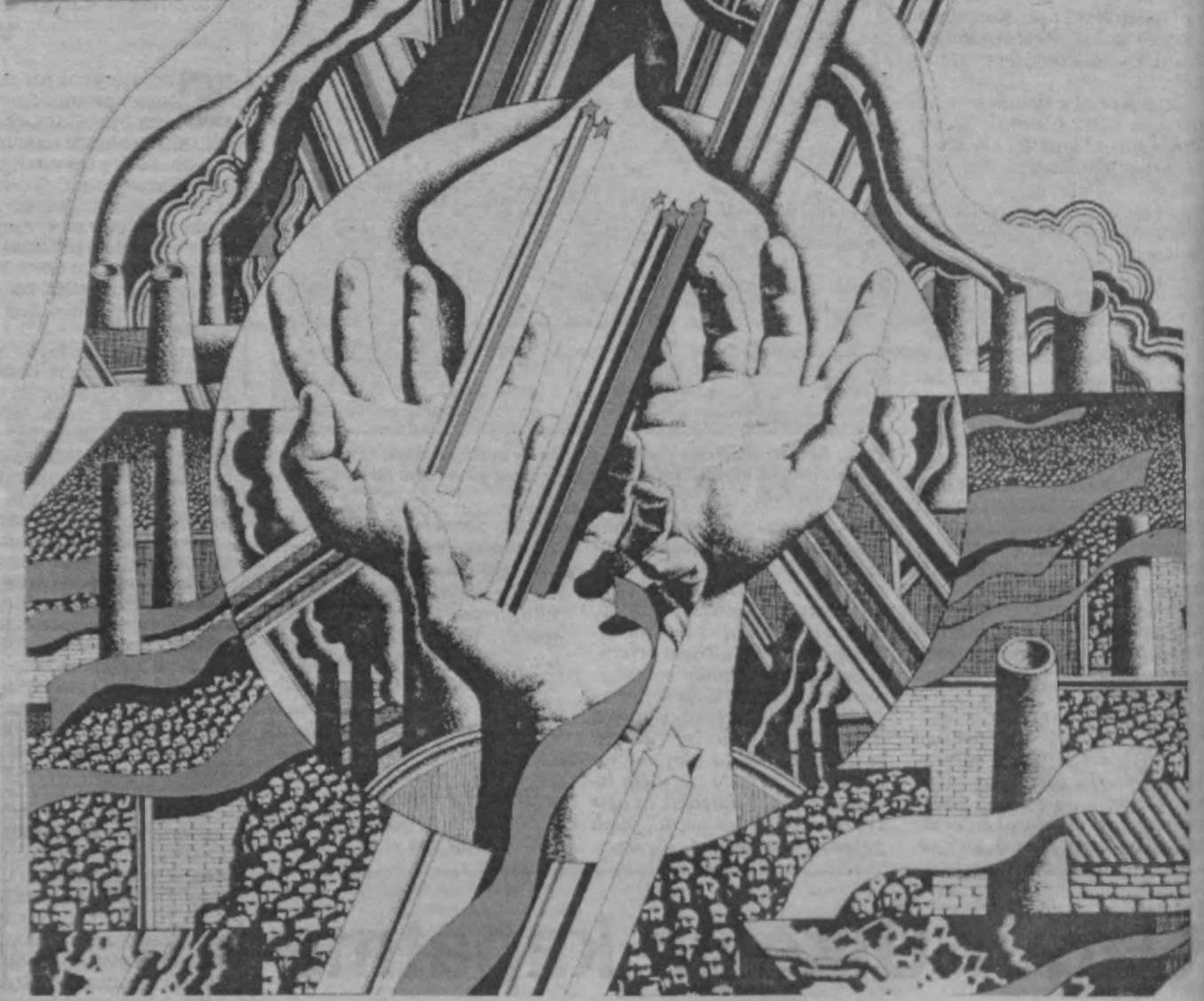
KİŞİLİĞİN TANIMI

Bir insan toplumun bireyi olmadan önce, içinde bulunduğu sınıfın bireyidir. Tüm sözde "Kişilik Çözümleyici" burjuva ideologları, ahlakçıları, psikologları, filozofları, bu sorunu görmezlikten gelerek ülkücü ve fizik ötesi düşünceleri savunmuşlar ve kitlelere sanki savundukları doğruymuş gibi empoze etmeye çalışmışlardır. Bunların tüm "Aydınsal" çalışmaları sömürü mekanizmasının bekasına yöneliktir. Bundan dolayı bunların yönemi metafiziktir. *Ama bizlerin tahlil metodu diyalektik olmalıdır. "Herkes kolayca anlar ki, üzerinde çalıştığımız şey ne olsun bu şeyin şartlarını, karakterini ve öteki şeylerle ilişkilerini anlamazsak, bu şeyin kanunlarını anlamaz, onu nasıl ele almak gerektiğini bilmez ve iyi bir şekilde başaramayız."* (SEI MAO)

Sınıflara bölünmüş toplumlarda bireyin kişilik ve oluşumunu incelerken, içinde bulunduğu sınıfın ekonomik, siyasi, ideolojik, ahlaksal çözümlemesini iyi değerlendiren tarihsel yönelimini iyi bilmeliyiz ki bireyi soyut bir tanımlama olarak ele almayalım. Bu biçimiyle kişiliğin iki karakteri vardır: Bunlardan birincisi sınıf karakteridir. Bu, kişiliği oluşturan tüm değerlerin sınıfsal özü olduğu anlamına gelir. İkincisi pratik karakteridir. Bu, onun tarihsel yönelimini ve toplumsal, doğasal olaylar karşısında gösterdiği davranışları açıklar.

Bu haliyle kişilik, insanın üretim biçimi üzerine oturan yaşam uygulaması ve yaşam tarzına göre şekillenen, karşılıklı reaksiyon içinde siyasi, ruhsal, zihinsel, ahlaksal, sosyal ve ideolojik özelliklerin bütünüdür. Demek ki bir insanın kişiliğini değerlendirirken ele alınması gereken noktalar şunlardır:

- 1-Toplumsal üretim biçimi
- 2-İçinde bulunduğu sosyal yaşantı
- 3-Bağlı bulunduğu sınıfın toplumsal konumu

4-Düşünsel gelişimi ve tarihsel yönelimi

KİŞİLİĞİN OLUŞUMU

Düşünün ki bir bebek dünyaya geldi ilk karşılaşacağı hazır bir ailevi, çevresel ahlaki, siyasi, entelektüel bir yapıdır. Dolayısıyla bu insanın gelişimi de içinde varlaştığı özdeksel koşullar içinde kendini gösterecektir. Zira ne tür koşullar içinde ise, o türlü olmak zorundadır. Eğer insanın toplumsal ilişkilerinin bütünü olduğuna inananlardansak, o insanın kişiliğinin de girdiği maddi, manevi ilişkilerinin bütün yansıması olduğunu da kabul etmek zorunludur.

İnsanın kişisel yapı evrimi tarihsel süreç içinde yer alır. İnsan, olanakları ne ise o olan varlıksa, doğduğu zaman kendisine verilmiş olan o olanakları geliştirmek, değiştirmek yeteneğine sahip olan yaratma sürecine de ortak olan varlıktır. Zira insan, açık ve çürütülemez kanıtlara sahip olduğu gibi, kendi kökenlerini kendisi yaratmıştır; onu geliştirecek veya değiştirecek bir yeteneği de...

KAPİTALİZM VE İNSAN

Toplumsal eşitsizliğin iktisadi baskı ve sömürünün hakim olduğu tüm toplumlarda insanın kişisel gelişimi çarpıktır, özgür değildir. Keza hakim üretim biçiminin niteliği insan kişiliğini belirleyen tüm ruhsal, etik, sosyal, düşünsel yapısını koşullandırır. Üretim biçimi ile insan arasındaki ilişkiyi net olarak Marks şöyle açıklar:

"İnsanlar yaptıkları toplumsal üre-

timde, kaçınılmaz ve kendi iradelerinden bağımsız olan belirli ilişkilere girmektedirler; bu üretim ilişkileri onların maddi üretim güçlerinin belli bir gelişme aşamasına karşılık düşer. Bu üretim ilişkilerinin hepsinin toplamı, toplumun ekonomik yapısını meydana getirir; hukuksal ve siyasi üst yapıların üzerine kurulu olduğu ve belirli toplumsal bilinçlilik biçimlerine karşılık düşen gerçek temel budur. Maddi yaşamdaki üretim biçimi yaşamın toplumsal, siyasi ve manevi süreçlerini belirler. İnsanların varlıklarını belirleyen şey bilinçleri değildir. Tersine bilinçlerini belirleyen şey onların toplumsal varlığıdır."

Toplumlar tarihinde geçmiş tüm sömürücü toplumlara nazaran daha ileri olan kapitalizmde, özel mülkiyet temelinde yabancılaşmış, metalaşmış ilişkiler hakimdir. Bu anlamda kapitalizmde herkes başkaları üzerinde yabancı bir güç kurmak ister. Kendi bençil gereksinmesi için bu yolla bir doyum sağlamaya çalışır. Bu çalışmanın temelinde; insanı insana, doğaya ve herşeyden önce kendisine yabancılaştıran gerici üretim ilişkileri yatmaktadır. Bu gerici, sömürücü, yabancılaştırıcı üretim sisteminde insan kendisini kendi eylemlerinin öznesi olarak yani düşünen, seven, araştırmacı, sorgulayıcı, duyan bir kişi olarak değil, kendi güçlerinin dışlaşmış açılımlarının objesi olarak algılar. Emekçi ancak kendisi ile yarattığı ürünlere kendisini teslim ederek ilişki kurabilir. Bu açıdan tüm insanı değer ve yargılan pazardaki bir mal gibi metalaştırmaktadır. Kapitalizm bu çirkef manzarayı çizebilmeyi başarmıştır.

Ne mutludur ki ona kendisini çürüten de bu manzaradır.

YABANCILAŞMIŞ EMEK

Sermayenin zenginleşmesi ancak işçilerin, emekçilerin üretme güçlerinin yoksullaşmasına orantılı olan kapitalist dünyada üretim içindeki işçi emeği kendi için değil, başkası içindir; planlı ve uyum içindeki ekonomi için değil anarşi içindeki üretim içindir; insanın insanlaşması, doğanın daha gürbüz gelişmesi için değil, özel mülkiyet ve kâr hırsının devamı içindir. Elbetteki bu emek işçiye ve onun ülkesüne yabancıdır. "Yabancılaşmış emek insanın tür yaşamını ve aynı zamanda tür özelliği olarak düşünsel doğanın yabancı bir varlığa ve kendi bireysel varoluşu için bir araca dönüştürür. İnsan kendi bedenine, dış doğaya, kendi düşüncelerine ve insansal yaşamına yabancılaştırır. İnsanın emeğinin ürününde, kendi yaşam etkinliğine ve tür yaşamına yabancılaşmanın kaçınılmaz bir sonucu insanın öteki insanlara yabancılaşmasıdır." (Ekonomi Politik Eleştirisi, Marks) Kısacası yaşam ne denli yabancılaşmışsa, yabancılaşmış varlığın biriktirdikleri de o denli fazla olur. Bu durumda buradaki insan kariyerizmin, paranın, açgözlülüğün, midesinin, şehvetin, zamanın tutsağı olur ve gardiyanı kapitalizm...

EKONOMİK GÜÇSÜZLÜK VE KİŞİLİK YÖNELİMİ

Üreticilerin gereksinmelerini en aza indirmeyi, sevinçlerini, tutkularını yok etmeyi ve onu durdurak tanımayan

rine notlar

acımasız bir makina durumuna mahkum etmeyi kendine ideal olarak seçen kapitalizmde ve hele hele ülkemizdeki gibi bir komprador kapitalist sistemde kitleler daha çok kısıtlanmış tüketime ve sefaletle sürüklenir. Bunun doğal sonucu olarak kitlelerde güçsüz bir kültürel mozaik ortaya çıkar.

Devrimci alternatifin olmadığı alanlarda ekonomik olarak güçsüzlüğe itilmiş kitleler mistisizm, kadercilğe, kültürel yozlaşmaya, serserice lümpen bir yaşantıya, özel mülkiyet ihtiraslarına vb. sürüklenmeye daha çok açıktır.

Yaşamın önüne çıkardığı çelişkilerin çözümünde bilimsel tarzda kendi sınıf gerçekliğine kavuşamayan emekçiler bir boşluk içine düşerler ki, bizim gibi yarı feodal hakim üretim biçimine sahip olan ülkelerde, genellikle bu boşluğu mistik bir düşünce formasyonu ve kadercilik doldurur. Düzenlenemeyen umudunu kesmiştir ama, önünde güçlü bir devrimci alternatif olmadığı ve bilimsel kültürel yapıyla yabancılaştırıldığı için ya haline şükredip sermayedarların zenginliğine daha çok zenginlik katmaya devam ederler ya da düzen içi biçimsel değişikliklere yavaşlar. Adalet, saygıya, özgürlüğe susanmış emekçi halkımızın küçümsenmeyecek önemli bir bölümü, geri üretim biçiminin de etkisiyle, dine sarılır.

Din, onlara manevi bir doygunluk ve yaşamak için iyi bir "Güzellik" verir. Bu da onları toplumsallaştırmadan uzak tutar ve gün geçtikçe bireycileştirir. Nasıl işçi, yaşamını ürettiği objeye katar ve böylece yaşamı artık kendisinin değil, objeye ait olursa aynı biçimde mistisizm, tanrıçılığa, dine yönelen insan kendisine ait olan değerlerini tanıya yükler ve ardından olağan üstü bir tarzda sınıf gerçekliğinden uzaklaşarak yoksullaşır ve kendine pek birşey kalmaz. "Maddi üretimin yaşam süreci" der Marks "özgürce ilişki kuran insanların üretimi ola-

rak ele alınmadığı ve onlar tarafından belli bir plana uyum içinde, bilinçli olarak düzenlenmediği sürece gizemli peçesini kaldırıp atmaz". Bunun doğal sonucu toplumsal ve doğasal olaylarda ülkücü ve fizik ötesi davranışlardır. Nitekim Başkan Mao'nun dediği gibi "Dünyada ülkücü ve fizik ötesi davranıştan daha kolay birşey yoktur. Çünkü bu davranışla insanlar nesnel gerçeğe aldırılmaz ve nesnel gerçeğin denetlenmesine kendilerini uygulamadan istedikleri gibi saçma sapan konuşabilirler. Buna karşılık, materyalizm ve diyalektik, çaba harcanmasını gerektirir. Nesnel gerçeğe dayanması, nesnel gerçeğin denetlenmesine uymaları zorunludur. Çaba harcanmadığı takdirde insan ülkücülüğe ve fizik ötesine düşebilir."

Bu idealizm egemen sınıfların işine de çokça gelmektedir. Zira bu idealizm emekçilerin gözlerini, kendilerine yönelmesini engelleyecek biçimde kapatır, onların sınıfsal düşüncelerini erozyona uğratarak kişilik sapkınlığına yol açar. Halbuki bu idealizm, burjuvazinin ve ortaklarının çöküşünün olanca derinliğinin, aşağılığının ve iç-rengliğinin yeni ve korkunç derecede çirkin çehresidir. Egemen ideoloji felsefenin, bilimin emekçi halkın derinliklerine kadar inmesini elbette kendi geleceği için reddeder. Kendi gerici düzeninin temellerine yönelen her hareketi ordusuyla, hükümetiyle polisleriyle kısacası her türlü baskıcı aygıtları ile, kitle iletişim araçları ile susturmaya ve yok etmeye yönelir. Aksi takdirde insanların gözleri açılır, uyanır ve dünyayı olduğu gibi görür. Doğal olarak bunun karşılığında kendi düşünsel ve duygusal güçlerini gerçeklikle başa çıkacak şekilde nasıl kullanıp gelişeceğini öğrenirler. Bunu kendi üç yüzyıllık tecrübeleri ile çok iyi kavrayan sömürge egemenler, cehaletin ve gericiliğin bütün güçlerini kendi sınıf düşmanları olan işçi ve diğer emekçi sınıfların zenginliklerine karşı mücadelenin hizmetine sokmuştur.

Biz materyalistler beynimizi iyi kul-

lanmalıyız; meselenin esas tayin edici noktasını karşıtların mücadelesi gerçeğinden hareketle idealizmin çamuruna girmiş emekçi halkımıza egemenler tarafından empoze edilen tanıya inanmanın ve bunun kurtuluş olduğunu öğütleyen fideizmin zararlı bir akım olduğunu ve bunun sömürü, baskı gerçeğini örtmeyeceğini inatla anlatmalıyız. Materyalist kişilik fideizmi yerle bir etmiş kişiliktir. Bunun gerekleri diyalektik yöntemle yerine getirilmelidir. Ancak biz inanç özgürlüğünü savunur ve insanların maneviyatı ile oynamasını sevmeyiz. Onlara ezenlerle ezilenler arasındaki çelişkinin temel olduğu belirtilmelidir. Dinin, mezhepciliğin, tarikatçılığın yalnızca emekçilerin gözünü gerçeklere kapatmaya yarayan, bilinç sapkınlığına yol açan ve onları gerçek kurtuluşları uğruna mücadelede güçlerini bölmeye yarayan birer araç oldukları propaganda edilmelidir. Bunun ötesi olmaz.

Egemen zorbalara bize diyorlar ki; doğayı bırakın, toplumu bırakın, bilimi bırakın, araştırmayı ve sorgulamayı bırakın. Onlarla biz ilgilenelim siz ise keyfinize bakın; size ne akan evrimi kavramak, siz bizim yaptıklarımızı ya da yapacaklarımızı onaylayın yeter; okumak mı istiyorsunuz? Sizin için bir sürü böyalı, siyah-beyaz gazeteler dergiler çıkarıyoruz, yazarlarımızı şairlerimizi okuyun, kafanızı başka şeylerle karıştırmayın; dinlenmek mi istiyorsunuz? Popumuz var, arabeskimiz, rockumuz var. Bırakın hay hay...

Yöneticilerini örgütlü biçimde sorgulamayan apolitik bir halk, gerici için ideal bir halktır. Bu sayede kendi gerici kültürlerini daha tabana yayarak kurumsallaştırma olanağı elde ederler. Bir ileri tarihte gerici kültür karşısında savunmasız bırakılan halkın kültürü, erozyona uğrar ve güçsüz yan olarak gerici kültürle harmanlanır.

Her kültür, belli bir toplumun siyaseti ile ekonomisinin ideolojik planda yansımasıdır. Egemen sınıfın kültürü

egemen kültür olduğu için, ekonomik ve siyasi olarak güçsüz ve savunmasız olan emekçiler bu kültürden çabucak etkilenecekler ve onun yöreğine gireceklerdir. Dolayısıyla içindeki kariyerizm, bireycilik, kolaycılık, duyarsızlık, güce tapma, açgözlülük, putlaştırma vb. kışkırtılır ve insan olma özelliklerini tek tek kaybeder. Kapitalizmde egemenlik isteğine ve özel mülkiyet arzusuna, burjuva-feodal kültürün yoz unsurlarına boyun eğmiş insanlar, dışındaki insanları yalnızca kendi isteklerini doyuracak objeler olarak görür. Bu da insanda kariyerizm, güç ilişkisini, aç gözlülüğü vb. kışkırtır ve egemen hale getirir. Tutkularının kölesi olur, bireycileşir, zavallılaşır; kendini kendi eylem ve yaşantılarının öznesi ve yapıcısı olarak görmeyen emekçi insan kendini güçlü hissetmez, korkar ve çekingenleşir. Böylece bu insan kendine put aramaya koyulur. Bu put, kendisine sahte güven veren ve yitilmesi durumunda insansızlaşacağı bir objedir. Mesela adamın biri, bir kadına aşık olur ve bir süre sonra bahsedilen büyük aşk sona erer. Bu durum adam için yıkıcıdır; intihar etmeyi düşünür, yaşamın anlamsızlığı üzerine söylevler verir. Ya da bir diğer örnek olarak esnafın iflas ettiğini düşünelim; bu esnaf artık herşeyin bittiğini ve kendisini iflasa sürükleyen nedenlerle söylenir durur ve bu da yaşamın anlamsızlığı üzerinde ikna olmuştur. Bu iki örnekte objeler kadın ve işyeridir. Bu iki obje, bu iki örnek emekçiyi yönlendirmekte ve tüm insansal özelliklerinin önemli kısmını belirlemektedir. Bu durumda yoğun bir yabancılaşma ve ahlaksal, ruhsal çöküntü kaçınılmazdır. Zira o, putların kölesidir, beynini onlara emanet etmiştir. Tuttuğu takım, sevdiği kız yada erkek, işyeri, mevkisi, parası, lideri vb. hepsi de birer putlaştırılacak ve böylelikle insanları daha kolay yönlendirmeye yarayacak araçlar olarak piyasaya sürülür ve emekçi de o araca kavuşabilmek için, ki yaşamın temel unsuru olarak görür, her yolu dener. Bu da onda kişilik erozyonuna ve bilinç sapkınlığına yol açar. Sahip olmak ve kullanmak isteklerine yenilmiş bir insan, yozlaşmış insandır. **Marks'a göre birşeylere sahip olan insan değil, kendisi birşeyler olan insan tam olarak gelişmiş ve gerçekten insan olan insandır.**

Genel olarak toparlarsak kapitalizmin genelde ideal insan tipi;

- Doğaya, insana, kendisine yabancılaşmıştır.
- Sahip olmak ve kullanma isteklerine boyun eğmiştir.
- Başkaları üzerinde yabancı bir güç kurmak ister.
- İçindeki kariyerizmin, güce tapmanın, aç gözlülüğün ve bireyciliğin kışkırtıldığı metadır.
- Tutkularının kölesidir.
- Zavallıdır, güçsüzdür.
- Ufku dardır, küçük ve monotonlaşmış özel mülkiyetle sınırlandırılmış bir dünyaya hapsolmuştur.
- Tek taraflıdır, metafiziktir, ülkücüdür.
- Mistisizm, fideizm, mezhepciliğe, dine açıktır.
- Ahhap çavuş ilişkisi yoğundur.
- Kolay yönlendirilir.
- Sorgulamayan, araştırmayan, bananeci tiptir.

TC. ekonomisi çöküşünü yaşıyor

Haber Merkezi- DYP-SHP Koalisyon hükümeti büyük "vaad"ler büyük "umut"larla oluşturulmuştu. Demirel- önönü ikilisinin önderliğinde büyük umutlarla oluşturulan bu koalisyonla göre 500 gün- de ülkenin içerisinde bulunduğu açmaz aşılacaktı. Enflasyon % 10'ların altına düşürülecek, ülkedeki demokratik sorunlar çözülecekti. Herkese çiftler çiftler yatlar, katlar, arabalar verilecekti. Ne büyük "umut"lardı ama.... Gerçi, toplumun önemli bir kesimi tav olmuştu bu vaadlere. Süreç ilerliyordu, ama hiçbir iyileşme görülüyordu. Ama, 500 günün dolması gerekiyordu. Doldu... Geçti.... Var olan mevcut sorunlar daha da ağırlaştı. Derken, ortahığı kocaman fışs sesleri sardı... Boş vaatlerle şişirilmiş balon, son sürat sönyordu. Yılların kurt politikacısı Demirel gidişatı çok iyi gördüğünden, ustaca bir manevrayla (T. Özal'ın da ölmesi işini kolaylaştırmıştı) kendini Cumhurbaşkanı seçirtip, Çankaya Köşkü'ne sıvıştı. Yerini Tansu Çiller'e bıraktı. Çok geçmeden İnönü de bu işin sonunun hayırlı olmayacağını gördü, o da parti liderliğinden sıvışarak yerini Murat Karayalçın'a devretti.

Doğrusu Demirel-İnönü ikilisi paçayı iyi yırtmıştı. Koalisyon'un ilk yıllarında enflasyon artış hızı (söz verdikleri gibi % 10'ların altına düşmediyse de - doğrusu gerilemediyse de) yavaştı. Tablo 1'de de görüldüğü gibi (Bkz. Tablo1) toptan eşya fiyatlarında 1991'de 59.2 iken 2 puan artarak 61.4'e çıkıyor. 1993'te tekrar 3 puan gerileyerek 58.4'e iniyor. İşte olan bundan sonra oluyor. 1994 Aralık ayına gelindiğinde DYP-SHP hükümeti TC tarihinde enflasyon rekoru kırıyor. 1993'te 58.4 olan enflasyon birden sıçrayarak 1994 Aralık'ında 149.6 oluyor. 1995'e büyük umutlarla giren koalisyon hükümeti Ocak ayının sonlarına doğru yeni bir rekor daha kırarak, kendilerine ait olan I. rekorlarını egale ederek II. rekorlarını kırıyor. II. Denemede, rekor enflasyon 156.8'e çıkıyor. Tüketici eşya fiyatlarında da aynı durum yaşanıyor. 1995 Ocak ayına gelindiğinde enflasyon 130.6'ya fırlıyor. (Bkz. Tablo 1)

ZAMLARIN SEKTÖREL BAZ'A GÖRE DAĞILIMI

1994 Ocak ayından, 1995 Ocak ayına (12 aylık süreç) gelindiğinde son bir yıllık dönemde sektörel bazda en yüksek zam oranı 167.7

TABLO I Koalisyonun enflasyon grafiği

	Toptan eşya fiyatı %	Tüketici eşya fiyatı %
1991	59.2	71.1
1992	61.4	66.0
1993	58.4	71.1
1994 (Aralık)	149.6	125.5
1995 (Ocak)	156.8	130.6

ile imalat sanayiinde gerçekleşiyor. Toptan fiyatlardaki 12 aylık fiyat artışının sektörel bazdaki dağılımı ise şöyle (Bkz. Tablo II)

Tüketici eşya fiyatlarındaki artışlarda ise en yüksek fiyat artışı sağlık alanında yaşanıyor. Sağlık alanında % 140.9, gıdada % 144, ev eşyasında % 129.7, ulaştırma ve haberleşmede % 126.9, kültür, eğitim ve eğlence % 111.1, konutta da % 105 oranında zam artışı gerçekleşti.

Şu anda piyasada, talep eksikliği nedeniyle belli bir durgunluk var. Bu durgunluk nedeniyle toptan eşya fiyatlarındaki artış perakende fiyatlara tam olarak yansıtılmıyor. Bu nedenle tüketici fiyatlarındaki daha büyük bir patlamayı şimdilik engelliyor. Görüldüğü gibi talepte biraz kıpırdama olsa tüketici fiyatları da daha hızlı bir artış gösterecek.

Peki, durum böyleyken koalisyon hükümeti nasıl oluyor da IMF'ye enflasyonu mayıs ayına kadar yarıyıl sonunda da % 37'ye düşüreceği sözünü verebiliyor? Bu kadar zam artışının yaşandığı bir ülkede 11 ay içerisinde enflasyonu % 37'lere çekmek mümkün mü? Elbette ki hayır. Aksine, enflasyon daha da artacaktır.

TABLO II

Sektörel ürünler	12 Aylık (1994 Ocak- 1995 Ocak) Zam Oranı %
Tarım ürünleri	146.4
Enerji sektörü	81.1
Madencilik ürünleri	166.9
İmalat Sanayi ürünleri	167.7
Gıda, içki, tütün	156.1
Tekstil	186.3
Orman ürünleri	10.3
Kağıt ürünleri/ basım	155.6
Kimya petrol ürünleri	183.5
Taş-toprak sanayii	88.3
Metal ana sanayii	207.7
Metal eşya, makina	157.2
Diğer imalat sanayii	193.6

Enflasyonun TC tarihinde ilk defa bu düzeye ulaşması Tansu Çiller'in başbakanlığı dönemine nasip oldu. Bu rekoru Tansu Çiller yakaladı. Bu nedenle tüm burjuva basını, bu durumdan Tansu Çiller'i sorumlu tutuyor. Hemen hepsi "Tansu Çiller'in ekonomi politikası iflas etti." diye yaygara kopuyor. Gerçekten iflas eden Tansu Çiller'in ekonomi politikası mıydı? Tansu Çiller'in dışında bir başkası, mesela, Mesut Yılmaz veya herhangi biri olsa bu durum yaşanmaz mıydı? Burjuva basının yaklaşımına bakarsak yaşanmazdı. Peki, biz MLM'lere göre... Elbette ki yaşanır. Genel olarak tüm emperyalist-kapitalist ülkeler ekonomik bunalım içerisinde giriyor. Bunun yansıması olarak, bağımlı, yarı feodal- yarı sömürge siyasi, iktisadi yapıya sahip TC ekonomisi

daha da ağır olarak yaşamakta, yaşamak zorunda. Bunun tersi, eşyanın tabiatına terstir. Bunun yanında esas olarak Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın faturasının ağır olması TC hakim sınıflarını tam bir çıkmaza sokmuştur. Dolayısıyla, bu, ne Tansu Çiller'in ekonomi politikasının iflasıdır; ne de Çiller'in kaderidir. Bu, bir bütün olarak sistemin iflasıdır. Yerine Mesut Yılmaz, Ecevit veya bilmem kim gelse de durum değişmeyecektir. Sorun sistem- düzen sorunudur. Sorun parlamentoyla çözülemeyeceği gibi var olan partilerin hiçbirisi bu sistemi değiştiremez. Sorun, ancak ve ancak proletaryanın önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan, İrlanda'ya gensecek olan Halk Savaşıyla, iktidarın emekçi halk tarafından ele geçirilmesiyle çözülebilecektir.

IMF'nin özelleştirme reçeteleri batırıyor

Haber Merkezi- Emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda, sömürge- yarı sömürge ülkelere ekonomi- politik noktalarda akıl hocalığı yapan, akıl hocalığının ötesinde dayatmalarda bulunan emperyalist tekellerin hizmetinde bir kuruluş IMF. IMF'nin ekonomik istikrar politikasının temel karakteri olan "kamu yatırımlarını azaltarak, özel yatırımları artırma ve kamu açıklarını daraltarak düşürme" öngörüsü TC ekonomisinde çürütüldü. Çünkü, açıklanan görgelere göre IMF'nin bu önermesinin aksine, geçen yıl (1994) kamu yatırımlarıyla, özel yatırımlar birlikte düşüş göstermiştir.

İşyerleri kapanıyor, işsizlik artıyor

Haber Merkezi- Açıklanan 1994 senesi 11 aylık verilerine göre 10 bin 134 işyeri açılmış, buna karşın 10 bin 485 işyeri kapanmış. İmalat Sanayii'nde de 1238 işyeri açılmış buna karşın 1292 işletme kapanmış. Bu gelişmeler nedeniyle büyük ölçekli imalat sanayiinde yaklaşık 1 milyon işçi işinden olmuştur. Hayat pahalılığı toplumdaki talep istemini düşürmüş, piyasa durgunlaşmaktadır. Bu nedenle, özellikle de küçük işletmeler ve küçük esnafın iflasa sürüklenmekte, kapılarna kilit vurmaktadır.

25 şubatta grev

Haber Merkezi- THY patronları ile Hava-İş anlaşma sağlayamıyor. Kısa sürede anlaşma sağlanamazsa HAVAŞ ve THY bünyesindeki 10 bin 500 işçi 25 şubatta greve gidecek. Türkiye Havacılık İşverenleri Sendikası (TÜHİS) ile Hava-İş, 3 Ekim 1994'te toplu iş sözleşme görüşmelerine başladılar. Ö günden bu yana her iki sendika tam 16 kez görüştü (!) 28 Aralık 1994 tarihinde, Hava-İş grev kararını ilan etmişti. "Uygulama gereği", 25 şubata kadar anlaşma sağlanamazsa greve gidilecek.

Hem yeğen, hem konsolos

Haber Merkezi- Yeni Zelanda hükümetinin ilk Türk Fahri Konsolosu, TC Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in yeğeni Murat Demirel. Demirel'e fahri konsolosluk beratını veren Y. Zelanda Büyükelçisi Clive Pearson, "Fahri Konsolos'un iki ülke arasında, özellikle ormancılık alanında kaydedilen ticari ilişkileri geliştirilmesi bekleniyor" dedi. Murat Demirel'in sahibi olduğu Demyon Şirketler Grubu'nun, Yeni Zelanda ile ticaret hacmi 13.5 milyon dolar. Bu rakam, Türkiye'nin Y. Zelanda ile yaptığı toplam ticaret hacminin % 15'inden fazla.

Sanat Üzerine

Yılmaz Güney

Sanat ve düşüncenin yasak karşısında tutumu ne olmalıdır?

Düşünce, insan iradesinden bağımsız doğasal ve toplumsal gelişmelerin ürünüdür. Doğa-insan, toplum-insan, sınıf-sınıf ilişkileri varoldukça, bu ilişkilerden kaynaklanan gelişmeler, bu gelişmelerin ürünü olan düşünceler de var olacaktır. Önlemlerle, baskılarla gelişmeler engellenemeyeceğine, yokedilemeyeceğine göre, düşünceler ve düşüncelerin gelişmeleri de, engellenemezler. Gelişen üretim güçleri, gelişmelerinin önünde bir engel olan üretim ilişkilerini parçalayacaktır. Buna bağlı olarak, gelişen üretim güçlerine tekabül eden düşünceler de sanat eylemleriyle önderindeki yasak duvarlarını parçalayacaktır. Parçalama işlemi, ileri ve devrimci düşüncelerin kitleleri örgütlü olarak harekete geçirmesi ile onları, maddi bir güç haline dönüştürmesiyle mümkündür. Bu nedenle, devrimci düşünce, doğası gereği, çeşitli araçlarla kitlelere ulaşma tarihi görevini yerine getirirken yasaklanamaz. Yasağı ilke olarak kabul etmek, ona uymak teslimiyettir. Yasağa rıza gösteren kişiler olabilir, bu, gelişen düşüncenin yasağı tanıması ve önünde eğilmesi anlamına gelmez. Bu, kişilerin sınıf niteliklerinden, bilinç düzeylerinden, deney eksikliklerinden gelen kişisel zaafıdır. Devrimci düşünce zaafı uzlaşmaz, zaafın niteliğini kavrar, onunla mücadele eder. Geçici bir süre yasak sınırları içinde yasal eylemini bilinçle sürdürebilir, fakat kendini taşıyacak, koruyacak ve geliştirecek insan unsurunu yaratarak, kitlelere malolarak engelleri aşar. Yasaklar, ancak çığnarak aşılabilir. Bugünedek de böyle olmuştur.

Devrimci düşüncenin ve sanatın yasak karşısındaki tavrı teslimiyetçi değil, çığnemek olmalıdır. Akarsu yolunu bulur. Önündeki engelleri aşar, dağları deler, denize ulaşır.

Devrimci sanat ve düşüncenin yasak karşısındaki doğal tavrı budur.

Siyasal Yazılar I, sayfa 83-84. Mayıs Yayınları.

Umut hiçbir zaman sönmeyecek

İstanbul/Özgür Gelecek-Özgür Ülke Dayanışma Komitesi tarafından 13 Şubat 1995 günü saat 20.00'de Sine-Sen (Sinema Sanatçıları ve Emekçileri Sendikası)'nin katkılarıyla Beyoğlu Atlas Sineması'nda senaryosunu yurtdışında Türk işçilerini gözlemleyen, onların çektiği zorlukları ve acıları tanıyan, devrimci sanatçı Xabiye Koller, yönetmenliğini Tunç Başaran'ın yaptığı "Umuda Yolculuk" adlı filmin gösterimi yapıldı. Feride Çiçekoğlu'nun da danışmanlığını yaptığı bu film, gösterime girdiği dönemde, en iyi yönetmen ve en iyi erkek oyuncu ödülüne sahip. Filmin yarısı Türkiye'de yarısı İsviçre'de çekilmiş. Kendi özyurdunda açlık ve sefaletle iç içe yaşarken, insanca yaşama koşullarına sahip olmak amacıyla bir iş bulmak için yabancı ülkelere giden insanların çektiği zorlukları, yaşadığı acıları anlatan bir film. Feodalizmin bağından kopup bilmediği tanımadığı diyarlara daha güzel bir dünya umuduyla yola çıkan bu insanların son umudu ise, insanlar arasına, ülkeler sınırını koyan sömürücülerin engelleriyle kınılıyor.

Filmin gösteriminde açılış konuşmasını Av. Ali Rıza Dizdar yaptı. Sanatçı ve aydınların da katıldığı filmin gösterimine başrol oyuncusu Necmettin Çobanoğlu'na da gelmişti. Ülkemizde yıllardır halka zulüm ve zorbalıkla yabancı olduğu ve sadece bir kısım elit tabakanın dünyasını yansıtan kültürün dayatılmasında, bu konuda kendine aydın jericileri sanatçı diyenlerin suskunluğu, duyarsızlığının büyük etkisi var. Bizim gibi yarı-feodal bir ülkede az çok bilinçlenmiş ve sanatçılık aydınlık misyonunu taşıyan insanların yaşadığı onca sömürüye, zulme, onca acıya kulak tıkaması üzücü bir durum. Fakat her ne kadar yetersiz de olsa son yıllarda toplumsal olaylara duyarlılık konusunda çok az sayıda aydın sanatçıdan sesler yükselmeye, kıpırdanmalar olmaya başladı.

Filme gerçekten başarılı bir oyun sergileyen başrol oyuncusu Necmettin Çobanoğlu'na da gelmişti. Ülkemizde yıllardır yapılmadıkları veya yapıldıkları şeylerde bu ülkede yaşayan kaosta büyük rolleri olduklarını düşünüyorum. Çünkü yıllardır büyük suskunluk içinde kaldılar veya korktular. Çünkü bu ülkede yıllardır gerçek aydınların olduğunu zannetmiyorum. Yeni yeni çıkmaya başladılar. Bunun nedeni de şöyle. Eğer gerçekten bu ülkenin aydınları olsaydı bu ülke aydın olurdu. Ve özgür düşüncelerini ifade edebilecek bir ortamı yakalayabilirlerdi. Bugün yeni yeni bir kıpırdama var. Belki son çırpınıs-

larını yaşayan bizim aydınlarımız maalesef yeterli değil. O kadar azaldı ki sayısal olarak. Ben aydınları bu ülkede az doğan ama çok gibi gözüken insanlar görüyorum. Ama bunlarda ne yazık ki bu ülkenin kaosunu, yıllardır yaşanan katliamları dile getirecek yetenekte olmalarına rağmen maalesef hiçbir şey yapmıyorlar. Bugün aslında af çıkarıyorlar yani "halkımız bizi affedin biz böyle bir eşeklik yaptık. Artık bunda sonra sizin yanınızdayız" diye yola çıkan aydınlarımız var. Herkes için değil istisnalar farklı ama genelde böyle bu yeni değil. Yani yaşanan olaylar birkaç yılın sonucu değil, halkın ezilmesi, katledilmesi bir kesimin tamamen bu ülkeden yok edilmesi düşüncesi bugünkü olay değil. Yıllardır ekilen tohumların biçilmesini amaçlamak üzere yapılan Kürdistan'da yaşanan, metropollerde yaşanan olaylara baktığımız zaman bunu somut olarak ortaya koyuyor. Burda yine de birşeyler yapılabilir. Aydınlarımızın sanatçılarınca, düşünen herkese büyük bir görev düşüyor. Sadece aydınların değil, halkın tüm kesiminin duyarlı olması gerekiyor. Bunun başka çözümleri yok diye düşünüyorum.

Aydınların halkla bütünleşme, onlara yol gösterme ve üzerine düşeni yapma anlamında neler yapılabilir? Şimdi bireyci kahramanlıklardan çıkıp toplumla iç içe olup

toplumun düşüncelerini neler olması gerektiğini çocuktan büyüğe kadar biraz dikkat edilmesini gerektirir. Türkiye'de sürekli söylenen artık en son safhaya gelmiş, herşey milli diye başlamış gidiyor. Burda aydınların çok büyük rolü var. Çok duyarsız kalmış burda bir fidan dikilebilir en büyük görev yönlendirici olarak aydınlar düşüyor.

Son söz; biz, ben Necmettin Çobanoğlu olarak ve çevremizdekiler elimizden gelen herşeyi yapmaya hazırız. Yapmaya devam ediyoruz. Biz özgürlük yolunda, insanca yaşama yolunda hiçkimsenin engellemesinin mümkün olmadığını düşünerek yolumuza devam edeceğiz ve ediyoruzda.

Filmin gösteriminden sonra, Orhan Aydın bir kapanış konuşması yaptı. Aydınlarımızın, sanatçılarımızın üzerindeki ölü toprağını atmaya başlaması ve ufakta olsa demokrasi mücadelesine katkıları olması bakımından bu filmin gösterimi ve böyle bir dayanışma etkinliği anlamlıydı. Filmin gösterimine ilginin yoğunluğu dikkat çekiyordu. Fakat filmi izlerken ki sessizlik ve hüznünlü hava, yaşanan acıların kendi gerçekliğimiz olduğundan olsa gerek. Şuda bir gerçek ki aynı hüznün yanında coşkuyu da göremedik. Oysa zulmün ve sömürünün olduğu yerde isyan etmek meşrudur.

PSA Derneği açıldı

Kartal/Özgür Gelecek- Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin açılışı 28 Ocak Cumartesi günü akşam saat 18.00'de Hasan Ali Yücel Kültür Merkezi'nde yapıldı.

Geceye ilgi oldukça yoğundu. Yaklaşık 2 bin kişinin katılım gösterdiği geceye salonun tıklım tıklım dolu olması nedeniyle, çok sayıda insan katılamadı ve geri dönmek zorunda kaldılar.

Gecenin sunuculuğunu yapan Avukat Müeyesser Baş Kitleyi Devrim Şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna davet etti. Bu arada kitle "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganını attı. Daha sonra Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Yönetim Kurulu Başkanı Dilek Handan Özkan bir konuşma yaptı. Yaptığı konuşmada Pir Sultan Abdal'ın devrimci kişiliğine ve Osmanlı İmparatorluğuna karşı nasıl mücadele verdiğine değindi. Özkan konuş-

masının devamında Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin, tüm demokratik kitle örgütlerine, insan haklarından yana olan tüm insanlara açık olduğunu söyleyerek, haklıdan, güzelden, iyiden yana olacağını belirtti. Coşkulu geçen gece sanatçı Hakkı Şimşek, Grup Özgürlük Türküsü, Grup Kutupyıldızı, Haydar Bayar, Pir Sultan Semah Ekibi, Folklor Ekibi ve çeşitli sanatçılar katıldı. Çeşitli platformların, sendikaların ve sosyalist basının göndermiş olduğu mesajlar okundu. Sosyalist basının yolladığı mesajların okunuşu esnasında kitle "Sosyalist Basın Susturulamaz!", "Birlik Mücadele Zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir" sloganlarını attı. Kartal'da böyle bir gecenin düzenlenmesi, devrimci-demokrat çevre için moral oldu. Çünkü uzun zamandır, bölgede herhangi bir etkinlik olmamıştı.

BEKSAV AÇILDI!

Türkiye halklarının eğitim, bilim, kültür ve sanattaki gelişmelerine katkıda bulunmak amacıyla kurulan BEKSAV (Bilim, Estetik, Eğitim, Kültür, Sanat Araştırmaları Vakfı)'ın Kadıköy'deki binasında 12 Şubat Pazar günü açılışı yapıldı.

ADRES: Osmanağa Mah. Kırtasiyeciler Sok. No: 21 Kadıköy/İSTANBUL

İLAN

8. MAERZ ; WIDERSTAND - ORGANISIERT & KAEMPF! *
8. MART ; DİRENMEK - ÖRGÜTLENMEK ve SAVAŞMAKTIR !

PROGRAM :

- Sedik GÖRBUZ
- ROJDA
- Grup TOHUM
- Can YÖREK
- Grup CEMRE
- HASAT Folklor Ekibi
- Barbara Anne Çocuk Korosu
- Film: Barbara AKISTLER
- Dizi: Savaşan Kadınlar
- Konuşma

Datum : 04 - 03 - 1995

Ort : Poliklinikplatz , 8001 Zurich

Zeit : 14.00 Uhr

"8 MART; DİRENMEK- ÖRGÜTLENMEK VE SAVAŞMAKTIR" GECESİNE KATIL!

DÜZENLEYEN: ZÜRİCH HALKEVİ
ZENTRAL STR. 150 8003 ZÜRİCH
TEL: 462 78 55

KONUŞAN FOTOĞRAFLAR

KÜRT SORUNUNDA
WASHINGTON...TAMAM İŞTE MÜH
TEREM
GÖZLÜMÜ KAN!!

27 mayıstan beri küskün olan Cindoruk ve Türkeş, iftar yemeğinde WASHINGTON Kulübü'nde biraraya geldiler Basından

EMNİYET KÖŞESİ

TC İtiraz etti: "Gözaltında kimse koybolmadı!"

Olay Haber Servisi-

Faali devlet cinayetler, işkenceler, zamlar, köy ve orman yakmalar ve devletin diğer uygulamaları dışında, "emniyete alındı"ğı halde kaybolan (!) insanların yetkililerine yaptırdığı ortaklaşa bir basın toplantısı ile gözaltına alınan komünist, devrimci ve yurtseverlerin kaybolmalarını "yalanladılar"(!)

TC. Ordusunun başı General Kasım Paşadayısı, İçişleri Bakanı Nahit Kapıkulu, MİT Müsteşarı Sönmez Kökükuru, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Zağar ve Kontraçiller şeflerinden Ali Kirişlişler'in ortaklaşa düzenlediği basın açıklaması kısaca şöyle:

"Bir gözaltında kayboldu" hikayesi dolaşıyor dillerde. Hiç gözaltına alınan biri kaybolabilir mi? Yani akıl vaar, mantık var! Böyle bir şey mümkün mü? Tabii ki değil. Neden değil peki? Bu soruya en son iki örneği vererek iddia sahiplerinin yalanlarını açığa vuracağız. Avukat Faik Candan ve Ayhan Uzala, bu konuda çok çarpıcı iki örnektir.

Bildiğiniz gibi her ikisi içinde "gözaltında kayıp" yaygarası koparılmıştı. Ama sonra ne oldu? İkisi de bulundu! Eftendim, "Avukat öldürülmüş ve vücutunda da bir hayli işkence izi var"mış! E, ne olmuş yani?!.. Konuyu saptırmak isteyen bazı mihraklar, kıkıştıkları için böyle bir yöntem de başvuruyorlar. Bizim konumuz işkence değil ki! Bulundu mu, bulunmadı mı; yani gerçekten kayıp mı, değil mi; siz ondan haber verin. Üstelik, Ayhan'ı serbest bıraktı... şey, Ayhan sağ salim bulundu ve işkence filan da yapılmamıştı, buna ne buyrulur?!.. Dikkate şayan bir durum da, nedense, bu "kayıp" iddialarının sahipleri de hep komünist, solcu ve diğer kesimden ne hikmetse!.. Sanki bu memleketinde sadece onlar var! Memleketimizin nadide evlatları olan sağ görüşlü vatandaşlarımızdan niye şikayet gelmiyor? Demek ki bu "kayıp" iddiaları yalandır".

basın toplantısından sonra yetkililerin Gen.Kur. Kararına, oradan da MİT merkezine giderek bazı "planlar" üzerine çalışmaya devam ettikleri de gelen haberler arasında yer almaktadır.

Devrimcinin uyanıklığı

1978 sıkıyönetim sonrası... Partizanlar, bir bölgede konusunu hatırlayamadığım bir durum için, pazar yerinde bir korsan gösteri yapmayı planlarlar. Değişik yerlerden üçlü-beşli gruplar halinde pazar yerine girilir. Pazar yeri çok da kalabalıktır. Güvenliği sağlayan Partizanlar gözcüdürlük ve belirlenen yerlere yerleştirilirler.

Kararlaşınlan plan gereği önce propaganda-ajitasyon yapılacak, sonra da slogan atılıp bildiriler dağıtıldıktan sonra dağılınacak ve böylece gösteri tamamlanacaktır. Konuşmacı Partizan konuşmaya başlamak için pazar tezgahının üstüne çıkar ve başlar konuşmasına:

-Analaar, bacılaaar, kardeşleer, emekçileer...

Konuşmacı gözlerini bir noktaya diker ve birkaç saniye dikkatlice

baktıktan sonra:

- Domates vaar, biber vaar; hem ucuz, hem taze bunlaar!..

diye bağırmaaya başlar ve 4-5 dakika böyle devam eder. Tabii, gösterideki Partizan'lar şok olurlar. Hani "N'oluyor?!" gibisinden bir karşındakine bir konuşmacıya bakarlar. 4-5 dakika mecburi pazarcılık yapan (!) Partizan, tekrar pazar tezgahının üstüne çıkar ve konuşmasını bitirdikten sonra sloganlar atılır, bildiriler dağıtılır ve gösteri tamamlanır.

Meğer pazar yerinin çok kalabalık olması ve gözcülerin aşağıda kalmaları nedeniyle, onların göremediği polisler tezgahın üstüne çıkan ve dolayısıyla yukarıda olan Partizan gördüğü için pazarcılığa başlamış (!).

Falakanın sebebi

Amerikan Dışişleri Bakanlığı İnsan Hakları Raporu'nda ülkemizde uygulanan işkenceler şöyle sıralanıyor:

- 1) Basınçlı soğuk su ile yıkama.
- 2) Vücuda elektrik verme.
- 3) Falaka, cinsel organa vurma.
- 4) Koldan yüksek yere asma.
- 5) Cop veya silah kazmasıyla önden ve arkadan tecavüz.

Biz gözaltına düşenlerin pişmanlıktan kendilerini duvardan duvara vurup kısmı gözünüyardığını bildirdik deböylesini duymamıştık.

Aradan geçen yaklaşık iki haftada hiçbir Türk yetkili "ABD Dışişleri iftira atıyor, bu işkenceler yurdumuzda uygulanmıyor" demediğine göre... Demek ki iddialar doğru...

Peki kimin eseri bu işkenceler?

Akla derhal icarının başı olarak Tansu Çiller geliyor.

Elbette Tansu Çiller gibi zarif bir hınamefendi bu işkencelerin uygulanması için bizzat emir vermiyor. Ancak b işkenceleri yapanlar hakkında soruşturma açılmasını istediğine ya da işkenceler engel olunması için ilgili birimlere bir uyanı genelgesi gönderdiğine de tesadüf edilmiyor.

Demek ki Tansu Hanım'ın emri değilse bile onayı var bu işkencelerde.

Neden onayı var?

Çünkü ülke ancakbaskı ve işkence ile zaptedilebiliyor.

Yüze 150 enflasyon, eşsiz bir gelir adaletsizliği, benzersiz bir fırsat eşitsizliği, sendikal haksızlık...

İnsanları bu insafsız koşullarda yaşamaya nasıl razı edeceksiniz?

Tazyikli su, elektrik, falaka, askı, cop ile korkutarak.

Çarpık düzeni sürdürmenin, fakiri zengine soydurmanın başka çaresi yok.

İlginç olan ise ABD ve işveren kuruluşlarının da artık insan hakları ihlallerinde yakınmaya ve demokraikleşmeyi savunmaya başlaması.

Oysa kimin için yapılıyor bu işkenceler?

İç ve dış sermayenin tatlı kar düzeninin sürdürmesi için değil mi?

Para babaları razı mı karlarından fedakarlığa...

Sendikal hakları vermeye, SSK primlerini zamanında ödemeye, vergilerini dürtüştürmeye, emekçiyi insan yerine koymaya...

Onu açıkca söylerse Tansu Hanım da onlar adına çok sevdiği halkını, işkence altında inlemez, ülke rahata kavuşur.

Meselenin püf noktası burasıdır.

Demokratikleşmeyi önce egemenler kendi ölçeklerinde başlatmalıdır. Ki onların güdümündeki parlamento rahat adım atabilin.

Bırakalım iki yüzlülüğü...

Milliyet 10.02.1995 tarihli Melih Aşık

BULMACA

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

SOLDAN SAĞA

1- Geçen aylarda Paris'te yaşamını yitiren, Nazım Hikmet'in "Sen mutluluğun resmini yapabilir misin?" dediği devrimci bir ressam (iki kelime). 2- Öykü- Dört rakamlı ilk sayı. 3- İngilizce bay sözcüğünün kısaltılmışı- Portekiz'in başkenti. 4- Acı, üzüntü, dert- Hangi şey anlamına gelen bir soru. 5- Marks ve Engels tarafından Hegelci idealizmden kurtarılarak bilim haline getirilen doğa, toplum ve düşüncenin gelişimini yöneten evrensel yasalar gibi söylenen "...karaya"- Anadolu Ajansı. 7- Bir ülkenin, partinin, grubun önderi- Kilometre. 8- Ulaştır anlamında bir emir- Hz. Ali'yi sevenlerin mensup oldukları mezhep. 9- Anadolu'da çok sık kullanılan bir bayan adı- Tersiyemek. 10- İnsanın insan tarafından sömürsünün koşullarını kaldırdığı, insanlar arasında ayrım bulun-

maması durumu, Fransız Devriminde "özgürlük-kardeşlik ve..." şeklinde sloganlar atılmıştı.

YUARIDAN AŞAĞIYA

1- "Hasretinden prangalar eskittim" diyen ünlü Kürt şair (iki kelime). 2- Bir arada olma durumu- Bir çoğul eki. 3- Tersiyemek- Yönetim bakımından bir tür bağımsızlığı olan büyük il. 4- Dal kökünden bir eylem- İtekleme. 5- Kötünün karşısı- Tersiyemek, Ankara'da işkenceleriyle ünlü Derin Araştırmalar Laboratuvarı- Yemek. 6- Kışın soğukta burunda oluşan akıntılı hastalık. 7- Nitelik ve durumları birbirine bütünüyle karşı olan, zıt. 8- İbrahim Kaypakaya'nın halk arasındaki anılışında kullanılan kısaltılmış adı- Uzaklık ifadesi. 9- Çocukların uyuması için söylenen müzik- Zat, birey. 10- Bir sayı- Rusya'da adıyla anılan devrimin gerçekleştiği ay- Bir renk

SOLDAN SAĞA

1- FİZİKALİZM 2- ANALOG- ANI 3- YARAS- KD 4- DNA- MZİETA 5- AÇ- MORE- İÇ 6- SOS- VAR 7- İTİR- AZ 8- LİRE- SAÇMA 9- ANARSİZM 10- KATOLİKLİK
YUKARDAN AŞAĞIYA
1-FAYDACILIK 2- İNANÇ- Tİ 3- ZARA- SIRAT 4- İLA-MORENO 5- KOSMOS- AL 6- AG- ZR- İSRI 7- KİEV- AŞK 8- İADE- ÇİL 9- ZN- TIRAMZI 10- MIZAC- ZAMK

SÖZÜN ÖZÜ

Manuel TEKİN

ADİYAMAN'DAN PARİS ANTI-FAŞİST DİRENİŞÇİLİĞİNE EFSANEVİ BİR KAHRAMAN :

Misak Manuşyan

Aynı gün kurşuna dizilecek olan on Fransız direnişçisinin fotoğrafları 21 Şubat 1944 sabah Alman faşistleri tarafından Fransa'nın FRESNES cezaevine asılır. O günden itibaren çoğunluğu yabancı olan anti-faşist direnişçiler Fransız halkının direniş sayfasında onurlu yerlerini alırlar.

Kurşuna dizilenler MISAK MANUŞYAN adındaki Adıyaman doğumlu bir ermeni Komutasındaki anti-faşist direnişçi gurubudur. Fransanın dört bir yanında kızıl afişle aranan bir direnişçi gurup Alman faşistleri tarafından adı bir cinayeet şebekesi, vatan haini terörist olarak Fransız halkına tanıtılmaya çalışılıyordu.

O gün toplam yirmüç komünist direnişçi kurşuna dizilir. Bunlardan sadece ikisi Fransızdır. Geri kalanlar FIP-MOI (anti-faşist Halk Cepesi-Enternasyonel Devrimci Hareket) üyeleri olan Fransız Komünist Partisi etrafında toplanan yabancılardır. Bunlar İspanyol anti-faşistleri, İtalyan anti-faşistleri, Ermeniler ve Polonyalı Yahudilerdir. Kızıl afişle aranan efsanevi..Kahraman Misak Manuşyan için afişte yazılanlar şunlardır. Ermeni, grup şefi 56 saldırı 150 ölü ve 600 yaralının sorumlusu"

Kimdir bu efsanevi Anti-faşist Komünist direnişçi? Misak Manuşya 1906 yılında Adıyamanda yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. 1915 Ermeni soykırımında kardeşi garabet hariç bütün aile fertleri katledilir. Bir Kürt ailesi kardeşini ve kendisini katliamdan kurtarır ve saklar. Daha sonra Ermeni sahipler bulunur ve Suriyeye yollanır. Suriye'de katliamdan kurtulan Ermeni çocukların kaldığı bir yetimhaneye gönderilir. 1925 yılında iki öksüz kardeş gemiyle Fransanın Marsey limanına gelir.

Marsey'de bir süre marangozluk yapar. Fakat bu meslek onun mücadele ve öğrenme susuzluğunu gideremez. Kültür başkenti Paris, yaşama duyarlı Manuşyanı çeker. Manuşyan Parise yerleşerek Citrden fabrikasında bir tornacı olarak çalışır. 1930 ekonomik krizi onu işsiz bırakır. Yoksulluk ve ölüm acısı yakasını bırakmaz. Ailesinin hayatta kalan en son ferdi kardeşini hastalığından dolayı kaybeder.

Manuşyan, yokluklar içinde mücadele etmesini sürdürür. Sık sık bulunduğu semtin Kütüphanesine gider Ermeni kültür ortamıyla tanışır. 19 yaşında şiirler yazmaya başlar. Diğer yandan Parisin ünlü Suaben üniversitesinde serbest dileyici olarak tarih, felsefe ve edebiyat derslerini izler. Kendisi öğrenci değildir ama bu onun bir öğrenci gibi yaşamını bilimini öğrenmesini engellemez. Edebiyat onun tutkusu haline gelir. Sema adlı Ermeni bir arkadaşıyla iki Ermeni edebiyat dergisi yayınlamaya başlar. Fransız şair ve yazarların (Baudelaire, Verlaine, Rimbaud) eserlerini Ermeniceye çevirir. Edebiyat yaşamın içinde yer alması Marksizm bilimiyle tanışmasına ve sınıf bilinci almasına yardımcı olur. Yaşamın yoksulluğu yaşayıp tanığı olduğu çocukluk dönemindeki katliam kını Misak Manuşyanın adaletsizliğe, haksızlığa, sömürüye karşı isyan duygularını daha bir

avevlendirir. Edebiyat yaşamını bir kenara bırakır politika yaşamı mücadelesine katılır. 1934 yılında Fransız komünist partisine üye olur. Bir dizi görevler alır. İspanyol Cumhuriyetçilerini destekleme komitelerinde halk cepesini destekleme komitesinde ve Ermenistana yardım komitelerinde görev olarak faaliyet yürütür.

1939 yılında Fransız komünist partisi üyesi olmak iddiasıyla tutuklanıp Paristeki Santee cezaevine konur. Kısa bir tutukluluk döneminden sonra salıverilir. Nazi faşistlerine karşı mücadelede aktif görev almak ister, fakat Lorbian'da bir garnizonda çalışmaya yollanır. Ardından ateşkes imsalanır. O zaman Manuşyan 41 ilkbaharına kadar mansyakinlerinde bir fabrikada

Aynı yılın Temmuz ayında yeniden tutuklanır ve hapse konur. Eylül ayının başında Fransız Komünist Partisine üye olduğuna dair yeterli delil bulunamamasından dolayı Alman faşistleri tarafından 315 numaralı sicile işlenerek salıverilir. Cezaevi yaşamı onu mücadeleden caydırmaz. Yoldaşlarına bağlı ve sadık kalmasının en güzel örneklerini gösterir.

Bir yıldan fazla bir süre Fransız Komünist Partisine bağlı MOI (Enternasyonal Devrimci Hareket) Kadrosu olarak Fransada yaşayan yüzbinlerce Ermeni arasında propaganda faaliyeti yürütür. MOI Paris örgütlülüğü 1942 Martında Alman faşistlerine karşı devrimci eylemlerini

başlatır. 1943 yılının temmuz ayında Misak Manuşyan bu örgütün liderliğini yürütür. Örgütün yönetici ve savaşçıları daha sonra Alman faşistleri tarafından ele geçirilip kurşuna dizilmeleriyle Misak Manuşyanın ve gurubunu ele geçirilmesi Kasım 1943) örgüt dağılır.

Misak Manuşyan kendi eylemci adını 17 Mart 1943 de duyurmaya başlar. İki yoldaşıyla birlikte Parisin Pont-de Levallois semtinde bulunan Alman garnizonun önünde bulunan bir grup SS faşistlerine karşı yaptığı el bombalı saldırı sonucunda fazla faşist Almanı Hitlere hediye olarak yollar. Kendi adını tanıttığı bu başarılı ve sarsıcı eylem ona dört anti faşist saldırı müfrezesinin Komutanlığını ve sorumluluğunu getirir.

Misak Manuşyan artık TIP-MOI Paris örgütlülüğünün sorumlusudur. Kendi komuta ve insiyatifi "Liberta" "Stalingrat" "Viktor Hugo" "Tehapiaev" adlı dört anti-faşist saldırı müfrezesi bulunur. Kısa bir süre içinde Alman işgalci faşistlerin karşı sayısız saldırılar gerçekleştirir. Bu saldırılar sonucu yüzlerce faşist Almanın cesedini Fransanın döşeme taşları üzerine bırakır.

Anta-faşist grup içerisinde gelişen silahlı direniş mücadelesi sürecinde görüş ayrılığı başgösterir. Örgütün disiplini zayıflar kendi içlerinde doğan ihaneti farkedemezler. Bu iç ihanet örgütün 1943 yılının 16 Kasımında düşman ele geçmesi-

ni beraberinde getirir. İşgalci Alman faşistlerinin ülke çapında saldırı ve aramaları örgütü çökertmez ama iç ihanet örgütün bütün savaşçıları ele geçirilmesini ve örgütün çökmesini başarır. 19 öi 20 Şubat tarihleri arasında giren Alman askeri mahkemesi yirmi üç direnişçiyi ölüme mahkum eder. Aralarında Misak Manuşyanın da bulunduğu çoğu direnişçi Komünist Parti üyesidir.

Misak Manuşyan kurşuna dizilmeden önce kadın arkadaşına yazdığı son mektubunda "Bugün öğleden sonra saat 15 de kurşuna dizileceğiz" der ve devamında "Seni mutlu edemediğim için derin üzüntü duyuyorum. Seninde istediğin bir çocuğumuzun olmasını çok isterdim. Savaşın sonra evlenmenin mutluluğumuz için bir çocuk sahibi olmanı rica ediyorum" der. **Misak Manuşyan** ve yirmi üç Komünist ve anti-faşist direnişçi **21 Şubat 1944 Tarihinde kurşuna dizilir**. Misak Manuşyan Adıyamanda yaşadığı Ermeni soykırımından kurtulur ama Pariste faşist Alman Nazi katliamından kurtulamaz.

Edebiyatla uğraşıp, şiirler yazdı. Silah kuşanıp faşizme kurşun sıkı kalemiyle geleceği namlusuyla faşist işgalin sonunu yazdı. Bir Proleterdi. Çünkü O, Proleter İdeolojisiyle donanmış bir Komünistti.

PARTİZAN

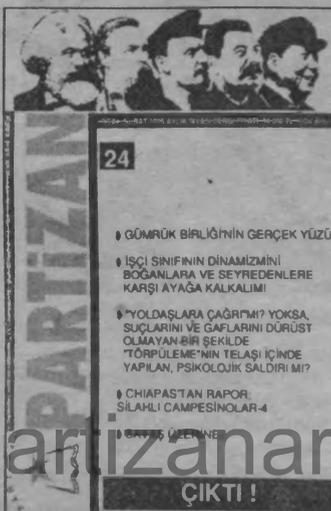
Cilt 1 (10-16. sayılar)
Cilt 2 (17-23. sayılar)

özgür gelecek

Cilt 1 (1-18. sayılar)
Cilt 2 (19-42. sayılar)

Ciltleri çıktı!

Yayınevimizden temin edebilirsiniz.

24

• GÜMRÜK BİRLİĞİNİN GERÇEK YÜZÜ

• İŞÇİ SINIFININ DİNAMİZMİNİ BOĞANLARA VE SEYREDENLERE KARŞI AYAGA KALKALIMI

• "YOLDAŞLARA ÇAĞIRMI? YOKSA, SUÇLARINI VE GAFLARINI DÜRÜST OLMAYAN BİR ŞEKİLDE "TÖRPÜLEMENİN TELASI İÇİNDE YAPILAN, PSİKOLOJİK SALDIRI MI?"

• CHİAPASTAN RAPORU: SİLAHLI CAMPEŞİNOLAR-4

• SİYASİ YERİNE

ÇIKTI!

İLAN

Tüm sınıfsal, ulusal ve cinsel sömürüye karşı olan devrimci-demokrat kuruluş ve örgütleri 8 Mart uluslararası Emekçi Kadınlar Günü panelimize davet ediyoruz.

PANEL TARİHLERİ:

4 Mart 1995 Wiyana-AVUSTURYA

11 Mart 1995 Köln- ALMANYA

12- Mart 1995 Den Haag veya Rotherdam-HOLLANDA

18 Mart 1995 Frankfurt-ALMANYA

AYIK-Kadınlar/Kurultayını Örgütleme Komitesi

Augusto Cesar Sandino

Nikaragua'lılar tarafından "Özgür İnsanların Generali" diye anılan, ölümünden tam kırk yıl sonra onun adını taşıyan Nikaragua'lı gerillaların gerçekleştirdiği devrimle ölümsüzleşen Augusto Cesar Sandino 1893'de Manaya'ya bağlı Niguimohoma köyünde doğdu. Yoksul bir köylü ailesinin oğlu olan Sandino ilk ve ortaokul eğitimi Jinatepe'de gördü. Ortaokuldan sonra okumadı ve ailesinin geçimini sağlamak için çalışıp ekonomik yardım etmek istedi. İlk önemli işinde bir altın deposunda mal deposu yöneticiliği yaptı. İşçiliği zamanında Honduras ve Guatemala'da maden işçiliği yaptı. 1923-1926 arasında Meksika'da bir ABD petrol şirketinde çalıştı.

1926'da ülkesine döndüğünde muhafazakar Adolfo Diaz'ın darbisine karşı liberallerin öncülük ettiği ayaklanmaya katıldı. Bu ayaklanma sırasında ABD deniz kuvvetleri, Nikaragua'ya çıkartma yaptı. 8 Mayıs 1927'de Nikaragua'lı liberal generaller ABD ile yapılan anlaşma gereği teslim olmayı kabul ederken, biri bu antlaşmayı kabul

Kavganın Güncesi

etmiyordu. Antlaşmaya karşı çıkan tek general Sandino'ydü. Sandino ülkede yabancı işgali hüküm sürdüğü savaşa çağını ilan etti.

Sahip olduğu 300 kişilik grubu silahlandırarak Nikaragua'nın ku-

zeyindeki dağlara çekildi. İç savaşa başladı. Kırmızı siyahlı bayrağı, parolası Patria libre O morir " ya özgür vatan ya ölüm" idi.

Sandino, Latin Amerika'da bir simge haline geldi. Mücadelesi karşısında gerilemek zorunda kalan ABD 1933'de deniz kuvvetleri piyadelerini Nikaragua'dan çekmek zorunda kaldı. Daha sonra kamu düzeni 1927'de ABD'li subayların yönetiminde oluşturulan bir güç olan "Ulusal Muhafızlar"a verildi. Bu yaşanan krizden sonra Cesar Sandino, ulusal muhafızlar lideri Sacasa ile uzlaştı. Savaşa son verdi ve silahlarını bıraktı.

Sandino'un bu tavır komünistler tarafından mahkum edildi. Sandino daha sonra Amerikalıların sermayesine el koyarak topraksız köylü ve işsiz proleter sorunu çözmek için hakim olduğu Mueva Segovia'da tarım kooperatifleri oluşturmaya başladı. Sandino'nun gerçekleştirdiği küçük sermaye oyunları bile ulusal muhafızların başkanı Somaza ve iktidarı korkutmaya yetiyordu.

Sandino 21 Şubat 1934'te ABD'nin katıldığı bir komplo ile önce Managua'daki başkanlık sarayına davet edildi. Burada ulusal muhafızlar tarafından kaçırılarak bir gün sonra hunharca öldürüldü.

Anti-emperyalist bir eylem ve Kanlı Pazar

Türkiye'de "68 kuşağı" olarak bilinen genç devrimciler Mao Zedung önderliğindeki Büyük Proleter Devrimi'nde etkisiyle Türkiye'de bir hayli güçlenmişti. Bu öğrenci gençlik, çalışmalarını kampüslerde sürdürüyordu. Daha sonra okul ve üniversitelerin dışına çıkarak işçi sınıfının içinde yer aldılar. İşçi, köylü ve memurların eylemlerine katılıp onları desteklediler. Ayrıca işçi sınıfına siyasi ve politik görüşleri kavratmaya çalışıyorlardı. Öte yandan Türkiye'de devlet destekli islamcı gericiler ve sivil faşistler yetiştiriliyordu. Bu gerici faşistleri devlet yetiştirip istediği zaman köpek gibi işçi sınıfı ve devrimcilerin üzerine saldırtıyor ve çatışmalar yaratıp kan akıtıyordu.

Türkiye'de 1968 yılı öğrenci kuşağının eylemlerinin en yoğun olduğu ve tarihte de yerini alacak bir yıldır. Bu öğrenci kuşağının ve işçi sınıfının anti-emperyalist tavırları güçlenmiş ve emperyalizme karşı savaş açmıştı. İşte bu dönemde ABD Ankara büyükelçiliğine atanan Robert Kommer'in Türkiye'ye gelişini büyük tepkilere yol açtı. Robert Kommer, rektörün davetiyle ODTÜ'ye geldiğinde bahçede park edilen arabası yakılarak protesto edilmişti.

Dönem hükümetinin faşist tutumlarının da etkisiyle, gelişen anti-emperyalist tavırlara rağmen ABD emperyalizminin 6. filosu İstanbul'a gelmişti. 1969 yılı Temmuz ayında 6. filonun İstanbul'a gelmesi

dolayısıyla Türkiye'nin her yerinde emperyalizme karşı eylemler düzenlenmişti. Bu eylemler karşısında AP iktidarı sert önlemlere başvurdu. Ve polisin İTÜ yurduna yaptığı saldırı sonucunda devrimci gençler anti-emperyalist mücadelelerinde ilk şehitlerini verdiler. Vedat Demircioğlu polisler tarafından öldürüldü.

6. filonun İstanbul'a gelmesinden sonra o güne kadar en büyük eylem ve kitle gösterisi İstanbul'da düzenlendi. 16 Şubat 1969 Pazar günü yaklaşık 30 bin kişilik kitle Taksim alanına doğru hareket geçti. Daha önceden planlanmış bir şekilde Taksim'e gelen gerici kitle ve faşist köpekler, Taksim alanında namaz kılıyorlar ve polis, hukuku yapılan eylemin yanlış olduğunu bildiği halde, bu gerici kitleye karışmıyordu. Em-

peryalizme (ABD emperyalizmi) karşı birleşen 30 bin kişilik işçi, köylü ve devrimci kitle, Taksim Meydanı'na doğru yürürken, polis tarafından engelleniyor ve joplarla dövülüyorlardı. Taksim Alanı'na gelen ve emperyalizme karşı yürüyüş katılan onbinlerce işçi, köylü ve devrimci insanın üzerine gerici güçler ve faşist köpekler taş, sopa ve silahlarla saldırdılar.

Sivil faşist gerici köpekler, AP hükümetinden aldığı destekle Taksim alanına giren miting kolunun üzerine bomba attılar. Saldırı sonucu iki TİP üyesi Tuna Erdoğan ve Turgut Aytaç isimli işçiler öldüler ve yüzlerce işçi ve devrimci insanlar yaralandı.

Bundan dolayı 16 Şubat 1969 Pazar tarihi Kanlı Pazar günü olarak geçti.

Ulaş Bardakçı

Halkların devrimci mücadelesinde savaşın önder kadrolarından biridir Ulaş Bardakçı. Yoldaşların güvenle haykırdığı isim ve binlerce çocuğun onurla taşıdığı bir mirasdır Ulaş adı.

Ulaş Bardakçı ODTÜ'de tanıştığı devrimci düşünceyle üniversite içinde devrimci faaliyetlere başladı. FKF ve TİP içinde çalışmalarda bulundu. Bu çalışma içerisinde Mahir ve arkadaşlarıyla tanıştı. Ulaş Bardakçı ODTÜ'de İrfan Uçar, Münir Aktolga ve SBF'den Mahir Çayan, Yusuf Küpeli ve Hüseyin Cevahir'le beraber Türkiye'de işçi sınıfının sosyalizm mücadelesinin düzen dışı bir örgütlenmeye sahip olması gerektiğine, 1965-1968 arasında yaşadıkları pratik deneyimlerden sonra kanaat getirdiler. Daha sonra Ulaş Bardakçı, Mahir ve arkadaşları kendi

öz güçleriyle 1969 kışında THKP-C çekirdeğini oluşturdu ve 1971 yılında THKP-C adlı örgütünü Genel komitesinde yer aldı.

Ulaş arkadaşlarıyla beraber Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilmesini engellemek için bir dizi askeri ve politik eylemler yapma kararı aldılar. Bunlardan biri ve en büyük eylemi 17 Mayıs 1971 yılında Mahir Çayan, Ziya Yılmaz, Oktay Etiman, Necmi Demir ve Hüseyin Cevahir ile birlikte İsrail'in İstanbul Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçırdılar. Bir bildiriyle devletten isteklerini yani Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idam edilmemesini ve serbest bırakılmasını istediler. İsteklerinin yerine getirilmemesi üzerine Başkonsolosu öldürdüler ve kaçmaya çalışırken yakalandılar. Ulaş Bardakçı, Mahir Çayan ve arkadaşlarıyla beraber 21 Kasım 1971 yılında Kartal/Maltepe Askeri Cezaevinden firar

Ulaş BARDAKÇI (Solda)

edip kaçtılar. 19 Şubat 1972 yılında da faşist köpekler tarafından vurularak şehit düştü.

Sömürücü düzen karşıtı militanlar başta olmak üzere halkın devrimci mücadelesinde yaşayacaktır Ulaş Bardakçı.

İbrahim Diyor ki

Şafak revizyonistleri gerilla savaşını reddediyor

"Kızıl Siyasi İktidarın Kurulması Sorunu Üzerine" başlıklı tahrifat kolleksiyonunda şöyle deniliyor:

"Örneğin, şehirlerdeki mücadele ile desteklenmeyen bir köylü hareketi bastırılmaya mahkumdur. Örneğin Doğu bölgesindeki bir köylü isyanı bir proleterya partisi önderliğinde Ege ve Çukurova köylülerinin mücadelesi ile başlıca sanayi şehirlerimizdeki işçi sınıfımızın hareketiyle desteklenmiyorsa **kızıl siyasi iktidarı yaşatamaz**" (abc)

Daha önce, oportünizme özgü bu belirsiz ifadeden şu üç noktayı belirlemiştik.

1) Revizyonistler, "bir köylü hareketi"ni, yani silahlı köylü mücadelesini sadece toptan bir köylü isyanı olarak düşünmektedirler.

2) Silahlı köylü isyanının derhal bir kızıl siyasi iktidara yol açmasını ve onu yaşatmasını düşünmektedirler.

3) Bir köylü isyanının derhal kızıl siyasi iktidara yol açması ve onu yaşatması için de, bu isyanın diğer köylü bölgelerdeki köylülerin ve başlıca sanayi şehirlerindeki işçilerin proleterya partisi önderliğindeki mücadelesiyle desteklenmesini şart koşmaktadır.

Üçüncü nokta üzerinde durduk. İkinci nokta üzerinde biraz ilerde duracağız. Birinci noktaya gelelim: Revizyonistler kızıl siyasi iktidarın doğması için, küçükten büyüğe, zayıftan güçlüye, basitten karmaşığa doğru gelişen uzun süreli bir gerilla faaliyetini; bu faaliyet içinde halk ordusunun adım adım inşasını, gerilla birliklerinin düzenli ordu birliklerine doğru gelişmesini, gerilla savaşının hareketli savaşa doğru gelişmesini gerekli görmüyor. Hatta bunu düşünmüyor bile. Bir bölgede kızıl siyasi iktidarın doğması için, esas olarak o bölgede toptan bir köylü isyanını şart görüyorlar.

Evet, silahlı köylü mücadelesinden söz ederken sürekli, revizyonistlerle bir aynı dillerle konuşmaktayız. Onların silahlı köylü mücadelesinden anlattıkları, her zaman için her hangi bir köylü bölgede toptan bir köylü isyanı olmuştur. Böyle bir isyanın bir anda bastırılacağı kaygısıyla da, durmaksızın, başka bölgelerde örgütlenmeden ve kitlelere kumanda eder duruma gelmeden, silahlı köylü hareketine girilmeyeceğini iddia etmişlerdir. Örgütlenmelerini de bu anlayışlarına uygundur: İleri unsurları gerilla grupları içinde örgütlemek yerine, köylüleri toptan bir isyana hazırlamak için eğitim grupları içinde örgütlemek ve eğitmek!

Revizyonist baylar bu görüşlere kendilerini öyle kaptırmışlardır ki, geçmişte de bütün hesaplarını bu hayaller üzerine kurmuşlardır. Reformcu burjuvazinin tezgahlayacağı bir askeri darbeye büyük umutlar besliyorlardı.

Darbe ile iktidarı ele geçiren burjuvazi toprak reformu vs. denemesine girişecekti. Köylüler ağaların topraklarına el koyacaklardı. Reformcu burjuvazi toprak ağalarıyla mücadele halinde olacağı için buna ses çıkarmayacaktı. Hatta, köylülerin silahlanmasına bile yardım edecekti (!). Böylece kitleler halinde ayaklanan köylüler, köylük bölgelerde, revizyonistlerin de önderliğinde iktidarı kendi ellerine alacaklardı (!). Baylar böylelikle ucuz ve kolay başarı hayallerini besliyorlardı. Bu nedenle de M.Belli, H.Kıvılcımlı ve D.Avcıoğlu ile birlikte askeri bir darbeye dört gözle bekler olmuşlardı. Hatta böyle bir darbeye ortam yaratmak için, faşizme karşı mücadele adı altında darbe kürsüculüğü teorisini geliştirmişlerdi. Bugün yine aynı anlayış, biraz daha incelmis olarak devam ediyor. Örneğin, TİKKP Program Taslağı'nda, gerilla faaliyetinde tek sözcük bile sözedilmemiştir. Şafak'ta gerilla savaşına konuşulmuş tek sözcük yoktur. Silahlı mücadelenin biçiminin, bugün esas olarak gerilla savaşına olacağı düşüncesine rastlamak olanaksızdır. Sadece köylü komitelerinin (?) yürüteceği ve yöneteceği, ne olduğu belirsiz bir mücadeleden söz edilmektedir.

Marksist-Leninist kanadın yönettiği sürekli ve sistemli eleştiriler karşısında bir köşeye sıkışan revizyonizm, marksist-leninistlerin yazılı bir eleştirisinden satır satır aktarma yaparak kaleme aldıkları bir genelgede, lütfen çete savaşımda da söz etmişlerdir. Şafak revizyonistleri, dükkanlarında her çeşit mal bulunduran açık göz bir tüccar gibi davranmaktadırlar. Piyasaya sürdükleri mal müsteri bulamazsa veya malın sahteliği ortaya çıkarsa, hemen onu çekip yenisini piyasaya sürmektedirler. İşte, çete savaşını kabul etmiş görünmeleri de bu cinsten bir ihtiyat önleimidir. Gerçekte gerilla savaşının gereğine ve önemine hiç bir zaman inanmamışlardır. Ve hala da inanmamaktadırlar. Zaten yukarıya aktardığımız cümleler bunun kanıtıdır. Marksist-Leninistler, ne sansuz olarak, ne de geçici olarak, hiç bir mücadele biçimini reddetmezler. Sadece, birincil mücadele biçimleriyle ikincil olanları birbirinden ayırırlar, ikincil olanı, birincil olana bağımlı kılarlar. Biz bugün, silahlı mücadele içinde birincil mücadele biçimi olarak gerilla savaşını görüyoruz. Gerilla savaş, zayıf bir gücün kendinden üstün bir düşmana karşı mücadelesi biçimidir. Aynı zamanda köylü gerilla savaş, köylülerin sınıf mücadelesinin doğal sonucu ve en yüksek biçimidir. Köylü gerilla savaş, yürütüldüğü bölgede, köylüleri ayaklanmaya hazırlamanın da bir aracıdır. Ve en önemli araçlarından biridir. Gerilla savaş ile nihai zafer kazanılamaz. Gerilla savaş düşmanı yıpratır, zayıflatır, moralini bozar. Düşmana nihai darbeyi düzenli ordu indirecektir. Gerilla savaş aynı zamanda düzenli orduya geçiş aracıdır. Köylü isyanları düzenli ordunun henüz doğmadığı ve doğması için de koşulların elverişli olmadığı durumlarda, gerilla savaşına dönüştürülmeli; isyan eden köylüler, gerilla birlikleri biçiminde örgütlenmelidir. Düzenli birliklerin doğması için koşullar elverişliyse, ya da düzenli ordu oluşturulmuş ise, isyan eden köylüler düzenli birlikler halinde örgütlenebilir. Ülkemizin bazı bölgelerinde düzenli ordular kurulduktan sonra da, elbette gerilla savaş devam edecektir. Ama artık gerilla savaş birincil mücadele biçimi olmaktan çıkacaktır.

Düzenli ordu oluşturuluncaya kadar silahlı köylü mücadelesinin biçimi esas olarak gerilla savaş olacaktır. Diğer bütün biçimleri buna bağlı olacaktır. Düzenli ordu görece uzun bir mücadele sonunda, gerilla birliklerinin adım adım düzenli birliklere dönüşmesi sonucunda kurulacaktır. Revizyonist klik belirsiz bir gelecekte, bütün ülke çapında örgütlenirken, kitlelere kumanda eder duruma geldikten ve bozkırı kuruttuktan sonra (!) hem düzenli orduyu, hem de buna bağlı olarak kızıl siyasi iktidarı, bir çırpıda kuracağını hayal ediyor. Revizyonizmin, Mao Zedung Düşüncesi damgasını da sahtekarca yapııştırarak piyasaya sürmek istediği asıl mal budur.

'95 / 8 Mart'ına yaklaşırken kadın sorununun neresindeyiz?

Newyork'lu tekstil işçisi kadınların "eşit işe eşit ücret, 10 saatlik iş günü ve kadınlara oy hakkı" için başkaldırdıkları ve sömürücülerin kanla bastırıldıkları bu kavgada 116 kadının yanarak canverdiği günün üzerinden 138 yıl geçti. Ondan önce ve ondan sonrada kadınlar zulmün olduğu her yerde gücü ve bilinci oranında kavgaya kattı. Bu kavga'nın kâh sahibi, kâh destekçisi oldu. Sovyet, Çin, Vietnam, Nikaragua vb. nice devrimlerde vazgeçilmez yere sahip oldu. Yani kadının adım var olduğu defalarca kanıtlandı. Ama tüm bunlara rağmen hem dünyada hem de ülkemizde bugün kadın olması gereken yerde değildir. Kadın hala ikinci sınıf görülmemekte, hala politik mücadelede erkeğe eşit konumda olmamaktadır. Kadın ve erkek eşitliği ve kadının sorununu nihai çözümü için ısrarla savunulması ve pratiğe uygulanması gereken noktalar şunlar olmalıdır;

a) Kadın sorununun bilincinde olmak, b) Kadının politik mücadeledeki sürekliğini sağlamak, c) Sınıfsal bakış açısıyla sosyalizmi, giderek, komünizmi hedeflemek.

Bunlar 3'lü sac asyağı gibidir. Birinden birinin eksik olması yığını beraberinde getirir ve devrimi imkansızlaştırır. İnsan soyunun yarısını oluşturan kadının katılımı hiçbir toplumsal olay nihai çözüme ulaşamaz.

Kadın sorununun bilincinde olmak ne demektir. Bunun yolu öncelikle o sorunun varlığını kabul etmekten, o sorunu görmekten ve o sorunu yaşamaktan geçer. Sorun olarak yaşanan şeyleri yaşamın doğallığı olarak kabul edenler, başka türlü olunamayacağından düşünürler ya da sorun olarak görüp de, yaşananları dışarıya atmayanlar veya rahatsız olup da birşeyler yapmak istemeyenler elbette onun değişmesi için çaba göstermezler. Bugün ülkemiz geçreğini irdelediğimizde kadınların politik mücadelede bu kadar yetersiz kalmalarının en büyük nedenlerinden biri ve en büyük handikapı budur. Önemli bir kesim bunu yaşamın doğallığı olarak görür, ona yakın bir kesimi de sorun olarak görür ama değişmesi için emek vermek istemez. Az bir kısmı da bu sorunlardan rahatsız olur, zincirlerini kırar ve sorunun çözümü için kavga'nın içinde yer alır.

Bu ezici çoğunluğa karşı 2 türlü görevimiz olmalıdır. Birincisi; sorunun farkında olmayanlara sorunun varlığını göstermek, perspektif sunarak mücadeleye çekmek. İkincisi sorunun farkında olup da çözümü için emek sarfetmeyenleri şiddetle sarsıp dürtülüğe davet ederek kavgaya katılmasına yardımcı olmaktır.

Sorunun bilincinde olan, ona yüreğinde hisseden ve ondan acı çeken insanlar elbette onun çözümü noktasında bir arayışı girer. Her kişi, kurum, kuruluş yada siyasal yapı sınıf karakterine, ideolojik yapısına göre sorunun çözümü noktasında politika yapar. Son tahlilde proleter ya da burjuva bakış açısıyla sorunun çözümüne kalkar. Her sorunda olduğu gibi ka-

dın sorununda da burjuva anlayışla yaklaşan sorunun devamına olanak sağlarlar. Zira sorunun özünü zaten özel mülkiyet ve onun savunucusu burjuva-federal anlayışlar oluşturur. Onlara karşı durmadan, onların alternatifini sunmadan sorunun çözümü mümkün değildir. Kısmi iyileştirmeler olsa da sorun varlığını aynen korur. Bu nedenle kadın sorununda feminist ya da sosyal feminist çözümler önerileri sorunun devamından öte bir anlam taşımaz. Bu nedenle kadın sorununun çözümü ancak ve ancak proleter bakış açısıyla mümkündür. Çünkü proleter bakış açısı sorunun özünü özel mülkiyete dayandırır, sorunu toplumsal sorunun bir parçası olarak görür ve kurtuluşun ancak sınıf mücadelesine katılmakla sağlanacağını savunur. Sorunun varlığını ya da özgünlüğünü kabul etmek, ancak onun için özgün politikalar uygulamak anlam kazanır. Bu gerçek bilince çıkarılmadığı müddetçe sorunu kabullenmenin onca da kıymet-i harbiyesi yoktur. Bu, yaşamla bütünleşmeyen, raflarda tozlanan "iyi programlar"dan başka bir anlam taşımaz.

İşte ülkemiz sorunun en büyük handikapı da bu noktalardadır. Birincisi: Çoğu kadın ve erkek bu sorunun varlığını, acısını, yaşamı zorlaştırıcılığını, güzellikleri soldurduğunu, insan olma onuruna gölge düşürdüğünü yüreğinde, bilincinde, tüm hücrelerinde hissetmiyor, acı çekmiyor. Zira çok acı çekilise halkın deyimiyle "bir hal çaresi bulunur."

İkincisi; sorunun özgünlüğü kabul edildiği halde ona uygun politikalar uygulanmıyor. Kafa yorulmuyor. Bugün kadın sorununun varlığından artık bırakalım devrimci- demokrat, sosyalistleri, sorunu sapırmak ve bu muazzam uyuyan potansiyele peşine takmak, onu kendi çıkarlarına kullanmak için burjuvalar da söz ediyor ve çıkarlarına uygun politikalar belirliyorlar. Unutmamalıyız ki kadınlarımızın feminizm yada sosyalist feminizmine kaymalarının bir nedeni de sosyalist camiada bu sorunun yeterince tutarlı sahiplenilmemesidir. Bu nedenle sosyalistlerin bu noktadaki pratiği sorgulanmalı (teorik bağlamda doğruların savunsalar da) doğruların yaşamla örtüşmesinin çabası verilmelidir. Hiç kimsenin, hiçbir yapının kendi yanlışlarının sosyalizme fatura edilmesine hakkı yoktur. Zira sosyalizm her sorunda olduğu gibi bu sorunda da doğruları savunmaktadır.

Peki kadın sorununun varlığını kabul eden, toplumsal sorunun bir parçası olarak gören ve sınıfsal kurtuluşu savunan biz sosyalistler ne yapıyoruz? Hangi özgün politikayı savunuyoruz? Kadınlara politik yaşama çekmek için ne yapıyoruz? Gündemdeki kadın sorunlarına nasıl müdahale ediyoruz ya da bu sorunlar özgülünde gündemi nasıl belirliyoruz? Bunlar hep yanıt bekleyen, hatta devrimden sonra bile üzerinde durulması gereken olgulardır. Zira kadının sorunu belli oranda devrimle çözümlense bile yine de devam edecektir. Yasalarda sağlanan eşitliğin yaşamla örtüşmesi için tekrar tekrar kültür devrimine

ihtiyaç duyulacaktır. Zira yüzyılların içselleştirdiği değer yargıları, cinsiyetçi işbölümünün beyinlerden, yüreklerden ve yaşamdan sökülüp atılması öyle kolay değildir.

Kadın sorunu; bir avuç politik kadının omuzlarına yıkmakla ya da bir-iki demek veya kadın komisyonu oluşturmakla geçiştirilecek bir olgu değildir. Bunun için öncelikle emekten yana herkesin bilince çıkardığı yüreğinde, beyninde hissettiği merkezi bir politika ve onun uygulanmasını gerektirir.

İkincisi; yaşamın her alanında ve her zaman diğer mücadelelerin yanında, sorunun boyutu oranında bunda mücadelesi verilmelidir. Zira kadınların yaşadıkları her alanda şu ya da bu boyutuyla bu sorun da yaşanmaktadır. Bu sorunu başlık parasıyla alınıp satılan, oğlan doğurmaya mahkum edilen, eşit işe eşit ücret almayan ve benzeri bir dizi sorunun altında adı yok sayılan kadın da yaşamaktadır. Arada önemli bir fark olsa da politik mücadelenin şu ya da bu boyutunda yer alan kadın da yaşamaktadır. İşte gözden kaçan ve tıkanmaya yol açan bir neden de budur. Zira politik yaşam içinde yer alan kadın ve erkeklerimiz günlük ve özel yaşamın sorunlarını eşit omuzlamıyorlar. Ve bu kadını süreç içinde gitikçe geriletiyor. Ya da erkeğin kamuflesi olarak görülüyor. İlgilitesini riske eder diye geri tutuluyor. Buna başkaldırın kadınlar bilincinin gücüyle bu zinciri kırsalar da, büyük çoğunluk mevcut statükoya boyun eğiyor. Erkeği politik keçilince ya da saf değiştirince o da onunla birlikte hareket ediyor. Ya da süreç içinde gerileyip ayak bağı olmaya başlıyor.

Ülkemiz sol hareketinde kadın sorununa sığ, sol ve sloganvari yaklaşmaktadır. Kendine devrimciyim diyen herkes, her yapı "kadın kalmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz" diyor. Çok doğru, ama peki kadınlar devrimci mücadeleye nasıl katılacaklar? Eğer bizler kadının içinde bulunduğu gerçekliği görmezsek ikinci sınıf kabul edildiğini, sosyal, siyasal, kültürel yaşamdan uzak tutulduğunu bunun yansımaları olarak edilgen ve kadenci olduğunu bilince çıkartmasak, onların üzerindeki bu olumsuzlukların etkisini kramazsak nasıl çekeriz mücadeleye?

Nasıl ki ezilenlerin kurtuluşu sınıf savaşımında, devrimdedir dememize rağmen bunların ekonomik sorunlarına, taleplerine yüz çevirmiyorsak, bu taleplerden yola çıkıp, bunlara siyasal içerik kazandırıp sistemle bağlantısını kurup onları sınıf savaşımına çekme mücadelesi veriyorsak, kadın sorununa da aynı perspektifle yaklaşmalıyız. Kadın sorununa eğilmek elbette ona takılıp kalmak değil, bu feminizmdir. Bu sorunlardan yola çıkıp onları devrim kavgasına katmaktır aslolan. Yaşadığı devasa kadın sorunları çözümünde birazcık ıfılcama gören kadın onun verdiği umut, onun verdiği şevkle atılm yapacaktır. İnsan kimliğini yüreğinde hissedecektir. O zaman mücadelede ya da sosyalizm için soyut, ulaşılması

imkansız bir hayal değil, ete kemiğe bürünmüş bir olgu olacaktır.

Şu gerçek artık görülmelidir. Sınıfsal olarak ezilmişlik tek başına kadını mücadeleye çekmek için yeterli değildir. Eğer öyle olsaydı bugün milyonlarca çalışan, emeği sömürülen kadın var. Ama kavga'nın orta yerinde değiller. Dönem dönem bazı ekonomik talepler için erkek omuzdaşlarıyla atağa geçiyorlar sonra yine eski edilgen yaşamlarına dönüyorlar. Siyasallaşmıyorlar. Zira kadın olmanın getirdiği bir dizi ayakbağı ile kavgaya etmiyor ya da etmeyi göze alamıyorlar. Ve kadınlarımız KAVGANIN SAHİBİ DEĞİL, DESTEKÇİSİ KONUMUNDA KALYORLAR.

Sonuç olarak diyeceğimiz şu ki; bugün kadınların politik mücadeleye çekilmesinde, şu ya da bu örgütlenme içerisinde alınmasında oldukça merkezi durumdayız. Bu gerçeğin bilincinde olmalı a) Herkesi ve iradi müdahale etmeliyiz. b) Demokratik kadın örgütüllüklerinin yanı sıra örgütlenmenin olduğu her üretim ya da çalışma alanında ayrıca kadın sorununda özel örgütüllüğe gidilmeli. Ve kadınların mücadeleye çekmek için özel çaba verilmelidir. c) Kadınların yönelik yayın ve A/P faaliyetlerine önem verilmelidir. d) Yasalarda kadın aleyhine yazılı ya da yazılı olmayan maddeler, gelenek görenek, değer yargılarıyla mücadele edilmeli, değişmesi noktasında kamuoyu yaratılmalıdır. e) Kadınlara aleyhine gündeme getirilen her saldırıya (hak gasbı, maddi ya da manevi saldırı vb. vb.) herkesten önce ve herkesten daha tutarlı olarak sosyalistler sahip çıkmalı, saldırıyı geri püskürtmelidir. Bu, geniş kadın kesiminin sosyalistlere sempatiyle yaklaşmasına olanak sağlar. f) En önemlisi de kadın sorununuyla mücadeleyi 3-5 politik kadının omuzlarına yıkmak yanı sıra vazgeçmeli, sınıf bilinçli her erkek bu noktada kendini sorumlu tutmalıdır. Ancak bu koşullar yerine getirildiğinde kadınların politik mücadelede layıkıyla yer almalarının önü açılır. Ancak bu koşullarda kadınlar kavga'nın destekçisi değil, sahibi olurlar. Ancak ve ancak bu koşullarda kadınlarımız politik yaşamın içinde yer alırlar, dalga dalga çoğalıp, erkek omuzdaşlarıyla birlikte yaşama damgalarını vururlar.

Evet, bugün kadınların mücadeledeki yeri bakımından olması gereken çok gerisindeyiz. Ama bu bizi asla umutsuzluğa itmiyor, itmemelidir de. Çünkü bizler diyalektik düşünme inancıyla, Zülmün-zorbahlığı, sınıfların olduğu yerde sınıfsal başkaldırı olacaktır. Bu başkaldırı kendi doğrularını da dayatacaktır. Ama tüm mesele doğrular dayatmadan MLM ışığında dünya ve ülkemiz devrim mücadelesinin tecrübelerinden ders çıkararak doğru politikayı yaşama geçirmek noktasında iradi müdahale etmek ve doğrulara ısrarkar olmaktadır. İnanıyoruz ki gelecek bizden yanadır.

Yaşamın yarısı olan kadınlara çağırımızdır!

İşçi, köylü, genç, öğrenci, memur, göçmen kadın, ev kadını!

Emperyalizmin uşağı patron- ağa devletinin sana sunduğu sistem, baskı, zulüm kanla örülmüştür. Bu sistemde iyiden güzelden yana, insan onuruna yaraşır hiçbir şey yoktur. Ve sen tüm bunları günbe gün yaşıyorsun, hücrelerinde hissediyorsun. Karar verme zamanı geldi de geçiyor bile. Var olan sorunlar artık dayatıyor: Spartaküs ruhuyla köleliğe isyan mı edeceğiz, yoksa uşak bir ruhla köleliğe boyun mu eğeceğiz? Yaşam ikisinin ortasında bir seçim tanımlıyor.

Hayata ikinci bir kez daha gelme şansımız yoktur! Bu nedenle yaşayacaksa insan gibi ve onurlu yaşayacağız. Bunun için örgütlü mücadeleye katılıp düzenin içselleştirmeye çalıştığı kadın ve erkek kimliğini reddedip, yeni tipte insan olma kavgasına vermeliyiz. Sürekli dert yamak çözüm değildir. "Dert yamak teslim olunan kabullenmişliğin kefaretidir." Var olana teslim olma değil onu değiştirme kavgası verelim. Unutmamalı ki yaratan da, kahreden de yine bizleriz.

Yaşamın güzelliklerinden, mücadeleden uzak, ot gibi, zavallı bir yaşamı kabullenmek bir insanın kendine ve çevresine vereceği en büyük mutsuzluktur.

Mücadele insanı güzelleştirir, insana yaşama zevkini verir, sarsılmaz dostluklar kazandırır, onurlu kılar.

Sen özgür geleceği kendi ellerinle yaratabilirsin.

Sen değiştirip, dönüştürüp yaşamı yeniden üretebilirsin.

Sen ortak sevinçleri çoğaltıp, acılarını paylaşarak azaltabilirsin.

Ve sen iyi bir eş, iyi bir anne, iyi bir yoldaş, iyi bir insan olabilirsin.

Bunların herbiri coşkun bir mutluluk kaynağıdır.

Yeterki köle durumuna isyan et! Bencilliği, korkuyu, cehaleti, hantallığı bir kenara at. Göreceksin ki ödediğin bedellerin karşısında kazandığın haklar, güzellikler o kadar çok ki. Sen mücadeleye katılmakla hem kadın olarak hem de insan olarak yaşamın vazgeçilmez bir parçası olacaksın.

İşçi, emekçi kadın!

Sen kavga'nın sahibi olduğun müddetçe özgür olursun. Bilmelisin ki özgürlük; Clara'nın dediği gibi "Ben buradayım ve kişileri kendi görüşümce değerlendirebiliyorum, ekmeğimi kazanıp, yaşamım hakkında karar verebiliyorum demektir"

Özgürlük; Kendini ifade edebilmek, dünyanın değiştirilmesi mücadelesine katılmayı denemek demektir. Birlerinin eşi, annesi ya da yakını olarak değil, yaptıklarımızla değer olabilmektir.

Özgürlük; dostluk, voldaşlıktır, sevgidir, emektir, tutkudur, yaşamın kendisidir, yaşamı diyebilirdir.

Öyleyse özgürlük için, insanlık için, sosyalizm için Haydi Örgütlü Mücadeleye.

Şan olsun her günü 8 Mart kadınlarına.

www.partizanalari.net

YENİ DEMOKRAT KADINLAR

8 Mart'a hazırlanırken!

G eçmiş dönemlerde büyük bir kesim için 8 Mart'la ilgili çalışmalar Mart'a bir kaç gün kala başlar 9 Mart'ta noktalanır ve bir sonraki 8 Mart'a kadar kadın sorunu rafa kaldırılır. Kadın sorununa duyarlılık bu düzeydedir. Günümüzde olması gerekenin çok altında da olsa bu sorunda biraz daha yol katettiğimizi söyleyebiliriz. Her ne kadar kadın sorununun önemi, sınıf mücadelesindeki yeri bilinç üzerine çıkarılması da kitlenin talebi, yada kitlenin uyutulması veya hem daha çok ilgililiyim yarışması nedeniyle; 8 Mart'ı odağı durumundadır. 8 Mart'la ilgili platform çalışmalarını biraz daha önce başlıyoruz. Tabii ki önemli olan 8 Mart'la ilgili biraz daha önce başlaması değil, ya da 8 Mart'tan 8 Mart'a kadın sorununa eğilme değil, önemli olan kadın sorununa sınıfsal yaklaşma, yaşamın her alanında bunun mücadelesini vermek ve bugün 8 Mart şiarıyla hareket etmektir.

'94 8 Mart'ında, EKB; "hergün 8 Mart" ve "cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son" şiarıyla 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kutlanması çalışmasına büyük bir özveriyle katıldı. 8 Mart'ın dünya kadınlar günü değil de Dünya Emekçi Kadınlar Günü olduğu gerçeğinde ısrarkar davranarak diğer bazı kesimleri de etkileyerek 6 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Günü adıyla ortak bir mitingin gerçekleşmesinde yoğun çaba harcadı.

EKB 8 Mart'ın toplu 1 Mayıs gibi birlik ve mücadele günü olduğu gerçeğinden hareket ederek bu günde mücadelenin yükseltilmesi ve sokaklara çıkılması noktasını savunurken, DİSK ve bilumun reformist yapılar 94 8 Mart'ını salınlar harçtılar. Bir taraftan kadınlığı seminer ya da panellerle geçiştirtiler. Yoğun eleştiriyi maruz kalan bu kesimler dip-

ten gelen dalganın etkisiyle bu yıl sokakta şenlik yapma eğilimi gösterdiler.

EKB bu yılda geçen yilki tecrübelerinden yola çıkarak ilk platform çağrısını yapan kurum oldu. Ortak eylemlilikler oluşturma çağrısında 2 esas öneriyle gidildi. Birincisi; miting önerisi. Özellikle zamlar, işsizlik, özelleştirme ve devlet terörünün protesto edildiği bir içerik taşıması anlayışı önerdi.

İkincisi; haksız savaşa son adı altında Kürdistan'a yürüyüş önerisiydi. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Etme Hakkı ilkesinden yola çıkan EKB haksız savaşın ülkemiz halklarına getirdiği yıkımı ve vahşeti protesto etmek, şovnizmin etkilerini kırmak için orada Kürt kadınlarıyla yapılan bir kutlamanın büyük bir anlam taşıyacağı düşüncesiyle hareket etti. Geniş katılımlı bir uğurlamayla gidecek heyet devlet engeline takılırsa kamuoyu yaratmada ve soruna bir kez daha parmak basma anlamında önem taşıyacaktı. Bu iki büyük etkinliğin dışında her üretim alanının kendi özgülünde çeşitli etkinliklerle (panel, seminer, şenlik vb. vb.) 8 Mart'ı kutlaması, kadın sorununu bilince çıkarılması ve kadınların mücadeleye çekilmesi noktasında bir kilometre taşı olması noktasında çaba verilmesi gerekliliğini inandırak EKB bu anlayışı doğrultusunda A/P yapmaktadır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kadın-erkek tüm ezilen kesimin sahip çıkması gereken bir gün olmakla beraber kadınların kendi sorunlarına daha duyarlı hale gelmeleri ve eylemliliklerin kadın ağırlıklı olması noktasında özel bir çaba harcanması gerektiği görüşüne varıldı. Bu nedenle yapılacak bir mitinge daha çok kadının gelmesi için işyerlerinde, semtlerde daha yoğun bir faaliyet yürütülmesi ve mümkünse araba tutulması gerekliliğine dikkat çekildi.

Viranşehir'de özel tim ve korucu terörü

Şanlı Urfa/ Özgür Gelecek- 17 Aralık 1994 günü Viranşehir bölgesinde devlet güçleriyle PKK gerillaları arasında çakan çatışmanın ardından, Viranşehir'in köylerine, Metinan aşiretine bağlı korucular ve özel timler tarafından baskılar yoğunlaştırıldı. Metinan aşiretine bağlı korucular ve özel timler köyleri basarak, köylülere ya silah alıp korucu olmaları ya da köylerini terk etmeleri, aksi takdirde daha önce yaptıkları gibi bir çok insanı öldüreceklerini söyleyerek, tehdit etmektedirler. Bu tehditlerin ardından pek çok köylü, köylerini terk ederek Viranşehir'e göç etmeye başladılar. Viranşehir'de daha önce çeşitli DKÖ'leri ve HADEP'lilere yönelik çeşitli saldırılar gerçekleştirilmiş, bazı yöneticileri faili belli cinayetler sonucu katledilmişti. Son dönemlerde bu saldırılar pervasızlaşarak artmaya başladı. En son olarak 3 yurtsever herkesin gözü önünde kurşunlanarak katledildiler. Viranşehir halkı son gelişmelerden sonra tedirginlik içerisinde. Özellikle Bucak ve Metinan aşiretine bağlı korucular, köyleri basıyor, tehdit edip dövüyor ve ziynet eşyalarını çalıyorlar. Viranşehir köylüleri tüm baskılara rağmen koruculuğu kabul etmiyor, ama aşiretler arası çeşitli husumetlerin ajan-provokatörlerce yeniden canlandırmaya çalışmalarından korkuluyor.

ÇUKOBİRLİK'te mevsimlik işçiler direnişte

Adana/Özgür Gelecek- 08.02.1995 günü Çukobirlik'te mevsimlik işçi olarak çalışan 400 işçi kadro istemiyle, Genel Müdürlüğe yürüdü, SHP'li yönetim tarafından "kadro vereceğiz" aldatmacasıyla 3 yıldır oyalanan mevsimlik işçiler, yeni yönetimin işbaşına gelmesiyle birlikte kadrolu işçi alınması üzerine Genel Müdürlüğe yürüdüler. İşletme içerisinde üretime katkılarının gözardı edildiğini ve "hemşericilik" ile seçim yatırımı yapan Çukobirlik Genel Müdürü Mustafa Gökçedağ'ın İskenderun, Hatay ve Ceyhan'dan getirdiği gerici niteliğe sahip insanları kadrolu olarak gruplar halinde işe aldığını görüşmek ve kadro istemek üzere Genel Müdürlüğe bir heyet gönderdiler. Ancak görüşmede Genel Müdür'ün "Tasarıf genelgesi var kadro veremeyiz" sözü üzerine işçiler Genel Müdürlüğün kapısına dayandılar. Kapılar kapandıysada zorlanarak açıldı. Müdür muavini aşağıya inerek işçileri yatırmaya çalıştı ve toplantı salonunu açarak işçilerle görüşmeyi kabul etti. Yapılan görüşmeden sonra Müdür Muavini "Hakk olan danavız onay veriyorum" dedi. İşçilerse "Biz bu hakkı almak için gerekirse üretimden gelen gücümüzü kullanırız. Gerekirse Ankara'ya kadar yürürüz" dediler.

MEB namus bekçiliğine soyundu

İstanbul/ Özgür Gelecek- Geçtiğimiz günlerde yürürlüğe giren Ortaöğretim Kurumları Ödül ve Disiplin Yönetmeliği'nde bazı "suçlar" öğrencinin tüm eğitim hakkının elinden alınması ve onun örgün eğitim dışına çıkarılması için yeterli sayılıyor. Bu suçlardan biri de "öğrencinin iffetsizliğinin saptanması". Yani öğrencinin cinsel ilişkiye girdiğinin belirlenmesi. Milli Eğitim Bakanlığı'nın eğitim ve öğretim bakış açisinden öteden beri bacak arasından bir bakış açısı olduğu bu yönetmelikle tescil edilmiş oldu.

Eğitim ve öğretim kurumlarındaki gerici, faşist, şoven eğitimin ürünü olan tek tip insan yetiştirme çabalarının yetersiz kalması egemenleri rahatsız etmiş olmalı ki, insanların bacak aralarına el atma gereği duydular. Gencecik, körpe beyinleri toplumsal kurtuluş mücadelesinden alıkoymak, ufuklarını zincirlemek isteyenler bunu başaramayınca elbette dikkatleri başka yönlere çekerek, gençleri yeni bir baskı cendresinde ezmeye çalışıyorlar. Erkek egemen toplumların kadına bakış açısı feodal bir bakış açısı olduğu için egemenler bunu da kullanmaya çalışıyorlar. Ama dönüp şöyle bir baktığımızda egemenlerin medyasında boy boy günyüzü görmemiş fotoğraflar, görüntüler, skandallarla karşılaşırız. Aşağılık denemek düzeyindeki yaşamları ortadayken, kadınlığın bastırılıp erkekliğin kışkırtıldığı, hergün yüzlerce tecavüzün yaşandığı bir ülkede utanmadan gencecik gençlerin "namus" bekçiliğini yapmaya kalkışanlar eğitim emekçilerini de alet etmeye kalkışıyorlar. Ancak sonuç umdukları gibi olmadı bu kez. Toplumun değişik kesimleri buna karşı sessiz kalmadı. **1995 8 Mart Kadın İnsiyatifi 9**

şubat günü İstanbul Milli Eğitim Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak yönetmeliği protesto etti. "Özgürleşen bir toplumda yaşamak isteyen kadınlar olarak soruyoruz. MEB kimin iffetini, kimin adına, kim için, hangi hakla korumaya çalışıyor?... MEB, bekaret kontrolüne maruz bırakılan bazı kadın öğrencilerin bu uygulamayı 'onur kırıcı' bularak intihar etmelerinin doğrudan sorumlusu olduğunu hiç aklına getirmiyor mu?" denilen basın açıklamasında iffet kavramının tüm erkek egemen normların kaynağı olduğu, kadının bedeni üzerinde karar verme hakkının sadece kendilerine ait olduğu belirtilerek "Bu hakkı yok sayarak, devlet ve kurumlarınca zorla bir kadına uygulanacak bekaret kontrolünün, devletin kadınlara tecavüzü olarak algılanması gerektiğine inanıyoruz." denildi. "Bekaret Kontrolüne Hayır!", "Devlet Bedenimizden Elini Çek!" şeklinde sloganların atıldığı gösteriye 1,5 yaşındaki kızıyla gelen Nesrin Aslan "Milli eğitim böyle şeylerle uğraşmayı bıraksın. Eğitimin daha ciddi sorunları var. Ben bu sorunu içimde hissettiğim için, kızım büyüdüğünde böyle bir şey maruz kalmasın diye buradayım. Jinekolojik muayene zaten başına na bir işkence. Bu bir yana, bekaret kontrolünün yaratacağı psikolojik tahribatları içimde hissedebiliyorum." diyor.

Eğitim-Sen 5 Nolu Şube'nin konuyla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında, eğitimcilerin, öğrencilerin iffet kontrolüyle görevlendirildiği, böyle bir maddeye öğrencilerin kişilik haklarının ihlal edildiği; insan onurunun ayaklar al-

Hakim sınıflar, yıllardır eğitim adına gencecik beyinlere gerici-yoz ideolojileriyle el attıkları yetmezmiş gibi, şimdi de gencecik kızlarımızın bedenlerine namus adına el atmaya çalışıyor.

tına alındığı belirtildi. Açıklamada "Eğitimciler, öğrencilerin kendisine ve çevresine yararlı, değer duygusuna sahip birer birey olarak yetismelerinden sorumludurlar. Onların haklarını, değerlerini hiçe sayan, cins ayrımcı, utanç verici bir namus bekçiliği görevi eğitimcinin sorumluluğu değil, bilakis şiddetle karşı durulması gereken, yok edilmesi gereken bir anlayıştır." denildi.

Emekçi Kadınlar Birliği de konuyla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada "Çocuklarımızın, yaşamın doğal bir parçası olan aşk ve cinsel ilişki konularında bilimsel olarak yer ve zamanı geldiğinde insan onuruna ve saygınlığına yararlı bir şekilde yaşanması noktasında evde, okul-

da eğitilmesi gerekirken, onları bundan yoksun bırakmak bir yana 'iffet' ve 'iffetsizlik' saldırganlığıyla yaşamlarını karartmak, onları toplumdaki tecrit etmek vahşetin öbür adidir ve gayri insandır.... İffeti bacak arasına indirgen kafalar, her türlü baskı, yasak ve katliamlarla yaşamın çekilmez hale gelmesine, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün yok sayılmasına, insanların ulusal yada mezhepsel kimliklerinden dolayı aşağılanmasına, jenoside uğramasına göz yuman yada uygulayanlardır. Eğer namustan söz edilecekse bu iki bacak arasında aranmalıdır. Onurlu olmak, her türlü ezme ve eziyme karşı durmak ve insanca yaşamak için mücadele etmektir." denildi.

Türkeş: "Öldürme emrini ben veririm"

Haber Merkezi- Her konuşması kan kokan, mide bulandıran, salyasıyla her konuşmasında halka, yurtseverlere, devrimcilere düşmanlığını kanıtlamaya çalışan Türkeş, devlet koltuğunda yerini sağlamlaştırmanın rahatlığıyla çözüyor: "... bütün Teşkilat Başkanlarını topladım, kendilerine bu işi izah ettim. Abdi İpekçi'nin öldürülmesi hadisesinden bizim haberimiz olmadığını, eğer bizim tarafımızdan öldürülmesi gerekseydi, bunun emrini benim vermiş olacağımı, ben emir vermediğime göre, Mehmet Ali Ağca'nın tetiği çekme emrini kimden aldığı belli olmadığını söyledim."

Evet, yüzlerce demokrat-devrimcinin kalından sorumludur Türkeş. Şamar oğlanı olduğu yıllarda devlet tarafından 600 kişinin katil sanığı olarak yargılanmıştır. Üzerine ifadeler verilmiş olmasına karşın pek çok davadan aklanmıştır. Ancak bugün, Abdi İpekçi için "bizim tarafımızdan öldürülmesi gerekseydi" diyebilecek kadar cesaretlenmiştir artık. Deneyimlidir Türkeş; yıllardır anti-komünizmle şekillenen bir deneyimdir bu. Kontrgerillanın devlet içindeki sivil örgütlenmesinin şefi olarak yılların deneyimi vardır. "Öldürülmesi gerekseydi bunun emrini ben verirdim" diyebilecek rahatlıkla; yüzlerce insanımız için öldürme emirli, deneyimli devlet adamıdır.

Bu sözün yanlış anlaşılacak bir yanı yok.Bu, ne bir dil sürçmesidir, ne de bir teşkilatın başkanı olarak, teşkilattaki baş adam olmanın, olası sorumluluğu olarak, farazi bir konuşmadır.Bu; açık ve yalın, MHP tarafından öldürülenlerin emrinin Türkeş tarafından verildiğinin itirafıdır. Normal hukuk kurallarında "suçu kabullenmedir". Ancak bizim devletten hukuk beklenmiyor. Bunu beklemeyen, toplumsal. Bunu geçiyoruz.Halkın bu sesi çok iyi algılamalıdır. 1980 sonrası,

Katledilen yüzlerce devrimci- demokrat insanın öldürülmesi emrini veren Türkeş, burjuva basın aracılığıyla, işlediği katliamlar unutturulup halka masum gösterilmeye çalışılmakta.

yıllarca haksız yere cezaevinde yatmış, "demokrasi aşığı", "insan hakları savunucusu", "vatan millet aşığı" sahneye yeniden çıkan, bu halk düşmanı faşisti çok iyi algılamalıdır. Şabah gazetesinde "Anılarla" propagandası yaptırılan Türkeş'in 2 Şubat tarihli gazetede ki anlatımı asla unutulmamalıdır. Bu anlatım açık bir ifadeyle "öldürülmesi gerekenlerin emrini ben verdim" demektir. Cevat Yurdakul, Kemal Türker, Bahçelievler'de 2 öğrencinin katli vb. pek çok katliam emirlerini Türkeş'in verdiği ilişkin ifadeler vardır. Meşhur "teşkilat başkanları" toplantısında verilmiştir bu emirler. Türkeş'in ihtiyaca göre; düzensiz ve zamansız toplantılarında.

Evet, öldürülmesi gerekenlerin emrini vermiştir Türkeş ve bugün göğsünü gere gere itiraf etmektedir. Ve belki gün gelecek, bunun için onurlandırılacaktır. Türkeş, neden bu kadar açık oluyor? Bu soru düşünülmemelidir. Türkeş'in devlet içindeki yerinin ne ol-

manın, milliyetçi şekillenmede kullandığı Rum-Ermeni düşmanlığı olan bir ülkede.. Yani Ermenistan'la.. Baş düşmanı olduğu Ermenistan'la..

Bazı güçler Türkeş'e emir vermiş, git Ermenistan Devlet Başkanı Levon Ter-Petrosyan'la görüş diye.. Türkeş de, geçmişin tecrübeleriyle ne olur ne olmaz deyip Cumhurbaşkanı Demirel'in onayını almış ve Türkiye'nin Paris Büyükelçisi Tansu Bleda'nın da katılımıyla 23 yazında Paris'te, Petrosyan'la görüşmüş... Gizli bir buluşmadır bu, her iki taraf için de..

Türkiye halkının, Türkeş'i bir partinin başkanı olarak bilmesi istenir. Onun devlet içinde kimlerle devlet adına anlaşma yaptığı bilinmez. Baş düşman ilan ettiği Petrosyan'la bile oturur el sıkışır ve anlaşır. Karşılıklı ticari ve siyasi ilişkilerdir adı.

Şunun iyi bilinmesi gerekir, Türkeş'in devlet içindeki etkisi, görüntülerin çok ötesindedir. İşte bu nedenle de, Türkeş açık konuşabilmektedir. "Öldürülmesi gerekseydi, emri ben verirdim."

Bilinmelidir ki, halkın kanını emenler eninde sonunda onun yakıcı tayfunundan kurtulamamıştır. Türkeş'e, bugün "ben öldürtürüm" dedirten güç, her ne kadar devlet gücü olursa olsun, o gücüyle yıkılabilmektedir. Döktükleri kanın birer birer hesabını vereceklerdir.

Türkeş, onun MHP'si ve Ülkü Ocakları dün olduğu gibi bugün de, devlet desteğiyle güçlenmektedir. Her koşulda ve her yerde, bu güce karşı, kitleler örgütlenmeli, teşhir faaliyetine hız verilmelidir. MHP'nin pervasızca saldırgan örgütlenmesine, ancak, kitlese karşı koyuşla engel olunabilir.

"Öldürülmesi gerekenler ölecek" diyen Türkeş'e öldürülecek olanların yanıtı: Bilesin ki, döktüğün yüzlerce kanın hesabı mutlaka sorulacak!..

MEKSİKA

Meksika isyan dalgasına gebe

Dış Haberler Servisi- Meksika ordusu Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun üssü olan Lacandon Yağmur Ormanları'nı ve tüm Chiapas eyaletini kısıp almayı hedef alan bir saldırıya girişti. 10 şubat 1995 tarihinde Meksika Devlet Başkanı Ernesto Zedillo'nun emriyle, ordu harekete geçti. Hükümet kaynakları "Çatışma yok, durum sakin" açıklamaları yaparken, bölgedeki yerliler sivillerin bombalandığını duyurdular.

Zedillo, 9 şubat akşamı, TV'den kamuoyuna bir açıklama yaparak, "Zapatista hareketine ait iki silah deposu ele geçirildi. Başkent Mexico City dahil, tüm büyük kentlerde gerçekleştirilecek şiddet eylemlerine ilişkin planları ortaya çıkardık" dedi. Tam bir provokasyon niteliği taşıyan konuşmasında, Zedillo, Zapatista liderlerini "vatanına ihanet, isyan ve terörist eylemler düzenlemek"le suçladı. Zedillo'nun ardından, Meksika gerici medyası ajanlık görevini layıkıyla yerine getirdi. EZLN lideri Kumandan Marcos'un asıl adının Rafael Sebastian Guillen Vincente olduğu iddia edildi ve yine Marcos'a ait olduğu iddia edilen maskesiz resimler basıldı.

Chiapas'a askeri sevkியatın artırılmasının ilk günü olan 10 şubat cuması günü, Zapatistaların oldukça güçlü olduğu Guadalupe Tepayac yakınlarındaki Nuevo Momon köyünde küçük bir ordu konvoyu pusuya düştü. Pusu sonucu albay Hugo Alfredo Manterola Cedillo (48) öldürülürken, gerillalar kayıp vermediler. Bir gün önce de, isyancılara ait bir evi basmak isteyen polislerden ikisi öldürülmüştü. 11 şubat cumartesi günü ise başkent Mexico City 100 bin kişilik büyük bir gösteriyle sarsıldı. Gösteri, muhalefet partileri ile ilerici tüm insanlar tarafından desteklendi. Göstericiler, Zedillo'nun Chiapas'taki askeri müdahaleyi durdurmasını istedikleri ve talepleri kabul edilmezse tüm ülkeye gösterilerin yayılacağını duyurdular.

Öte yandan Chiapas'a askeri sevkiyat sürüyor. Geçtiğimiz hafta bölgeye 2 bin 500 asker, 33 uçak, 30 tank ve 32 zırhlı araç sevk edildi. EZLN tarafından yapılan bir açıklama-

Meksika ordusunun Chiapas'a operasyon düzenlemesi üzerine, başkent Mexico City'de 100 bin Zapatista yanlısı dev bir gösteri düzenledi.

mada, Zedillo'nun liderlerini tutuklama emri çıkartmasından sonra "ordunun sakince ilerlediğinin" yalan olduğu duyuruldu. Açıklamada "Yalan söylüyorsun Zedillo! Bombalanıyoruz ve makineli tüfeklerle taranıyoruz. Zedillo hükümeti bizi ve çocukları öldürüyor, kadınları dövüyor ve tecavüz ediyor" denildi. Kumandan Marcos ise, barış istediklerini ancak hükümetin operasyona devam etmesi halinde bir gerilla savaşının kaçınılmaz olacağını vurguladı.

Zedillo'nun, 6 üst düzey EZLN liderini yakalama avı sonuç vermiyor. Reuters ajansının geçtiği habere göre, Chiapas'ın Teopisca kasabasında tutuklanan ve liderlerden biri olduğu iddia edilen Jorge Santiago Santiago (50), Zapatistalarla hiçbir bağı olmadığını açıkladı. Gazeteci-

lere "Zapatistalarla bağım yok, hepsi uydurma" diyen Santiago, Marcos diye birini tanımadığını da söyledi. Öte yandan "Kumandan Vincente kod adlı Jorge Javier Elorrea ve eşi Maria Gloria Benavides'in tutuklandığını" ilan eden hükümet, yine baltayı taşaya vurdu. Tuxtla Gutierrez'de yapılan mahkemede, Elorrea kumandan Vincente olduğunu reddetti ve Marcos'u da basından tanıdığını söyledi. Maria Gloria Benavides ise, mahkemeye sunulan ifadenin kendine ait olmadığını, o ifadeyi baskı altında ve gözleri bağlı olduğu halde okumadan imzalamak zorunda kaldığını söyledi.

Chiapas'a tüm saldırılar, Meksika egemen sınıflarının korkusundan kaynaklanıyor. Meksika'da isyanın yayılma koşulları gerçekten de çok

olgun. Para krizi (Bkz. Özgür Gelecek, sayı 43, "Peso kafaüstü çakıldı" başlıklı haber), ABD finans çevreleriyle aşılıma çalışılıyor. Bu ise, NAFTA'dan daha ağır ekonomik uygulamaları getirebilir. Almanya'da yayımlanan Frankfurter Allgemeine gazetesine, şu gerçeğin altını çiziyor: "Bu durum, belki de ülkede gerginliğe, hatta sosyal patlamalara neden olacak. Böyle bakıldığında, EZLN'in başından bu yana sosyal temellere dayanan istekleri, hükümete göre ülke çapında destek toplayarak toplumsal patlamaya yol açabilecek bombanın çekirdeğini oluşturuyor. Zapatistalara karşı bu denli sert hareket etmelerinin nedeni, Meksika'nın diğer bölgelerinde var olan kıvılcımları söndürme kaygısından olabilir."

Kıbrıs pazarlığı TC'siz sürüyor

Dış Haberler Servisi- 9 şubat tarihli günlük burjuva basınının hemen hepsi, aynı olayı manşetten verdiler. Ege'de büyük bir "heyecan" yaşanmıştı. Rodos adası üzerinde Yunanistan'a ait savaş uçaklarıyla TC'ye ait savaş uçakları "karşılaşmış"tı. TC'ye ait uçaklardan biri, "dönüşte geçtiği sırada arızalanarak" düşmüştü. Bu olaydan birkaç gün önce de, Yunanistan'a ait iki savaş uçağı, nedendir bilinmez(!), Ege üzerinde uçuş yaptıkları sırada çakılmışlardı.

Yunan yetkililer, "gerginliği azaltıcı" açıklamalar yaptılar. Yunan Hükümet Sözcüsü Evangelos Venizelos "Bu gibi olaylar doğaldır. Yunan uçakları da düşer, Türk uçakları da. Askeri uçakların manevraları her zaman tehlikelidir. Zaten Yunan uçaklarında da çeşitli kereler zayıflar olmuştur" diye konuştu.

Bu arada, Reuters Ajansı'ndan olayın hiç de böyle gelişmediği şeklinde bir haber geldi. İngiliz emperyalistlerinin çıkarlarına ters düşmeyen haberleri çarpıtmadan (!) vermesiyle tanınan İngiliz Reuters Ajansı, "Türk F-16'sı, bir Yunan Mirage F-1 uçağıyla tehlikeli bir biçimde karşı karşıya gelerek düştü" diye başlayan haberinde, bir çatışma yaşandığını ve Yunan jetlerinin Türk jetini düşürdüğünü açıklıyordu.

Fakat, her iki devlet de, olayların üzerine sünger çekmeyi yeğleyen tu-

mlar içerisinde girdiler.

Peki karşılıklı uçak düşürmeye kadar varan bu gerginliğin sebebi neydi?

KIBRIS PAZARLIĞI VE AB

Bu sorunun yanıtını TC Başbakanı Tansu Çiller, Reuters'in haberini duyar duymaz, istemeden vermişti. Burjuvazinin ünlü kalemlşörlerinden Ertuğrul Özkök, Çiller'in haber üzerine ilk tepkisini "Eyyvah gümrük birliği ne olacak?" şeklinde verdiğini yazıyordu.

Yunanistan, TC ile gümrük birliğine girilmesini veto etmişti. Bu vetonun kalkması için ise şu şartı koyuyordu: Kıbrıs Rum kesimi, Avrupa Birliği'ne tam üye olarak kabul edilmeliydi.

Bu pazarlık çerçevesinde hareket eden Avrupa Birliği, Kıbrıs ve Malta adalarının tam üyeliği için "kısa vadeli" bir plan hazırlamışlardı (Kıbrıs Rum kesimi ve Malta, 1990 yılında AB'ye başvurmışlardı). Plana göre Kıbrıs ve Malta, birliğe, Macaristan ve Çek cumhuriyetleri gibi orta ve doğu Avrupa devletlerinden önce üye olacaktı. Fransa bu planı hemen destekledi. Çünkü orta ve doğu Avrupa devletlerinin üyeliği, bu pazarlara en yakın konumda Almanya'ya yarayacaktı. Fransa ise, bunun tersi bir coğrafyadan, kendisine yakın olan Akdeniz'den pazarı açarak,

Almanya'nın zararına ve kendi yararına bir konum oluşturmaya çalışıyordu.

Almanya ise, Türkiye'nin gümrük birliğine dahil edilmesini destekliyordu. Alman diplomatlar, Türkiye'yi kendi deyimleriyle "60 milyonluk cazip pazar" olarak görüyorlardı. "Türkiye bize Moldavya ya da Panama'dan daha yakın" diyen Alman diplomasi çevreleri, herşeye rağmen TC ile sadece gümrük birliğini düşünüyor, tam üyelik olayını ise "hayal" olarak niteliyorlardı.

TC DEVRE DIŞI

Avrupa Birliği'nin devleri bu görüşmeleri ve pazarlıkları, TBMM ve Bakanlar Kurulu devre dışı kalmıştı.

SHP Genel Başkanı ve Dışişleri Bakanı Karayalçın, "Zaten AB, Kıbrıs sorununun çözümünde bir darboğaz yaratarak, daha önceden Kıbrıs ile müzakereler olacağını açıklamıştı" dedi. Karayalçın'ın ne demek istediğini anlamak zordu ama, gümrük birliği ile Kıbrıs bağlantısı üstü kapalı bir biçimde kabul ediliyordu. SHP parlamenterlerinden profesör doktor Abdülkadir Ateş ise, "Şu anda bilgi yoksunu milletvekilleri olarak görüşmeleri başından takip ediyoruz" ifadesini kullanıyordu. Celşikiler yolumuzdu. KRTC Cumhurbaşkanı Rauf Denktaş'ın danışmanlığını da yapan SHP'li

parlamenter Mümtaz Soysal, Hürriyet gazetesinde yayımlanan "Koltuklar" başlıklı yazısında, Çiller-Karayalçın ikilisinin, gümrük birliğini gerçekleştirmek için her türlü mantığı zorlayan olağanüstü tutkulara sahip olduklarını, Rum kesiminin tam üyeliği için Ankara tarafından yeşil ışık yakıldığını anlatıyordu.

ANAP'lı ağır toplardan Kamran İnan ise, Karayalçın'ın dışişlerinden anlamadığını savunuyor, bu sözlerine kanıt olarak da, Karayalçın'ın "Bize henüz dönem başkanı Fransa'dan gelmiş bir metin veya tebligat yoktur" sözlerini gösteriyordu. İnan'a göre, Karayalçın Fransa kozunu kullanmamıştı.

DSP Genel Başkanı, "Kıbrıs Fatih'i" Ecevit, Avrupa Birliği'nin tek tarafı olarak Rumlara takvim vermesine TC'nin itiraz hakkı olduğundan dem vururken, KKTC Cumhurbaşkanı Denktaş, "Önümüzde uzun ve ince bir yol vardır. Türkiye'ye 6 martta ne yapacaklarını görmek istiyoruz" diyerek, kabullenmişliğini ifade ediyordu.

Şu anda, Avrupa Birliği içerisinde Fransız ve Alman emperyalistlerinin liderlik yarışını devam ederken, Akdeniz'deki pazarlarda ABD ve İngiltere de sözsahibi olmak istiyorlar. Bu pazar paylaşımının nasıl sonuçlanacağı önümüzdeki günlerde ilk ipuçlarını verecek.

BM Somali'yi terk ediyor

Dış Haberler Servisi- 1993 yılında başlatılan BM Somali Harekati (UNOSOM), fiyaskoyla sonuçlanarak bitti. BM personeli, başkent Mogadishu Havaalanı'nda tahliye edilmeyi bekliyor. Bir zamanlar, "askerler gitse de biz kalıp çalışmayı sürdüreceğiz" diyen "insani yardım" örgütleri de askerlerle beraber tahliye edilmeyi bekliyor ve gerçek yüzünü sergiliyor. 13 şubat günü, başını Aidid yanlılarının çektiği bin kişilik çocuklu-kadınlu gösterici topluluğu, havaalanı yakınlarında gösteri düzenlediler. Gösteride "Sömürgeci Amerikan Politikası Somali'de Sökmez!" sloganı dikkat çekti.

İngiltere 19. yüzyılda

Dış haberler Servisi- İngiliz Muhafazakar Parti temsilcilerinden John Maples, "80'li yıllarda Muhafazakarlar sınıfsız bir toplum sözü vermişlerdi. Bugün gerçekler gösteriyor ki, zenginler daha zengin fakirler daha fakirdir" diyerek önemli bir itirafta bulundu.

Avrupa kıtasının yoksullarının dörtte biri İngiltere'de yaşıyor. 1979-1992 yılları arasında, yoksul insan sayısı 5 milyondan 13 milyon 900 bine yükselmiş. Toplumun en yoksul %10'luk kesiminin yaşam standartları, bu süreç içerisinde %14'e düşerek açlık sınırını zorlarken, toplumun en zengin %10'unun yaşam standartları %62 oranında artış kaydetmiş. İngiltere'de, ortalama bir yaşam için bekar bir insana haftalık 1.375 sterlin, evli bir çiftte ise 3.585 sterlin gerekiyor. Oysa, British Gas isimli şirketin müdürünün haftalık maaşı 456.730 sterlin gibi yüksek bir rakam. Ülkede her üç çocuktan biri sefalet içerisinde yaşıyor, yoksul bir semt olan West Birmingham'da 1000 doğumdan 11.6'sı ölümlerle sonuçlanıyor. Orta halli bir semtte bu rakam 4.6.

1844'te, Engels, İngiltere'de yaşanan yoksulluk hakkında şunları söylemişti: "Mülk sahipleri sınıfı, söksullara yaşayabildikleri kadar veriyor. Fazlasını vermiyor. Yoksulların, ne insanca yaşam ne de çocuk sahibi olma hakları vardır." Günümüz İngiltere'si büyük öğretmeni doğruluyor.

Gingrich'in ardındaki aile

Dış Haberler Servisi- Amerika'da, sosyal hakların yıkılması, polislin güçlendirilmesi, cezaevi sisteminin yaygınlaştırılması gibi politikaların arkasında Cumhuriyetçilerin, dolayısıyla liderleri Gingrich'in imzasını görmek mümkün. Peki Gingrich'in ardında kimler var?

2 aralık 1994'te, aşırı sağcı medyanın büyük patronlarından Rupert Murdoch, Gingrich'e "sonradan ödenmesi" kaydıyla 4 milyon dolarlık bir Noel hediyesi vermişti. Son dört yıl içerisinde, Gingrich'in Politik Eylem Komitesi (GOPAC), yaptığı gerici propagandaların ödüllü olarak çeşitli sermaye çevrelerinden 7.8 milyon dolar topladı. Örgüt, sadece geçen yıl 2.3 milyon dolar toplamıştı. Gingrich'in esas desteği, gerici Dupont ailesinden geliyor. Bu ailenin denetiminde altın tuttuğu tekeller ise şunlar: Coca Cola, Boeing Aircraft, Philips Petroleum, Uniroyal, General Motors, Citicorp Bank ve Chemical Bank. Patronlar patronu Dupont ailesinin geçmişi ise, 19.yy başlarında Fransız Devrimi'nden kaçıp Amerika'ya sığınan kraliyet ailesine dayanıyor. Dupont ailesinin adı, Roosevelt yönetimine karşı bir darbe girişimine karışmış, aynı aile Truman ve Eisenhower hükümetleri içinde stratejik noktaları ele geçirmişti.

CIA-İslamcı bağlantısı

Dış Haberler Servisi- Amerikan Federal Soruşturma Bürosu (FBI) tarafından, Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanmasıyla ilgili olarak yakalanan Iraklı **Remzi Ahmed Yusuf'un**, Amerikan Merkezi Haberalma Bürosu (CIA) tarafından korunduğu kesinlik kazandı. FBI, CIA'yı suçlayarak Yusuf'un yakalanmasını engellediklerini açıklayınca, olay ortaya çıktı. FBI tarafından yapılan açıklamada "CIA, geçen yıl **Filipinler'de gözaltında bulunan Yusuf'un serbest bırakılmasına izin verdi**" denildi. Bunun üzerine, ABD devlet yetkililerinde büyük bir gerginlik gözlemlendi. ABD Adalet Bakanı **Janet Reno'nun** istemi üzerine, **Bill Clinton** devreye girerek FBI ile CIA'nın arasını düzeltmeye çalıştı. FBI'nin iddialarına göre, bombalama olayının baş sanığı "Kör İmam" lakaplı **Şeyh Ömer Abdülrahman**'ın da ABD'ye CIA'nın yardımıyla giriş yaptığı sanılıyor.

Çeçen gerillalar vurdu

Dış Haberler Servisi- Çeçenya Enformasyon Bakanı **Movladi Udugov**, Çeçen gerillaların Rus birliklerinin denetimindeki eski bir füze fırlatma alanına sızdıklarını ve burayı imha ettikten sonra çekildiklerini açıkladı. 12 şubatta bir Moskova radyosuna açıklama yapan Udugov, "Çeçen direnişçiler tarafından daha önce mayınlanmış olan bütün tesis havaya uçtu. Tesiste bulunan 250 Rus askeri tamamen yanarak öldü. 24 Rus zırhlı aracı da tahrip oldu" dedi. Bu tip saldırılar üzerine oldukça sarsılan Rus ordusu, ateşkes yapmak zorunda kaldı. İnguş Cumhuriyeti'nin **Ordyonikidzovskaya** kentinde bir araya gelen Çeçen ve Rus komutanlar, ağır silahların geri çekilmesiyle ilgili bir anlaşma yaptılar. Görüşme, Çeçen direnişçilerin komutanı **Aslan Meşhedov** ile Rus general **Anatoli Kulikov** arasında gerçekleşti. Kulikov, basına açıklama yaparak, Rus topçu birliklerine derhal ateşi durdurma ve bazı Rus birliklerine Grozni'den çekilme emri verdiklerini bildirdi.

Rus askerlerine çağrı

Dış Haberler Servisi- Nina Andreyeva önderliğindeki **Sovyet Birleşik Bolşevik Komünist Partisi**, Rus askerlerine Çeçenlere kurşun sıkmama çağrısı yaptı. Yapılan çağrıda, Yeltsin'in askeri saldırısının emperyalizmin bir ifadesi olduğu, tekeli devlet kapitalizminin savaşta çıkarları bulunduğu vurgulandı. Rus askerlerinin Çeçenlere silah sıkmayı reddetmeleri istenen çağrının, tüm Rus halkının egemen düşüncesi olduğu ifade edildi. Öte yandan **Rusya Komünist İşçi Partisi** lideri **Viktor Anpilov**, Rusya Devlet Başkanı **Yeltsin** ile Çeçenya Devlet Başkanı **Dudayev**'in politik bakış açıları arasında hiçbir fark olmadığını açıkladı. "İkisi de sosyalizmin ve Sovyetlerin yıkılması için çalıştılar." diyen Anpilov, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Lenin I. Dünya Savaşı boyunca **Carlık ordusuna** çağrılar yapmıştı. Bizler de aynıını yapmalıyız. Yeltsin ordusunun feshedilmesinden yanayız. Bu ordu halkın ordusu değildir. Bu ordu burjuva ordusudur. Çeçenya'da yaralanıp tutsak düşen askerlerin bu savaşta çıkarı yoktur." Anpilov, Çeçenya'da esir düşen **İgor Rustov** adlı Rus subayının Ekim 1993'te Moskova'daki parlamento binasının bombalanmasında rol oynadığını, bu iş için Yeltsin'den 240 bin ruble aldığını, Çeçenya'da aynı şeyleri yapması için bu subaya 6 milyon ruble verildiğini de açıkladı.

□ DÜNYA

İslamcıların "şeytanlarla" dansı

Dış Haberler Servisi- Ocak ayının son haftasında, kamuoyu iki eylemle çalkalandı. Ceza-yir'de, başkent en işlek merkezinde patlayan bombalı bir araba 42 kişinin ölümüne, 286 kişinin de yaralanmasına yol açtı. Eylemden bir gün önce, ülkedeki güçlü İslamcı örgüt **FIS**'in (İslami Selamet Cephesi) askeri kanadı **İslam Selamet Ordusu (AIS)**, 1 şubatta başlayan Ramazan ayı boyunca saldırılarını yoğunlaştıracağını açıklamıştı. Fakat, eylem, yılbaşı günü Air France'a ait yolcu uçağını kaçıran **GIA** (İslamcı Hareket Ordusu) tarafından üstlenildi. Diğer eylem ise, İsrail'in **Netanya** kasabasında meydana gelen bir intihar saldırısıydı. **İslami Cihad** üyesi iki militan, askeri otobüs terminalinin yakınındaki bir kafeterya civarında üzerlerindeki bombaları patlattılar. Militanların yanı sıra 22 İsrail askeri öldü.

AVRUPA ALARMDA

Fransız devlet yetkilileri, son iki yıldır Avrupa'yı "uyarmaya" çalışıyor ve yarı sömürgesi Ceza-yir'de güçlenen İslamcı örgütlerin eylemlerinin Avrupa topraklarına da sıçrayacağı yolu korkularını dile getiriyorlardı. Nitekim, Fransız emperyalistlerinin korktukları başlarına geldi. **GIA** militanları, bir Air France uçağını kaçırmışlardı. Fransız Ulusal Jandarma Müdahale Grubu (GIGN) tarafından yapılan bir operasyonla İslamcı militanlar öldürüldü. Ancak sorun çözülmemişti.

Son günlerde, Alman medyası "radikal İslamcı tehdit" üzerinde yoğunlaşıyor. Alman Focus dergisi, geçtiğimiz haftaki kapağını bu konuya ayırdı ve "İslamcılar Avrupa Yolunda-Allah'ın Savaşçıları Önünde Titremek" manşetini kullandı. Focus, konuya ayırdığı 8 sayfada, dünyada 1,2 milyar, Avrupa'da ise 6 milyon Müslümanın yaşaması olgusu üzerinde yoğunlaşıyordu. Almanya Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Bakanı **Carl Dieter Sprangler**

Ocak 1995, İsrail'in Netanya kasabasında, İsrail askerlerinin otobüs bekleme lokumu iki İslami Cihad üyesi intihar komandosu tarafından vuruldu.

Dünyada Müslümanların dağılımı, İslam Cumhuriyetleri, İslamcılarının hükümette etkinlik konularını ve İslamcılarının çatışma alanlarını gösteren harita.

ise, **Augsburger Allgemeine** dergisine verdiği demeçte İran, Sudan ve bazı Körfez ülkeleri tarafından desteklenen grupların, Avrupa'nın ortasında etkin hale geldiklerini ifade ediyor.

ABD'de ise, New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması olayıyla ilgili olarak "Kör İmam" lakabıyla tanınan **Şeyh Ömer Abdülrahman** ve yandaşlarının yargılanmasına başlanıyordu.

"ŞEYTANLARLA" DANS

Avrupa ve ABD, "radikal İslamcı tehdit"e dair ne kadar uyarı çanı çalarsa çalsın ve ne kadar karşı-kampanyalar düzenlerse düzenlesin, İslamcılarının ardındakiler birbirlerini ele vermeye durduramadılar. Çünkü, emperyalist rekabet, doğası gereği emperyalistler arası hesaplaşmaları körüklüyordu.

İslamcı tehlikeye en çok dikkat çeken Fransız emperyalistleri, şu açıklamayı medya aracılığıyla yaptırıyorlardı: "Londra, Washington ve Bonn için **Cezayir halkının özgürlüğünün önemli olan petroldür, yağmadır, iktidardır ve 'YENİ DÜNYA DÜZENİ'dir.**" Böylece, Paris, dolaylı da olsa Ceza-yir'deki İslamcı yükselişten İngiltere, Amerika ve Almanya'yı sorumlu tutuyor, Ceza-yir'deki petrole düşkünlüğünü de itiraf ediyordu.

Bir önemli açıklama da, geçtiğimiz ay Mısır Devlet Başkanı **Hüsnü Mübarek**'ten gelmişti. ABD'de yayımlanan **New Yorker** dergisine açıklama yapan Mübarek, şöyle diyordu: "Sizin yönetiminizin Müslüman Kardeşler teröristleriyle bağlantısı var." Böylece, Mübarek, kendisine güvenilmesini ve ABD'nin Müslüman Kardeşler'e verdiği desteği geri çekmesini istiyordu.

Son istatistikler ise, radikal İslamcı örgütlerin, emperyalistlerin silah pazarı tikanıklığını nasıl rahatlatıldığını gösteriyordu. Geçtiğimiz 4 yıl içerisinde ABD, İngiltere, Fransa ve Rusya, silah ihracatının %80'e yakın bir bölümünü Müslüman ülkelere yapmıştı. Atom bombası yanında Pakistan önde giderken, İran yeni nükleer tesis anlaşmalarıyla ikinci sıraya giriyordu. İslam ülkelerinin son 10 yılda yaptıkları toplam silah ithalatı ise, 100 milyar dolarlık bir rakamla ifade ediliyordu.

New York'taki Dünya Ticaret Merkezi'nin bombalanması olayına ise, hatırlanacağı gibi 5. sayımızda değinmiş ve sunları yazmıştık. Ticaret Merkezi'nin bombalanmasından sonra, zaten gözetim altında bu-

Alman Focus dergisi, geçtiğimiz haftaki kapağını bu konuya ayırdı ve "İslamcılar Avrupa Yolunda-Allah'ın Savaşçıları Önünde Titremek" manşetini kullandı.

lunan **Salameh** tutuklandı ve cezaevine kapatıldı. Avukatı ise "yetkililer"e şu soruyu soruyor: "FBI, gözetim altında tuttuğu adamın izini kaybetti-rip bombalama yapmasına izin verecek kadar aptal mıdır?"

İslami hareketlerin ardında emperyalistlerin parmağı olduğu gizlenemeyen bir gerçek olarak ortada dururken, **FIS-RP** bağlantıları ve RP lideri **Erbakan**'ın "CIA ile görüşük" demeçlerini hatırlatmakta fayda var.

Tüm radikal İslamcı hareketler, açıklamalarında batılı emperyalistleri "şeytan" olarak tanımlıyorlar.

Humeyni iktidarı ve takipçileri, ABD'yi "en büyük şeytan" olarak tanımlıyor. Fakat ortada, İslamcı hareketlerin tanımlamadığı, tanımlamaktan özellikle kaçındığı bir gerçek var.